Sfânta muceniţă Tatiana, diaconiţa

(12/25 ianuarie)

Sfânta muceniţă Tatiana era din vechea Romă şi a trăit pe vremea împărăţiei lui Alexandru Sever (222-235). S-a născut din părinţi credincioşi, tatăl ei a fost dregător şi se bucura de multă cinste în Senatul roman, neştiindu-se că este creştin. Sfânta Tatiana nu a vrut să se căsătorească, ci trăia în curăţie şi dragoste de Hristos, căruia Îi slujea ziua şi noaptea. Familia i-a binecuvântat această hotărâre, încât Tatiana, slujind cu mai multă râvnă lui Dumnezeu, s-a învrednicit şi de cinstea de a fi diaconiţă a Bisericii din Roma. Pe vremea aceea, încă nu începuse persecuţia creştinilor la nivelul imperiului, ci doar la nivel local, de către unii dregători. Astfel, Tatiana a fost obligată să jertfească zeului Apolo, dar, rugându-se, idolul a căzut şi s-a sfărâmat. Necredincioşii au supus-o la diferite chinuri, dar toate le-a îndurat cu putere de la Hristos, de parcă nu simţea nici o durere. Pentru că propovăduia în timpul chinurilor pe Hristos, încât mulţi au crezut, i-au tăiat capul. La fel şi tatălui ei. Capul ei se află în Catedrala

Mitropolitană din Craiova, fiind adus în ţară de Sfântul voievod Neagoe Basarab (1512-1521).

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună (ianuarie), ziua a doisprezecea - Sfânta muceniță Tatiana (Minei) 6
Canon de rugăciune către Sfânta muceniţă Tatiana, diaconiţa 18
Acatistul Sfintei muceniţe Tatiana 26
Paraclisul Sfintei muceniţe Tatiana (cu partitura) 37
Paraclisul Sfintei muceniţe Tatiana 45
Imnografie 55
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfintei muceniţe Tatiana fecioară şi a celor împreună cu dânsa 56
Sfânta muceniță Tatiana, diaconița - drumul spre sfințenie 61
Sinaxar - Pomenirea Sfintei muceniţe Tatiana 63
Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta muceniţă Tatiana, diaconiţa 64
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta muceniţă Tatiana, diaconița. 65
Proloagele din 12 ianuarie 67
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei muceniţe Tatiana 71
Cântare de laudă la Sfânta Tatiana 73
Preafericitului patriarh Chiril - Chipul sfintei muceniţe Tatiana ne farmecă. Dacă tinerii de azi ar putea cunoaşte viaţa ei! 75
Sfânta muceniţă Tatiana, puterea fecioriei, războiul împotriva inocenţei şi conştiinţa de a fi mădular al bisericii în mijlocul prigoanei şi al pătimirii mucenicești - Predica PS Macarie Dragoi şi cuvântul către credincioşii din Bergen 78
Ioniţă Apostolache - Martiriul diaconiţei care a refuzat să jertfească idolilor 81
Pr. Ioniță Apostolache - Sfânta Tatiana, slujire martirică şi mărturisitoare în primele veacuri 86
Miracole creştine: Sfânta Tatiana, ocrotitoarea tinerilor 90
Povestire pentru copii - Leul și Sfânta muceniță Tatiana 93
Moaştele Sfintei Tatiana 95
Teodor Danalache - Moaştele Sfintei Tatiana din Craiova 96
Nicolae Pintilie - Sfințenie și istorie în Catedrala Craiovei 106
Programul liturgic închinat praznicului Sfintei muceniţe Tatiana, la Craiova 108

Sfânta muceniţă Tatiana sărbătorită la Catedrala Mitropolitană din Craiova 110
Icoane 114

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

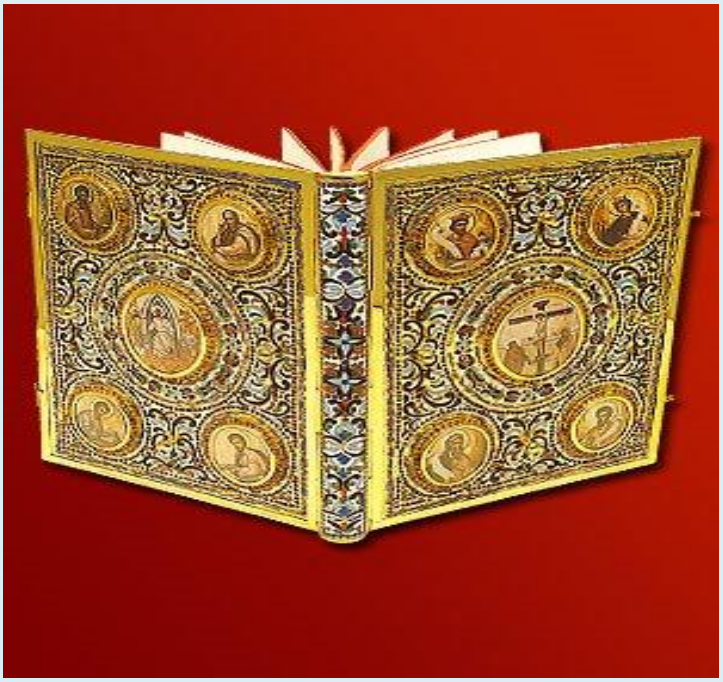

Ioan 10, 39-42

39. Căutau deci iarăşi să-L prindă şi Iisus a scăpat din mâna lor.
40. Şi a plecat iarăşi dincolo de Iordan, în locul unde Ioan boteza la început, şi a rămas acolo.

41. Şi mulţi au venit la El şi ziceau: Ioan n-a făcut nici o minune, dar toate câte Ioan a zis despre Acesta erau adevărate.
42. Şi mulţi au crezut în El acolo.

Apostol

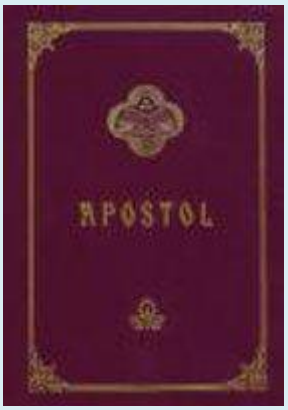

Epistola către Corinteni a Sfântului apostol Pavel

I Corinteni 10, 23-28

23. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi folosesc. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate zidesc.
24. Nimeni să nu caute pe ale sale, ci fiecare pe ale aproapelui.
25. Mâncaţi tot ce se vinde în măcelărie, fără să întrebaţi nimic pentru cugetul vostru.
26. Căci "al Domnului este pământul şi plinirea lui".
27. Dacă cineva dintre necredincioşi vă cheamă pe voi la masă şi voiţi să vă duceţi, mâncaţi orice vă este pus înainte, fără să întrebaţi nimic pentru conştiinţă.
28. Dar de vă va spune cineva: Aceasta este din jertfa idolilor, să nu mâncaţi pentru cel care v-a spus şi pentru conştiinţă.

În această lună (ianuarie), ziua a doisprezecea - Sfânta muceniță Tatiana (Minei)

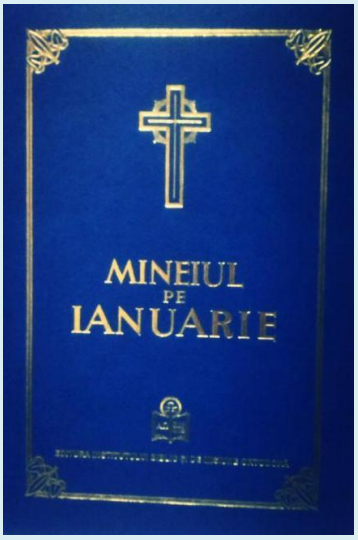

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., Stihirile pe 6 ale praznicului 3, şi ale sfintei 3.

Stihirile praznicului, glas 2:

Podobie: Când te-ai pogorât..

Cântare acum după praznicul Botezului lui Hristos, să cântăm credincioşii, cu gând prea curat, că iată a sosit la Iordan cu trupul, Cel ce pururea este împreună cu Tatăl şi cu Duhul, după firea Dumnezeirii, strigând către Ioan: Vino Botezătorule de Mă botează, că voi să spăl de întinăciune firea oamenilor ca un Iubitor de oameni.

Cu frică îţi slujesc Ţie, Hristoase toate cetele îngerilor, ca unui Împărat şi Dumnezeu. Heruvimii nicicum nu îndrăznesc să se uite la Tine; iară mie cel ce sunt iarbă îmi porunceşti Stăpâne, să pipăi creştetul Tău cel dumnezeiesc! Ioan zice, cu totul fiind cuprins de frică. Să nu mă ardă focul cel nesuferit al înfri-coşatei Tale Dumnezeiri, Doamne.

Venit-am întrupându-Mă din Fecioară, să înnoiesc pe Adam în râurile Iordanului, zice iarăşi către Mergătorul înainte, Mântuitorul şi Dumnezeu. Apropie-te dar către Mine, ca şi către Hristos, Ioane, că aceasta din fire sunt; şi Mă botează trupeşte, ca să zdrobesc capetele balaurilor celor de acolo, eu Domnul, Cel ce ridic păcatul lumii.

Alte **Stihiri** ale sfintei glas şi Podobie aceeaşi:

Când te-ai luminat din destul cu lumina Duhului, avuţia ai urât, numai cea cerească iubind. Şi îmbrăcându-te arătat cu tărie mucenicească, ai alergat către osteneli peste măsură, drept aceea surpând pe vrăjmaşul ţi-ai împletit cununi de biruinţă, o Tatiano de Dumnezeu fericită.

Când ai curăţit întinăciunea trupului şi văpaia păcatului cu roua Dumnezeiescului Duh, care îţi ajută, atunci ai legat gurile fiarelor în mijlocul priveliştei, dându-ţi bărbăteşte trupul spre chinuri, pentru aceasta surpând pe vrăj-maşul, ţi-ai împletit cunună de biruinţă, o Tatiano, de Dumnezeu fericită.

Nici sabie, nici foc, nici chinuri sau scârbe, nici foamea, nici tot felul de muncă nu au răcit dragostea ta cea către Domnul. Căci căutându-L pe El cu inimă fierbinte, toate cele văzute le-ai defăimat, muceniţă, şi ai locuit înlăuntrul cămării celei dumnezeieşti a Mirelui, făcându-te mireasă Împăratului tuturor.

Slavă..., Şi acum..., glas 6

Toată firea pământenilor văzându-te gol în ape pe Tine, Ziditorul, cerând Botezul, se spăimântă de frică şi se schimbă; iar Mergătorul înainte era cuprins de cutremur, neîndrăznind să se apropie de Tine. Marea a fugit, Iordanul şi-a întors repejunea, munţii au săltat văzându-Te, şi puterile cereşti se mirau zicând: O, minune! Mântuitorul se dezbracă, vrând să îmbrace pe oameni, cu mântuirea şi cu înnoirea.

La Stihoavnă

Stihirile, glas 6:

Podobie: Îngereştile puteri...

Acum să strigăm Domnului prooroceşte: Arătatu-Te-ai nouă Mântuitorul nostru şi Ziditorule, şi ai zdrobit Cuvinte, gurile balaurilor în Iordan, ca un Îndurat, şi pe cei orbiţi i-ai luminat Hristoase cu lumina Ta; bine eşti cuvântat Dumnezeul nostru Cel ce Te-ai arătat, slavă Ţie.

Stih: Marea a văzut şi a fugit, Iordanul s-a întors înapoi.

Putere ne-ai dat nouă asupra vrăjmaşilor cu Botezul Tău, Cuvinte, celor ce cu dragoste ne închinăm rânduielii Tale, care cu voia Ta ai împlinit, dezlegând pe oameni din blestemul ce a ieşit din Eden, pentru care cântăm: Bine eşti cuvântat Cel ce Te-ai arătat, Dumnezeul nostru slavă Ţie.

Stih: Ce-ţi este ţie Mare că ai fugit şi tu Iordane că te-ai întors înapoi.

Cei ce odinioară ne-am îmbrăcat întru Adam cu haine de piele de voia noastră, pentru cădere, dezbrăcându-ne astăzi la râurile Iordanului întru Botezul Domnului, teologhisind împreună cu îngerii, să-i strigăm: Bine eşti cuvântat Cel ce Te-ai arătat Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., glas 6

Să cântăm credincioşii slava facerii de bine a lui Dumnezeu cea pentru noi; că făcându-Se Om pentru păcatul nostru, pentru curăţirea noastră, Se curăţeşte în Iordan, Unul cel Curat şi nestricăcios, sfinţindu-mă pe mine şi apele şi zdrobind capetele balaurilor în apă. Deci să luăm apă cu veselie fraţilor, că darul Duhului nevăzut se dă celor ce iau cu credinţă, de la Hristos Dumnezeu şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Tropar, glas 4: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Tatiana, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-Te, mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc, şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine; şi mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără prihană, primeşte-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., a praznicului

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul praznicului, de două ori. Slavă..., al Sfintei, Şi acum..., iarăşi al praznicului.

După întâia Catismă, **Sedealna**, glas 4:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Iordane râule, ce te-ai mirat, văzând gol pe Cel nevăzut? Văzut-am zice şi m-am spăimântat. Şi cum n-aş fi avut a mă spăimânta de Dânsul şi a mă întoarce ? Îngerii văzându-L s-au înfricoşat, Cerul s-a spăimântat şi pământul s-a cutremurat, şi marea s-a îngrozit, şi toate cele văzute şi cele nevăzute. Hristos s-a arătat la Iordan să sfinţească apele.

Slavă..., Şi acum..., asemenea

După a doua Catismă, **Sedealna**, glas 8:

Podobie: Fluierele păstoreşti...

Botează-se Hristos cel ce luminează lumea, dintru înălţime Tatăl a mărturisit zicând: Acesta este Fiul Meu întru carele bine am voit, pe Dânsul să-l ascultaţi. Acesta este Cel ce luminează lumea cu milostivirea Sa, Cel ce S-a botezat şi a mântuit ca un Dumnezeu neamul omenesc.

Slavă..., Şi acum..., iar aceasta

Canoanele al praznicului cel dintâi cu Irmosul pe 8, şi al sfintei pe 4.

Canonul Sfintei

facere a lui Ignatie

Cântarea 1-a, glas 2

Irmos: Veniţi, popoare, să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, cel ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul pe care l-a slobozit din robia egiptenilor, că S-a prea mărit.

Fiind înfrumuseţată cu lumini mucenicești, stai înaintea Preacuratului tău Mire, muceniță, cerând să se mântuiască de greşeli pierzătoare de suflet, cei ce te laudă.

Avuţia cea stricăcioasă nicicum nu o ai băgat în seamă, muceniţă, cu osârdie căutând avuţia cea nestricăcioasă şi veşnică în ceruri, şi bucurându-te ai intrat în priveliştea mucenicilor.

Slavă...

Spre chinuri, spre dureri, spre bătăi de multe feluri, ai alergat fără temere, muceniță, că ai avut întru ajutor darul Mântuitorului întărindu-te.

Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce ai născut izvorul nepătimirii, tămăduieşte-mă pe mine cel ce sunt rănit de patimi şi din focul cel veşnic mă răpeşte, ceea ce singură eşti de Dumnezeu dăruită Fecioară.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe piatra credinţei…

Întreitele valuri ale chinurilor împresurându-te, nu au putut mişca turnul inimii tale prea lăudată, căci era întărit pe piatra dragostei lui Hristos, căruia strigai: Nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Cel ce a purtat neputinţa oamenilor, a într-aripat neputinţa ta cu puterea Sa. Pentru aceasta pe balaurul, ca pe un neputincios l-ai trântit la pământ, muceniţă, strigând cu credinţă: Nu este sfânt, afară de Tine, Doamne.

Slavă...

Puţurile nelegiuirii le-ai uscat, cu râurile sângiurilor tale, fericită? Iar acum te îndulceşti de râul desfătării, şi locuieşti în lumină neînserată, strigând: Nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Şi acum..., a Născătoarei

Zămislirea şi naşterea ta este mai presus de cuvânt, că ai născut pe Cel ce a făcut veacurile cu cuvântul, care a izbăvit de necuvântare marginile lumii, Fecioară neispitită de bărbat, pe care roagă-L totdeauna, să ne mântuim noi.

Irmosul: Pe piatra credinţei întărindu-mă, lărgit-ai gura mea asupra vrăjmaşilor mei, că s-a veselit duhul meu a cânta: Nu este sfânt ca Dumnezeul nostru şi nu este drept, afară de Tine, Doamne.

Condacul muceniței, glas 4:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Luminat ai strălucit întru pătimirea ta, răbdătoare de chinuri, ceea ce te-ai mohorât în sângiurile tale, şi ca o frumoasă porumbiţă, către Cer ai zburat Tatiano! Roagă-te dar pentru cei ce pururea te cinstesc pe tine.

Sedealna, glas 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Pe urmele Iubitului tău urmând, cinstită Tatiano, cu osârdie ai râvnit morţii Aceluia şi patimii celei curate. Pentru aceasta ai şi aflat cămara cea cerească, purtând cununa nestricată, după vrednicie, şi slavă nemuritoare.

Slavă..., Şi acum..., a praznicului, asemenea

Ploaia cea mare, vine către râurile apelor, vrând să Se boteze cu trupul. Către care spăimântându-se dumnezeiescul Mergător înainte, zicea: Cum Te voi boteza neavând nicicum întinăciune ? Cum îmi voi tinde dreapta pe creştetul, de care se cutremură toate.

Cântarea a 4-a

Irmos: Te laud pe Tine...

Frumoasă statornicie a sufletului având Tatiana, strălucind cu frumuseţea bunei credinţe şi cu lumina muceniciei minunat, se sălăşluieşte cu Mirele cel curat.

Pe cei fărădelege ce îţi zgâriau obrazul cu fier, îi chinuiau nevăzut îngerii cereşti, fiind trimişi de la Dumnezeu spre ajutorul tău, muceniţă, care s-au minunat de răbdarea ta.

Slavă...

Propovăduind pe Hristos, după lege, ai biruit pe cei fărădelege şi te-ai adus Lui jertfă fără prihană, bine primită şi prea desăvârşită, strigând: Pe Tine iubindu-Te Mântuitorule mă junghii.

Şi acum..., a Născătoarei

Către liman liniştit îndreptează-mă Mireasă a lui Dumnezeu, Preasfântă, că furtuna şi valul păcatului mă viscoleşte, suflându-se cumplit de vânturile duhurilor celor viclene, care mă necăjesc.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminarea celor ce zăceau în întuneric şi mântuirea celor deznădăjduiţi Tu eşti, Hristoase, Mântuitorul meu şi la Tine mânec, Împăratul păcii, luminează-mă cu strălucirea Ta, că nu ştiu alt Dumnezeu afară de Tine.

Frica lui Dumnezeu primindu-o în pântecele cugetului, ai născut minunat duh de mărturisire mântuitoare şi de mucenicie, ceea ce eşti cu cuget viteaz, pătimind tare şi biruind începătoriile cele potrivnice.

Ceea ce s-a împreunat cu Tine prin nepătimire, urmând patimii Tale celei cinstite şi fericite, Dătătorule de viaţă, Hristoase, pătimeşte cu osârdie, tăindu-i-se mădularele, strigând: Alt Dumnezeu afară de Tine nu ştiu.

Slavă...

Cu rază luminătoare străluceşti, luminându-te cu luminarea Sfântului Duh. Şi luminezi inimile credincioşilor risipind întunericul păcatului, muceniţă a lui Hristos purtătoare de chinuri prea cinstită.

Şi acum..., a Născătoarei

Norule cel luminos al Soarelui, luminează-mi mie lumină ca să risipească întunericul păcatelor mele. Dă-mi mână celui ce sunt căzut în noroiul păcatelor, ridică-mă de unde zac; că tu singură eşti îndreptarea lui Adam celui căzut.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul…

Dacă a cunoscut cinstita muceniță, că ai fost întins pe lemn Hristoase, rabdă spânzurare şi zgârieturile trupului, pentru dragostea Ta, Atotputernice.

Sălbaticele fiare s-au ruşinat de tine când te chinuiai bărbăteşte în mijlocul privelişti, ca şi mai înainte de Tecla ceea ce a pătimit, a cărei râvnă ai avut pururea fericită.

Slavă...

Venindu-ţi îngeri cereşti în mijlocul temniţei, te-au luminat cu lumină, uşurându-te de dureri şi mărindu-te ca pe o mieluşea a lui Dumnezeu.

Şi acum..., a Născătoarei

Din toate neamurile te-a ales pe tine podoaba lui Iacov, pe care te-a iubit Făcătorul, Preacurată, şi din tine răsărind S-a arătat.

Irmosul: Întru adâncul păcatelor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat, din stricăciune Dumnezeule scoate-mă.

Condacul şi Icosul praznicului.

Condacul, glas 4: Arătatu-te-ai astăzi lumii, şi lumina Ta Doamne s-a însemnat peste noi, care cu cunoştinţă Te lăudăm. Venit-ai şi Te-ai arătat Lumina cea neapropiată.

Icos: Galileii neamurilor, laturii Zabulonului, şi pământului Neftalimului, precum a zis proorocul, lumină mare a strălucit Hristos. Celor întunecaţi Rază luminoasă S-a arătat, care în Betleem a răsărit, şi mai vârtos din Maria Domnul în toată lumea şi-a răspândit razele, Soarele dreptăţii. Pentru aceasta cei din Adam goi, veniţi toţi să ne îmbrăcăm într-însul, ca să ne încălzim, că acoperă pe cei goi, şi luminează pe cei întunecaţi. Venit-ai şi te-ai arătat lumina cea neapropiată.

Sinaxar

În această lună, în ziua a douăsprezecea, pomenirea Sfintei muceniţe Tatiana.

Stih: Sabia a pricinuit Tatianei cunună neveştejită.
Care întru toate se află strălucită.
Întru această lună în a douăsprezecea zi,
Tatiana de sabie se săvârşi.

Aceasta a fost din Roma cea veche, pe vremea împărăţiei lui Alexandru, din tată ce a fost în trei rânduri la dregătoria Ipatiei. Şi după orânduiala bisericii, ea era diaconiţă, şi pentru că mărturisea pe Hristos, au adus-o la împăratul. Şi intrând cu dânsul în capiştea idolilor, a clătit şi a surpat jos prin rugăciune, idolii ce erau într-însa. De care lucru s-a bătut peste obraz şi cu undiţe i-au rupt pleoapele ochilor. După aceea spânzurând-o, au strujit-o şi i-au ras capul, apoi dându-o fiarelor şi focului şi rămânând nevătămată i-au tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Petru Avesalomiteanul.

Stih: Petru pe cărbuni aprinşi dulce duhul îşi dă.
De dumnezeiasca dragoste aprinzându-i-se inima.

Acesta sporind întru bună cinstirea credinţei şi întru virtutea trupească, tânăr cu vârsta, în privelişte pe Hristos a mărturisit. Deci ighemonul Elevterupolei, prinzându-l pe el şi nici cu măguliri înmuindu-l, nici cu îngroziri înspăimântându-l, prin foc s-a săvârşit, întru care sfântul a primit cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Mertie.

Stih: Pe Dumnezeul cel singur înalt puternic ai dorit,

Şi ai fost bătut Mertie foarte cumplit.

Acesta a fost adus la Diocleţian împăratul, când el se ostăşea sub ceata maurilor, şi fiind silit ca să aducă jertfă idolilor şi neplecându-se, a fost descins de ostăşie şi de cin, şi i s-a strujit trupul cu bătăi. Deci răbdând el întru munci, încât nici glas n-a scos, minune şi înspăimântare da tiranului. Pentru care spre mai mult întinzându-se munca, fiindcă nu se afla loc în trupul mucenicului, necuprins de răni, a poruncit să se sloboază din munci şi să se arunce în temniţă. Deci trecând opt zile şi mult sânge curgând din răbdătorul lui trup, şi multă mireasmă făcându-se, apoi obosit de dureri fericitul, şi-a dat cinstitul său suflet în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfinţii opt mucenici de la Niceea, care de sabie s-au săvârşit.

Stih: Ceata oarecare de opt la număr omoară sabia,
Vrând să afle viaţa veacului al optulea.

Tot în această zi, Sfânta muceniță Evtasia, care de sabie s-a săvârşit.

Stih: Însuşi lui Dumnezeu Mântuitorului lumii,
Evtasia şi-a dat capul prin tăierea sabiei.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru şi de minuni făcătorul Ilie.

Stih: Alt făcător de minuni Ilie s-a arătat,
Acest Ilie făcător de minuni cu adevărat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, cel ce bine este cuvântat şi Preaslăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Tăindu-te tare cu sabia, ai răbdat cu tărie tăierea sânilor, ca o nebiruită şi cu foc din Cer ai ars muceniță pe cei ce nu vreau să se închine lui Dumnezeu, pe care toată făptura mărindu-L, Îl laudă.

Purtând în inimă dumnezeiescul foc al dragostei Tale Hristoase, cea pururea pomenită nu s-a temut de focul cel asemenea cu dânsa rob, asemănându-se la bărbăţie şi la tărie tinerilor celor mai de înainte.

Slavă...

Sălbătăcia fiarelor s-a supus ţie, căscările leilor le-ai trecut nevătămată, mărindu-te pe tine Dumnezeu, pe care L-ai slăvit, plinind patimile Lui în trupul tău, prea lăudată.

Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce ai născut nouă viaţă Ipostatnică, care cu moartea pe moarte arătat a pierdut-o, omoară patimile trupului nostru, care te cinstim pe tine cu credinţă curată, ca pe o Născătoare de Dumnezeu şi proslăvită.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cel ce S-a pogorât...

Împodobindu-te cu bunătăţi, te-ai înfrumuseţat cu podoabele muceniciei, şi te-ai logodit cu Mirele cel mai frumos decât toţi oamenii, strălucind cu frumuseţea ne-muririi, Tatiano de Dumnezeu cugetătoare.

Împreună cu slujitorii cei fără de trup, prea măreai la închisoare pe mărirea dumnezeieştii străluciri, şi rămânând neapropiată de toţi cei ce erau ţinuţi de întunericul înşelăciunii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi Sfântul Duh, Domnul.

Zdruncinarea mădularelor tale, a slăbit meşteşugirile vrăjmaşului şi curgerea sân-giurilor a uscat pâraiele cele cumplite ale nedumnezeirii, arătându-se nouă noian de minuni, prea curată.

Şi acum..., a Născătoarei

Mântuieşte, milostiveşte-te spre noi ceea ce ai născut mai presus de cuvânt, pe îndurătorul Dumnezeu Mântuitorul, ridicând de la noi arsurile cugetelor şi zăduful patimilor, cu rugăciunile tale Maică curată Fecioară.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, carele S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi Îl prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul...

După chinurile cele multe, cumplitul judecător, te-a pus la osânda sabiei, muceniţă, la a cărei suire s-au veselit cetele cele îngereşti, iar Hristos te-a încununat pe tine, cu dreapta cea atotputernică, ca pe una ce te-ai chinuit după lege.

Împreună cu cetele cele prea luminate ale mucenicilor te-ai sălăşluit, şi apropiindu-te mai arătat la Dumnezeu, vezi cele ce văd îngerii şi ca o fecioară curată locuieşti în cămara Mirelui tău, rugându-te să se mântuiască cei ce cu dragoste te cinstesc.

Slavă...

Izvor pecetluit şi grădină închisă, dar cinstit şi sfinţit, mireasă a lui Hristos nestricată, jertfă şi junghiere, mieluşa şi frumoasă porumbiţă a Stăpânului tuturor te propovăduim Tatiano.

Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce primeşti glasurile celor ce cu credinţă cer de la tine folosinţă, care singură eşti scăparea credincioşilor, mântuieşte, milostiveşte-te Stăpână, păzeşte de stri-căciune şi de toată asuprirea pe cei ce cu dragoste şi cu credinţă pururea te măresc.

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară în chip de negrăit Întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Luminânda:

Podobie: Arătatu-s-a Mântuitorul...

Pentru dragostea lui Hristos ai răbdat chinuri, tu Tatiano cea cu gând vitejesc, şi puterea dracilor vitejeşte ai pierdut-o. Pentru aceasta toţi cu credinţă te fericim.

Slavă..., Şi acum..., a praznicului

Arătatu-s-a Mântuitorul, darul şi adevărul, în repejunile Iordanului, şi pe cei ce erau întru întuneric şi în umbră dormeau, i-a luminat. Pentru că a venit şi S-a arătat Lumina cea neapropiată.

La Stihoavnă

Stihirile praznicului, glas 6:

Podobie: Îngereştile puteri...

Lumină din lumină fiind Iisuse al meu lumină, ne-ai luminat pe noi cu strălucirea Ta cea negrăită, ca cei ce eram mai înainte orbiţi de şarpe în Eden. Acum văzând lumina la Iordan, toţi cântăm luminii Tale cu credinţă: Bine eşti cuvântat Cel ce Te-ai arătat, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Stih: Marea a văzut şi a fugit, Iordanul s-a întors înapoi.

Tăinuitorule ispravnice al înfricoşatelor taine, Mergătorule înaintea bucuriei şi însuţi văzătorule al Duhului, roagă-te Cuvântului, carele S-a botezat de tine precum bine a voit, să ne dea nouă pururea iertare păcatelor, care cântăm Lui: Bine eşti cuvântat Cel ce Te-ai arătat Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Stih: Ce-ţi este ţie Mare că ai fugit şi tu Iordane că te-ai întors înapoi.

Să ridicăm credincioşii cu înţelegere inimile, să alergăm degrab la râurile Iordanului şi să vedem pe Ziditorul, trupeşte botezându-Se de Ioan Mergătorul înainte, şi cu dânsul pe Dumnezeu cuvântând să zicem: Bine eşti cuvântat Cel ce Te-ai arătat, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Slavă..., Şi acum..., asemenea

O, ce rânduială dumnezeiască, mai presus de gând! Cum Făcătorul a stătut înaintea făpturii, şi-şi pleacă capul la dânsul, căci ne aduce nouă prin pildă chipul smereniei, celor ce suntem luminaţi întru El, pentru care cântăm: Bine eşti cuvântat Cel ce Te-ai arătat, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

La Liturghie

Fericirie, din Canonul praznicului. Cântarea a 7-a pe 6.

Canon de rugăciune către Sfânta muceniţă Tatiana, diaconiţa

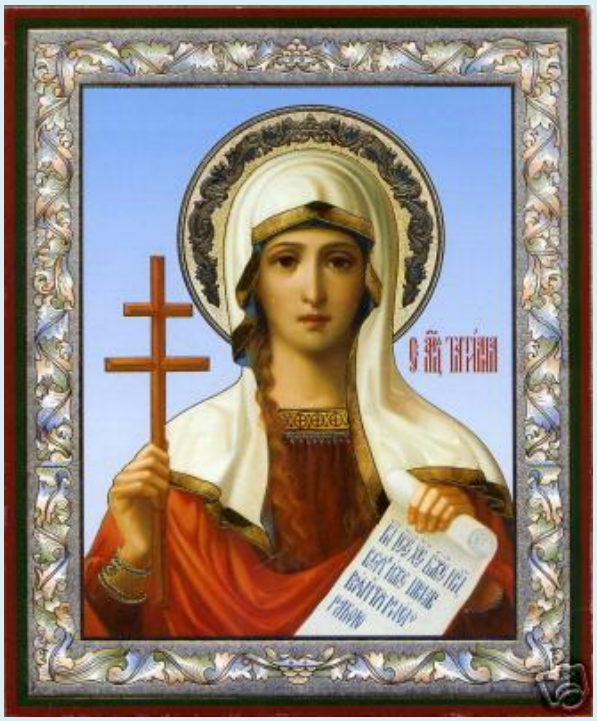

Troparul Sfintei muceniţe Tatiana, glasul al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Tatiana, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine şi mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primeşte-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Veniţi, popoare, să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, cel ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul pe care l-a slobozit din robia egiptenilor, că S-a prea mărit.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind înfrumuseţată cu lumini mucenicești, stai înaintea Preacuratului tău Mire, muceniţă, cerând să fie izbăviţi de greşelile pierzătoare de suflet cei ce te laudă pe tine.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nicidecum nu ai băgat în seamă, muceniţă, avuţia cea stricăcioasă, căutând cu osârdie în ceruri pe cea nestricăcioasă, care rămâne de-a pururea şi bucurându-te ai răbdat chinurile mucenicilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Spre chinuri, spre dureri şi spre bătăi de multe feluri ai venit, fără de temere, muceniţă, că ai avut întru ajutor harul Mântuitorului, care te-a întărit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce ai născut Izvorul nepătimirii, tămăduieşte-mă pe mine, cel ce sunt rănit de patimi şi din focul cel veşnic mă smulge, Ceea ce singură eşti de Dumnezeu dăruită cu har, Fecioară.

Catavasie: Fundul adâncului l-a descoperit şi pe uscat pe ai Săi i-a trecut, întru acelaşi acoperind pe potrivnici, Domnul, cel tare întru războaie, că S-a prea slăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe piatra credinţei întărindu-mă, lărgit-ai gura mea asupra vrăjmaşilor mei, că s-a veselit duhul meu a cânta: nu este sfânt ca Dumnezeul nostru şi nu este drept afară de Tine, Doamne.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Furtuna chinurilor împresurându-te, nu a putut clătina turnul inimii tale, prea lăudată, că era întărit de piatra dragostei lui Hristos, către care strigai: nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce a purtat neputinţa oamenilor a întraripat neputinţa ta, cu puterea Sa. Pentru aceasta ai trântit la pământ, muceniţă, pe diavol, ca pe un neputincios, strigând cu credinţă: nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Uscat-ai râurile nelegiuirii cu nevoinţele sângiurilor tale, fericită. Iar acum te îndulceşti de râul desfătării şi locuieşti în Lumina cea neînserată, strigând: nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Zămislirea şi naşterea ta sunt mai presus de cuvânt. Că ai născut pe Cel ce a făcut veacurile cu cuvântul, care a izbăvit din înşelăciune marginile lumii, Fecioară nenuntită; pe care roagă-L, totdeauna, ca să ne mântuim noi.

Catavasie: Domnul, cel ce dă cârmuitorilor noştri tărie şi înalţă fruntea unşilor Săi, S-a născut din Fecioară şi vine către Botez. Deci credincioşii să-I strigăm: nu este sfânt ca Dumnezeul nostru şi nu este drept, afară de Tine, Doamne.

Cântarea a 4-a

Irmos: Te laud pe Tine...

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Frumoasă statornicie sufletească având Sfântă muceniţă Tatiana şi frumuseţea dreptei cinstiri de Dumnezeu, încă şi strălucind în chip minunat de lumina muceniciei, îşi dobândeşte, ca prieten, pe Mirele cel Curat.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe nelegiuiţii cei ce îţi sfâşiau obrazul cu ghiare de fier, în chip nevăzut îi chinuiau îngerii cereşti, trimişi fiind de Dumnezeu, spre ajutorul tău, muceniţă, care s-au minunat de răbdarea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Propovăduind pe Hristos după Lege, ai biruit pe cei fărădelege şi te-ai adus Lui jertfă fără prihană, bine primită şi prea desăvârşită, strigând: pe Tine iubindu-te, Mântuitorule, mă jertfesc.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Către liman liniştit îndreptează-mă, dumnezeiască Mireasă Preasfântă, că furtuna şi valul păcatului mă viscolesc, aţâţat cumplit de vânturile duhurilor cele viclene, care mă necăjesc.

Catavasie: Auzitu-s-a, Doamne, glasul Tău, care ai zis: glasul celui ce strigă în pustiu, când ai tunat peste ape multe, mărturisind Fiului Tău, cu totul fiind de faţă, iar prin Duhul a strigat: Tu eşti Hristos, Înţelepciunea şi Puterea lui Dumnezeu.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminarea celor ce zăceau în întuneric şi mântuirea celor deznădăjduiţi Tu eşti, Hristoase, Mântuitorul meu şi la Tine mânec, Împăratul păcii, luminează-mă cu strălucirea Ta, că nu ştiu alt Dumnezeu afară de Tine.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Frica de Dumnezeu primind-o în pântecele cugetului tău, ai născut minunat duh de mărturisire mântuitoare şi de mucenicie, ceea ce eşti cu cuget viteaz şi te lupţi cu putere şi biruieşti puterile celor potrivnici.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ceea ce s-a unit cu Tine, prin Nepătimire, urmând cu credincioşie cinstitei şi fericitei Tale Patimi, Dătătorule de viaţă, Hristoase, rabdă de bunăvoie să i se taie mădularele, strigând: alt dumnezeu, afară de Tine, nu ştiu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Plină de bucurie fiind, reverşi raze strălucitoare de lumină, din făclia Duhului Sfânt şi luminezi inimile credincioşilor, risipind întunericul păcatului, muceniţă a lui Hristos, purtătoare de biruinţă, prea cinstită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Norule cel luminos al Soarelui, luminează-mi mie lumina care să mă elibereze de întunericul păcatelor mele. Dă-mi mână de ajutor mie, celui ce sunt căzut în noroiul păcatelor; ridică-mă de unde zac, că tu Singură ai pricinuit îndreptarea lui Adam cel căzut.

Catavasie: Iisus, Începătorul vieţii, vine să dezlege osânda lui Adam celui întâi zidit; iar curăţire, ca Unui Dumnezeu, netrebuindu-I, pe cel căzut îl curăţeşte în Iordan, întru care omorând vrajba, dăruieşte pacea, care covârşeşte toată mintea.

Cântarea a 6-a

Irmos: De adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat: din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Când a cunoscut cinstita muceniţă că ai fost întins pe Lemn, Hristoase, a răbdat spânzurarea şi sfâşierea trupului, pentru dragostea Ta, Atotputernice.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sălbaticele fiare s-au ruşinat de tine, când te luptai bărbăteşte înaintea mulţimilor adunate, ca altădată Sfânta Tecla, întâia muceniţă, a cărei râvnă ai avut-o, pururea fericită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Venind lângă tine îngerii cereşti, în mijlocul temniţei, te-au acoperit de lumină, uşurându-te de dureri şi mărindu-te ca pe o mieluşea a lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Din toate neamurile te-a ales pe tine, podoaba lui Iacob, pe care te-a iubit Făcătorul, Preacurată şi din tine răsărind, S-a arătat.

Catavasie: Glasul Cuvântului, sfeşnicul Luminii, luceafărul mergător înaintea Soarelui, în pustiu strigă tuturor popoarelor: pocăiţi-vă şi mai înainte vă curăţiţi; că de faţă stă Hristos, izbăvind lumea din stricăciune.

Condac, glasul al 4-lea: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Luminat-ai strălucit întru pătimirea ta, răbdătoare de chinuri, ceea ce te-ai înroşit în sângiurile tale şi ca o frumoasă porumbiţă, către cer ai zburat, Sfântă muceniţă Tatiana. Roagă-te deci pentru cei ce pururea te cinstesc pe tine.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, cel ce bine este cuvântat şi Preaslăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ceea ce eşti nebiruită, cu bărbăţie ai îndurat prea cumplita tăiere a sânilor; iar cu foc din cer ai ars, muceniţă, pe cei ce nu voiau să se închine lui Dumnezeu; pe care toată făptura slăvindu-L, Îl laudă.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtând în inimă dumnezeiescul Foc al dragostei Tale, Hristoase, cea prea lăudată, de focul cel asemenea cu dânsa rob nu s-a temut, asemănându-se la bărbăţie şi la virtute cu tinerii de odinioară.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sălbăticia fiarelor s-a supus ţie şi de gurile largi deschise ale leilor ai scăpat nevătămată, mărindu-te pe tine Dumnezeu, pe care L-ai slăvit împlinind Patimile Lui în trupul tău, prea lăudată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce ai născut nouă Viaţa cea în Ipostas, care pe moarte cu moartea în chip vădit a pierdut-o, omoară patimile trupului nostru, ale celor ce te cinstim pe tine cu credinţă curată, ca pe Născătoarea de Dumnezeu cea prea mărită.

Catavasie: Pe tinerii cei binecredincioşi, care au intrat în cuptorul cel cu foc, suflând duhul cel răcoritor şi pogorârea dumnezeiescului înger, nevătămaţi i-a păzit. Pentru aceea, în văpaie răcoriţi fiind, cu mulţumire cântau: Prea lăudate Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: De pogorârea lui Dumnezeu focul s-a ruşinat de demult în Babilon. Pentru aceasta, tinerii în cuptor, cu picioare sprintene, ca într-o grădină verde dănţuind, cântau: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împodobită fiind cu fapte bune, te-ai înfrumuseţat cu frumuseţile muceniciei şi te-ai logodit cu Mirele cel mai frumos decât toţi oamenii, strălucind cu frumuseţea nemuririi, Sfântă Tatiana, de Dumnezeu insuflată.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împreună cu liturghisitorii cei fără de trup, ai prea mărit în închisoare pe Făcătorul, strălucind cu mărirea dumnezeieştii străluciri şi rămânând neapropiată de toţi cei ce erau ţinuţi de întunericul înşelăciunii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi Sfântul Duh, Domnul.

Zdrobirea mădularelor tale a slăbit meşteşugurile vrăjmaşului şi scurgerea sângiurilor a uscat pâraiele cele cumplite ale necredinţei, arătându-se nouă noian de minuni, prea fericită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Izbăveşte-ne şi te milostiveşte spre noi, ceea ce ai născut mai presus de cuvânt pe Milostivul Dumnezeu, Mântuitorul nostru, ridicând de la noi arsurile cugetelor şi zăduful patimilor, cu rugăciunile tale, curată Maică Fecioară.

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Catavasie: Taină minunată a arătat cuptorul Babilonului, care a izvorât rouă. Că în valurile sale vrea să primească Iordanul pe Focul cel Netrupesc şi îngăduie pe Ziditorul, cel ce Se botează cu Trupul, pe care Îl binecuvântează popoarele şi Îl prea înalţă întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară în chip de negrăit Întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După chinurile cele mai multe, cumplitul judecător te-a supus pe tine, muceniţă, la osânda sabiei; iar urcarea ta la cer Cetele îngereşti au întâmpinat-o cu loviri din palme. Şi Hristos te-a încununat cu dreapta cea atotputernică pe tine, ca pe una ce te-ai luptat după Lege.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împreună cu cetele cele prea luminate ale mucenicilor te-ai sălăşluit, apropiindu-te şi mai vădit de Dumnezeu; şi priveşti cele ce văd îngerii. Iar ca o fecioară, mireasă, locuieşti în cămara Mirelui tău, curată, rugându-te să se mântuiască cei ce cu dragoste te cinstesc pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Izvor pecetluit şi grădină închisă, podoabă cinstită şi sfinţită, mireasă a lui Hristos nestricată, jertfă şi prinos, mieluşea şi frumoasă porumbiţă a Stăpânului tuturor, te propovăduim, pe tine, Sfântă muceniţă Tatiana.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce primeşti glasurile celor ce cu căldură cer ajutor de la tine, care eşti singura scăpare a credincioşilor, izbăveşte, Stăpână, milostiveşte-te şi păzeşte de pagubă şi de toată asuprirea neamurilor pe cei ce cu dragoste şi cu credinţă pururea te măresc.

Catavasie: Nu izbuteşte nici o limbă a te lăuda după vrednicie, ci se întunecă şi mintea cea mai presus de lume să cânte ţie, de Dumnezeu Născătoare. Însă, fiind bună, primeşte credinţa; că ştii râvna noastră cea dumnezeiască; că tu creştinilor eşti ocrotitoare, pe tine te mărim.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Pe urmele Iubitului tău urmând, cinstită muceniţă Tatiana, cu osârdie ai râvnit morţii Aceluia şi Patimii celei curate. Pentru aceasta ai dobândit Cămara cea Cerească, purtând cunună nestricată, după vrednicie şi mărire nepieritoare.

Sedelna Praznicului Botezului Domnului, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Ploaia cea mare vine către râul Iordan, vrând să Se Boteze cu Trupul, către care dumnezeiescul Înaintemergător, înspăimântându-se, zicea: cum te voi boteza pe Tine, Cel ce nu ai nicidecum întinăciune? Cum voi întinde dreapta mea spre creştetul de care tremură toate?

Acatistul Sfintei muceniţe Tatiana

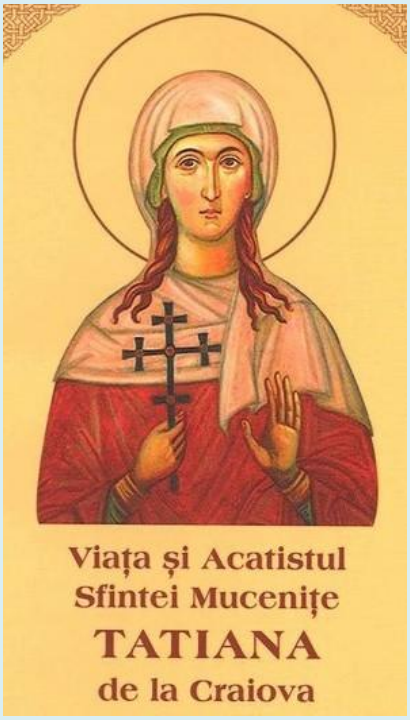

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .

Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede, Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Apărătoare a dreptei credinţe te-ai arătat, Sfântă muceniţă Tatiana, prin slujirea lui Hristos şi fiind rânduită diaconiţă a Bisericii Sale, prin zdrobirea capiştilor idolilor te-ai învrednicit de cununa mucenicească, pentru aceasta îţi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 1

Înfrumuseţată fiind mai mult decât oricare prin înţelepciune şi prin harul lui Dumnezeu, căruia din pruncie ţi-ai încredinţat viaţa, de mari daruri te-ai învrednicit şi de cununa mucenicească, Sfântă muceniţă Tatiana, de la Hristos, Mirele cel ales, pentru care noi cu umilinţă cântăm:
Bucură-te, că de bun neam fiind, ai ales smerita vieţuire,
Bucură-te, că te-ai învrednicit a fi mireasa lui Hristos, prin aleasă slujire,
Bucură-te, că diaconiţă după vrednicia ta ai fost rânduită,
Bucură-te, ceea ce ai fost cu mari daruri împodobită,
Bucură-te, că pe Hristos din pruncie L-ai cunoscut,
Bucură-te, ceea ce din părinţi binecredincioşi te-ai născut,
Bucură-te, că în mijlocul Romei păgâne ai vieţuit,
Bucură-te, că între necredincioşi viaţa ta ca soarele a strălucit,
Bucură-te, că de trei ori tatăl tău antipat al Romei a fost,
Bucură-te, că trufia şi necredinţa nu ţi-au schimbat al vieţii rost,
Bucură-te, că din pruncie ai crescut în viaţă creştinească,
Bucură-te, că din aceasta, mari daruri aveau să izvorască,
Bucură-te, Sfântă muceniţă Tatiana, diaconiţă a lui Hristos!

Condacul 2

Slujind lui Hristos ziua şi noaptea în biserica Sa cea sfântă, în care erai rânduită diaconiţă, ai învăţat a sluji Lui în duh şi adevăr şi a-I cânta fără încetare: ***Aliluia!***

Icosul 2

Fiind întru domnie împăratul Alexandru-copilul, care după mamă era închinător lui Hristos, dar pe zeii cei idoleşti nu-i lepădase din capiştile păgânilor, siliţi

erau creştinii să slujească idolilor, dar tu, fecioară, ai rămas credincioasă lui Hristos, întru vrednicia de diaconiţă, pentru care noi îţi cântăm:
Bucură-te, ceea ce nu te-ai plecat închinării idoleşti,
Bucură-te, că ai rămas neclintită, pe Hristos să-L mărturiseşti,
Bucură-te, floare nestricăcioasă,
Bucură-te, diaconiţa lui Hristos cea aleasă,
Bucură-te, cea tare în virtute,
Bucură-te, ceea ce te-ai învrednicit de daruri multe,
Bucură-te, că prin a ta mărturisire pe mulţi ai întărit,
Bucură-te, că şi nouă împotriva eresurilor ne eşti zid nebiruit,
Bucură-te, că prin rugăciunile tale ne fereşti de asuprire,
Bucură-te, că din primejdii şi ispite ne dăruieşti izbăvire,
Bucură-te, ceea ce ne agoniseşti darul Duhului Sfânt,
Bucură-te, ceea ce întăreşti credinţa creştinească pe pământ,
Bucură-te, că ne înveţi a sluji lui Hristos cu credinţă,
Bucură-te, că împotriva duşmanilor Săi eşti purtătoare de biruinţă,
Bucură-te, Sfântă muceniţă Tatiana, diaconiţă a lui Hristos!

Condacul 3

Unindu-se prin viclean prieteşug cei tari ai cetăţii împotriva dreptcredincioşilor mărturisitori ai lui Hristos, au sporit cetele mucenicilor, care vor aduce de-a pururi lui Dumnezeu slavoslovii: ***Aliluia!***

Icosul 3

Întru acea vreme prinsă fiind şi tu, fecioară, ceea ce slujeai ca diaconiţă în biserica cea creştinească a Romei, ai fost dată la muncire, dar ai rămas neplecată poruncilor eparhului de a jertfi idolilor, iar noi văzând tăria credinţei tale, cu umilinţă strigăm:
Bucură-te, tăria credinţei,
Bucură-te, steagul biruinţei,
Bucură-te, stâlpul mărturisirii creştine,
Bucură-te, că tiranul eparh nu te-a putut pleca pe tine,
Bucură-te, că prin eresuri şi rătăciri ne arăţi calea cea dreaptă,
Bucură-te, că Biserica mărturisitoare de la tine întărire aşteaptă,
Bucură-te, că ne eşti scut nebiruit împotriva duşmanilor,
Bucură-te, ceea ce eşti dăruitoare neobosită sărmanilor,
Bucură-te, tare apărătoare în primejdii şi nevoi,
Bucură-te, ceea ce te rogi necontenit lui Dumnezeu pentru noi,
Bucură-te, că pe pământ ai fost diaconiţă a lui Hristos,
Bucură-te, că şi-n cer eşti mijlocitoare nouă celor de jos,
Bucură-te, Sfântă muceniţă Tatiana, diaconiţă a lui Hristos!

Condacul 4

Voind necredinciosul eparh să te plece slujirii celei idoleşti a poruncit să fii dusă în capiştea idolilor, dar cu puterea rugăciunilor tale, capiştea s-a sfărâmat. Iar cei de faţă văzând minunea aceasta, slăveau pe Unul Dumnezeu cel Adevărat, strigând Lui: ***Aliluia!***

Icosul 4

Fiind dusă în faţa judecătorului după sfărâmarea capiştei, ai fost supusă la munci fără seamă, dar întărită fiind cu putere dumnezeiască, ai suferit cu multă răbdare mucenicia pentru Hristos, încât mai mult slăbeau muncitorii ce-ţi strujeau trupul cu cazne de tot felul. Iar cei ce au văzut aceasta au mărturisit pentru tine, zicând:

Bucură-te, ceea ce la tot felul de munci ai fost supusă,
Bucură-te, îţi strigăm văzând tăria ta cea nespusă,
Bucură-te, că prin chinuri ţi-ai împletit cununa muceniciei,
Bucură-te, că ţi-ai primit răsplata jertfelniciei,
Bucură-te, că ai uimit pe muncitori prin a ta bărbăţie,
Bucură-te, scut nebiruit, al celor ce se roagă ţie,
Bucură-te, ceea ce ai pierdut rătăcirea cea idolească,
Bucură-te, ceea ce lumina dreptei credinţe faci să izvorască,
Bucură-te, păzitoarea noastră de orice rătăcire,
Bucură-te, sprijin şi liman de mântuire,
Bucură-te, Tatiana, floarea cea aleasă,
Bucură-te, făclie mult luminoasă,
Bucură-te, Sfântă muceniţă Tatiana, diaconiţă a lui Hristos!

Condacul 5

Muncită fiind, Sfântă muceniţă Tatiana, cu felurite munci, te rogi lui Hristos pentru muncitorii tăi, ca să le dea lor lumina cunoştinţei celei adevărate şi străluciţi fiind ei cu darul Duhului Sfânt, prin rugăciunile tale, împreună aţi strigat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 5

Întocmai ca şi Sfântul şi întâiul mucenic Ştefan, te-ai rugat, fecioară, pentru cei ce te munceau, iar aceştia, câstigaţi au fost prin rugăciunile tale la adevărata cunoştinţă de Dumnezeu şi împreună cu tine au primit mucenicia, pentru care noi laude îţi aducem, grăind:

Bucură-te, că prin răbdarea ta ai câştigat alte opt suflete pentru Hristos,
Bucură-te, că de la idoleasca rătăcire i-ai întors,
Bucură-te, că ei chiar în sângele lor s-au botezat,
Bucură-te, că împreună cu tine munci grele au răbdat,
Bucură-te, că şi azi pe mulţi îi întorci la credinţă,
Bucură-te, că împotriva celui rău ne dai biruinţă,
Bucură-te, solitoare bună către Dumnezeu,

Bucură-te, nădejde de mântuire a sufletului meu,
Bucură-te, că cei binecredincioşi sprijinul tău caută,
Bucură-te, a fecioarelor podoabă de laudă,
Bucură-te, floare neveştejită cu bun miros,
Bucură-te, odor strălucit mult luminos,
Bucură-te, Sfântă muceniţă Tatiana, diaconiţă a lui Hristos!

Condacul 6

Tăindu-li-se capul, celor opt împreună pătimitori cu tine, pe care-i câştigaseşi la adevărata credinţă, s-au învrednicit astfel a intra degrab în ceata mucenicilor, unde neîncetat cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 6

După aceasta, fiind adusă din nou în faţa judecătorului, ai stat înaintea lui cu trupul întreg şi sănătos şi chip luminos, de care lucru minunat acela mirându-se, cumplit au poruncit să-i biciuiască tot trupul cu bice, iar tu, muceniţă a lui Hristos, ai răbdat cu bucurie şi această muncire, pentru care noi te lăudăm zicând:
Bucură-te, că în chip minunat rănile ţi se vindecau,
Bucură-te, că muncitorii tăi de aşa minuni se mirau,
Bucură-te, că ai stat înaintea judecătorului cu trup sănătos,
Bucură-te, că chipul îţi era smerit şi luminos,
Bucură-te, că acela de mânie, pentru această minune, s-a umplut,
Bucură-te, că la munci grele iarăşi să te supună au început,
Bucură-te, că şi pe acelea cu bucurie le-ai răbdat,
Bucură-te, că tot trupul de răni ţi-a fost brăzdat,
Bucură-te, că întăreşti pe tot omul ce-n nevoi se frânge,
Bucură-te, că păcatului te-ai împotrivit până la sânge,
Bucură-te, că-n ispite şi dureri te avem ajutătoare,
Bucură-te, a muceniţelor prea luminoasă floare,
Bucură-te, Sfântă muceniţă Tatiana, diaconiţă a lui Hristos!

Condacul 7

Cu felurite chinuri au căutat cumpliţii muncitori a te face, Sfântă Tatiana, să te lepezi de credinţa creştină, dar tu nu încetai a-I sluji lui Hristos, Mirele tău cel prea ales şi, ridicând ochii spre cer, întărită prin puterea lui, Îi cântai neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul 7

Cu harul lui Dumnezeu fiind întărită, răbdat-ai cu bucurie toate caznele, de aceea la felurite munci ai fost supusă, dar nu au dovedit tăria ta, sfântă muceniţă a lui Hristos, ci mai mult slăbeau muncitorii de mulţimea loviturilor, că şi cu toiege ai fost bătută, fiind întinsă pe pământ în chipul crucii; iar noi, văzând tăria ta, unele ca acestea îţi cântăm:

Bucură-te, ceea ce ai răbdat nespuse munci pentru Hristos,
Bucură-te, că în chipul crucii ai fost întinsă la pământ jos,
Bucură-te, că fiind bătută cu toiege, ai răbdat cu tărie,
Bucură-te, că pentru a ta răbdare, până azi laude îţi aducem ţie,
Bucură-te, că muncitorii tăi oboseau de greul loviturilor,
Bucură-te, că tu sufereai cu blândeţe mulţimea chinurilor,
Bucură-te, că prin a ta răbdare şi pe noi ne întăreşti în ispite,
Bucură-te, liman lin al sufletelor chinuite,
Bucură-te, că pentru Iisus cel răstignit ai pătimit,
Bucură-te, că al tău trup în chipul crucii ţi s-a răstignit,
Bucură-te, că Hristos ţi-a dat slăvita cunună,
Bucură-te, a noastră propovăduitoare prea bună,
Bucură-te, Sfântă muceniţă Tatiana, diaconiţă a lui Hristos!

Condacul 8

În aşa cumplite munci fiind, înşişi îngerii înconjurau trupul tău istovit de mulţimea bătăilor, lovind împreună pe cei ce te munceau, încât au murit nouă dintr-înşii, iar tu ai rămas nevătămată, de care vedere minunându-se toţi cei din jur, slăveau pe Dumnezeu cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul 8

Iară tu, dacă ai văzut sălbăticiunea muncitorilor tăi, batjocoreai răutatea lor şi nimicnicia zeilor, întărindu-te şi mai mult în credinţă şi, plecându-se ziua, de către seară ai fost aruncată în temniţă, unde toată noaptea lumină cerească te-a strălucit şi îngerii împreună cântau, de care minune uimiţi fiind, laude ca acestea aducem ţie:
Bucură-te, că ai batjocorit neputinţa idolească,
Bucură-te, că ai înfrânt izvodirea lor cea drăcească,
Bucură-te, că prin a ta pătimire s-a slăvit numele lui Hristos,
Bucură-te, că L-ai arătat tuturor ca un soare luminos,
Bucură-te, că şi în temniţă ai fost aruncată,
Bucură-te, că acolo de îngeri ai fost înconjurată,
Bucură-te, că lumină cerească te-a strălucit,
Bucură-te, că a-L vedea aievea pe Hristos te-ai învrednicit,
Bucură-te, că acum necontenit împreună cu îngerii petreci,
Bucură-te, că de slava mirelui tău cel ceresc te bucuri în veci,
Bucură-te, că celor ce te cheamă în ajutor le dai bucurie,
Bucură-te, povăţuitoarea celor ce cu credinţă se roagă ţie,
Bucură-te, Sfântă muceniţă Tatiana, diaconiţă a lui Hristos!

Condacul 9

Adusă fiind a doua zi din nou înaintea judecătorului şi stând în faţa lui iar, cu chipul prea luminos şi sănătos, ai minunat pe toţi ce te vedeau, iar tu slăveai pe Dumnezeu cântând: ***Aliluia!***

Icosul 9

Văzând judecătorul că nu te poate birui cu nici un fel de munciri, a încercat să te înduplece cu viclene uneltiri şi ademeniri ca să te plece să aduci împreună cu ei jertfă idolilor. Iar tu cu înţelepciune te-ai arătat ca şi cum ai primi să jertfeşti lor şi fiind dusă în capiştea idolească, ridicând ochii către cer şi rugându-te fierbinte, s-a făcut tunet înfricoşător şi fulgere căzând din cer au pustiit capiştea, prefăcând în cenuşă toţi idolii şi pe slujitorii lor şi mulţime de norod, pentru care biruinţă, cu bucurie te lăudăm, zicând:
Bucură-te, că nu te-ai lăsat înduplecată prin nici o muncire,
Bucură-te, că nu te-au putut pleca nici prin vicleană uneltire,
Bucură-te, că ai rămas neclintită în mărturisirea lui Hristos,
Bucură-te, că pentru aceasta te-ai învrednicit de un har mult preţios,
Bucură-te, că prin tine s-a zdrobit capiştea idolească,
Bucură-te, că tunete şi fulgere din cer au căzut s-o zdrobească,
Bucură-te, că ale tale rugăciuni toate s-au împlinit,
Bucură-te, că ţi-a ascultat ruga Iisus Hristos, Mirele tău cel iubit,
Bucură-te, ceea ce plină de înţelepciune te-ai arătat,
Bucură-te, că pe toţi prin minunea aceasta i-ai înfricoşat,
Bucură-te, că zdrobeşti pe hulitorii de Dumnezeu,
Bucură-te, că eşti ajutătoare celor ce cheamă numele tău,
Bucură-te, Sfântă muceniţă Tatiana, diaconiţă a lui Hristos!

Condacul 10

Adusă fiind din nou, Sfântă muceniţă Tatiana, în divan, ţi-a fost spânzurat trupul şi strujit tot cu unghii de fier, dar duhul nu au putut să ţi-l plece spre idolească slujire, ci mai mult te întăreai în dumnezeiasca credinţă, strigând: ***Aliluia!***

Icosul 10

Fiind din nou aruncată în temniţă, iarăşi îngerii lui Dumnezeu cu luminare au venit să-ţi slujească şi ţi-au tămăduit toate rănile trupului, şi ţi-au întărit duhul, pentru care noi, bucurându-ne, strigăm:
Bucură-te, ceea ce lui Hristos i-ai slujit cu credinţă,
Bucură-te, că în chinuri şi în munci El ţi-a dat biruinţă,
Bucură-te, că te-ai învrednicit ca îngerii să-ţi slujească,
Bucură-te, că prin ei ai înfrânt închinarea idolească,
Bucură-te, că de îngeri ţi s-au tămăduit rănile trupului,
Bucură-te, că prin dânşii ţi-ai întărit virtuţile sufletului,
Bucură-te, că salţi cu îngerii împreună,
Bucură-te, ceea ce eşti către Dumnezeu solitoarea noastră cea bună,

Bucură-te, că în primejdie chemăm al tău nume,
Bucură-te, că şi azi împarţi tămăduiri şi faci minuni în lume,
Bucură-te, că prin tine de mari daruri ne învrednicim,
Bucură-te, că prin tine ne învăţăm cum se cade lui Hristos să-i slujim,
Bucură-te, Sfântă muceniţă Tatiana, diaconiţă a lui Hristos!

Condacul 11

Fiind scoasă din nou afară din temniţă, Sfântă muceniţă Tatiana, ai fost aruncată în privelişte, spre mâncare unui leu înfricoşat, dar spre uimirea tuturor, acela s-a apropiat lingându-ţi mâinile, dar când l-au scos de acolo, s-a repezit asupra unui cinstit boier, ucigându-l, de care lucru mulţi înfricoşându-se, slăveau pe Dumnezeu strigând: ***Aliluia!***

Icosul 11

Iscodind noi chinuri, ţi-au strujit cumplit tot trupul, sfântă muceniţă a lui Hristos, dar tu pe toate le-ai răbdat cu bărbăţie, iar muncitorii tăi cădeau de ostenelile muncirii, mulţi fiind ucişi prin puterea îngerilor, care nevăzut te ocroteau şi întorceau loviturile asupra celor ce te loveau. Apoi în foc aruncată ai fost, dar nici focul nu te-a vătămat, de care minuni, cutremuraţi fiind, slăvim pe Dumnezeu strigând:
Bucură-te, că nu s-au aflat munci prin care să fii biruită,
Bucură-te, muceniţa lui Hristos, cea iubită,
Bucură-te, că şi îngerii slăveau a ta pătimire,
Bucură-te, că celor zdrobiţi le dai tămăduire,
Bucură-te, cununa muceniciei cea nestricăcioasă,
Bucură-te, diaconiţa cea prea aleasă,
Bucură-te, floarea Bisericii cea cu bun miros,
Bucură-te, vrednică slujitoare a Domnului Hristos,
Bucură-te, că în primejdii la tine toţi năzuim,
Bucură-te, că de la racla moaştelor tale noi har dobândim,
Bucură-te, că eşti întărirea credinţei creştine,
Bucură-te, limanul celor ce aleargă la tine,
Bucură-te, Sfântă muceniţă Tatiana, diaconiţă a lui Hristos!

Condacul 12

Socotind nepricepuţii tăi muncitori că nu cu a lui Hristos putere, ci cu vrăjitorie zdrobeşti toată puterea lor, ţi-au tăiat părul, crezând că aşa te vor putea birui, dar tu râzând de nepriceperea lor slăveai pe Dumnezeu, cel ce-ţi dădea putere, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul 12

Bucurându-se de socotinţa lor cea dobitocească şi încredinţaţi că ţi-au luat toată puterea prin tăierea părului, te-au închis iar într-o capişte idolească, dar pe-

trecând acolo două zile în dumnezeiască strălucire, când ai fost scoasă din capişte din nou s-au aflat zdrobiţi idolii, de care lucru mâniindu-se cumplit judecătorul, nemaiştiind ce munci să iscodească, ţi-a tăiat cinstitul cap, luând desăvârşit cununa mucenicească, împreună cu bine credinciosul tău tată, pentru care noi cu laude te cinstim:
Bucură-te, că prin deşarta cugetare, au socotit puterea ta vrăjmăşească;
Bucură-te, că ai batjocorit nesocotinţa lor cea drăcească,
Bucură-te, că zadarnic ţi-au tăiat părul ca să-ţi ia puterea,
Bucură-te, că tărie îţi era credinţa şi vederea,
Bucură-te, că prin tunderea părului, puterile nu-ţi slăbesc,
Bucură-te, ne rugăm ţie şi noi, cei din cinul monahicesc,
Bucură-te, că prin tăierea părului şi noi patimile ni le răstignim,
Bucură-te, că-n ispite şi-n patimi cu tine pe vrăjmaş îl biruim,
Bucură-te, ceea ce petreci cu cetele îngereşti,
Bucură-te, că nouă, credincioşilor, mult folositoare ne eşti,
Bucură-te, mângâierea şi întărirea mireselor lui Hristos,
Bucură-te, al cetăţii Craiovei mărgăritar mult luminos,
Bucură-te, Sfântă muceniţă Tatiana, diaconiţă a lui Hristos!

Condacul 13 (de 3 ori)
Prea cinstită şi întru tot lăudată Sfântă muceniţă Tatiana, care prin aleasă slujire te-ai învrednicit a fi diaconiţă a lui Hristos şi prin nenumăratele şi grelele munci pe care le-ai suferit, ai întărit mărturisirea credinţei într-un singur Dumnezeu, zdrobind capiştea idolească prin puterea rugăciunilor tale şi ai primit cununa muceniciei prin tăierea capului, auzi rugăciunea noastră şi ne izbăveşte de toată înconjurarea duşmanilor văzuţi şi nevăzuţi şi mai ales apără turma lui Hristos, care este Biserica, de toate eresurile şi rătăcirile şi ne ajută ca într-o unire să-I cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi:

Icosul 1
Înfrumuseţată fiind mai mult decât oricare prin înţelepciune şi prin harul lui Dumnezeu, căruia din pruncie ţi-ai încredinţat viaţa, de mari daruri te-ai învrednicit şi de cununa mucenicească, Sfântă muceniţă Tatiana, de la Hristos, Mirele cel ales, pentru care noi cu umilinţă cântăm:
Bucură-te, că de bun neam fiind, ai ales smerita vieţuire,
Bucură-te, că te-ai învrednicit a fi mireasa lui Hristos, prin aleasă slujire,
Bucură-te, că diaconiţă după vrednicia ta ai fost rânduită,
Bucură-te, ceea ce ai fost cu mari daruri împodobită,
Bucură-te, că pe Hristos din pruncie L-ai cunoscut,
Bucură-te, ceea ce din părinţi binecredincioşi te-ai născut,
Bucură-te, că în mijlocul Romei păgâne ai vieţuit,

Bucură-te, că între necredincioşi viaţa ta ca soarele a strălucit,
Bucură-te, că de trei ori tatăl tău antipat al Romei a fost,
Bucură-te, că trufia şi necredinţa nu ţi-au schimbat al vieţii rost,
Bucură-te, că din pruncie ai crescut în viaţă creştinească,
Bucură-te, că din aceasta, mari daruri aveau să izvorască,
Bucură-te, Sfântă muceniţă Tatiana, diaconiţă a lui Hristos!

Condacul 1

Apărătoare a dreptei credinţe te-ai arătat, Sfântă muceniţă Tatiana, prin slujirea lui Hristos şi, fiind rânduită diaconiţă a Bisericii Sale, prin zdrobirea capiştilor idolilor te-ai învrednicit de cununa mucenicească, pentru aceasta îţi cântăm: ***Aliluia!***

Paraclisul Sfintei muceniţe Tatiana (cu partitura)

Veniţi să ne închinăm, Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Psalmul 142

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Aliluia, aliluia, aliluia. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie! (de 3 ori)

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Troparul sfintei, glas 4: Înfrumuseţată cu lumina cerească stai înaintea prea curatului Mire, cerând prea lăudată muceniţă Tatiana să se izbăvească de întreitele patimi, cei ce cu evlavie se închină ţie, îndreptându-i la vieţuirea cea desăvârşită spre darurile Duhului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înfrumuseţată cu lumina cerească stai înaintea prea curatului Mire, cerând prea lăudată muceniţă Tatiana să se izbăvească de întreitele patimi, cei ce cu evlavie se închină ţie, îndreptându-i la vieţuirea cea desăvârşită spre darurile Duhului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Niciodată nu vom tăcea, de Dumnezeu Născătoare, a vesti puterile tale, noi nevrednicii, că de nu ai fi stătut înainte rugându-te pentru noi, cine ne-ar fi mântuit dintru atâtea primejdii, sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? De la tine Stăpână nu ne vom depărta, că pe robii tăi pururea îi mântuieşti din toate nevoile.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.

11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Paraclisul Sfintei muceniţe Tatiana - Otilia Simeria: (audio)
https://www.youtube.com/watch?v=WCoKenhWBfo

Canonul

Cântarea I

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te pentru noi.***

Reverşi din făclia Sfântu lui Duh, raze de lumină muceniţă a lui Hristos, gonind întunericul păcatului şi luminezi pe poporul cel credincios.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te pentru noi.***

Venind lângă tine îngeri cereşti în mijlocul temniţei cu lumină te-au îmbrăcat, pe care şi mie dăruieşte-o, tămăduindu-mi zdrobirile trupului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe Domnul Hristos propovăduind, pe cei fără lege i-ai înfrânt în chip minunat şi ne-ai ridicat pe noi la viaţa cea îngerească surpând pe diavolul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ascultă suspinul robului tău, curată Fecioară şi din cursele celui rău mă scoate pe mine păcătosul ca să te laud pe tine, Stăpâna mea.

Cântarea a III-a

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te pentru noi.***

Spre durerii fără temere ai venit sfântă, că te-a întărit muceniţă harul lui Dumnezeu ca să zidească din nou făptura Sa cea căzută care s-a creat după chipul nemuritor.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te pentru noi.***

Stricăcioasa avere de la părinţi n-ai râvnit, Sfântă Tatiana la cer privind cu osârdie şi pe poporul ales l-ai îndreptat la limanul cel de mântuire ca rod ne-stricat în veac.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu izvoarele rănilor tale, ai îngropat tot meşteşugul cel rău al nelegiuiţilor, iar astăzi îndepărtezi norul păcatelor noastre Sfântă Tatiana, mireasă a Domnului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Luminează-mi, curată cu mila ta ochii mei cei întunecaţi de păcate şi conştiinţa mea o curăţeşte degrab de cuge tările mele cele necurate, o, Maică a Domnului.

Sedealna glas 2 (Rugăciune caldă):

Pe urmele iubitului tău cu dor ai mers, morţii lui Hristos râvnind tu cu osârdie muceniţă sfântă, pentru aceasta roagă-te Domnului să dobândim şi noi cu harul tău, cămara cea cerească a sfinţilor.

Cântarea a IV-a

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te pentru noi.***

Neputinţa din trupul tău, a într-aripat-o Domnul cu harul Său, de osânda cea de veci scăpând sufletele celor ce te laudă.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te pentru noi.***

Ai născut minunat duh de mărturisire mântuitoare, muceniţă a lui Dumnezeu, care luminează pe toţi oamenii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Porumbiţă frumoasă, spre cele cereşti ai zburat cu duhul tău, iar cinstitul tău cap l-ai lăsat ca pe o comoară nestricată-n veac.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preacurată Fecioară, ceea ce eşti plină de har, Marie cântăreţilor tăi dă-le dar ca să-ţi cânte ţie cu osârdie.

Cântarea a V-a

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te pentru noi.***

Când ai cunoscut fericită muceniţă, că te-ai întins pe lemn Dumnezeule, jertfă curată s-a adus îndelung răbdând.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te pentru noi.***

Propovăduind pe Hristos cel după lege, ai biruit pe cei fără lege, prea lăudată ca în pace să vieţuim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Te-ai socotit, cu mulţimea mucenicilor şi stai la tronul PreaSfintei Treimii, pe cei ce-ţi cântă ocrotindu-i cu harul tău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Semn izbăvi tor şi liman de mântuire, mie să-mi fii curată Fecioară, celui ce înot în noianul ispitelor.

Cântarea a VI-a

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te pentru noi.***

Slăbit-ai, meşteşugirea celui rău cu zdrobirea mădularelor tale şi sângiuirile tale uscat-au nelegiuirile necredincioşilor, noian de minuni arătând credinciosului nostru popor în veci.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te pentru noi.***

Spre tine, ceea ce eşti frumoasă, porumbiţă a Stăpânului nostru am năzuit eu ne-trebnicul robul tău, ca să mă faci luminată biserică a Tatălui celui Ceresc împreună cu Fiul şi Duhul Sfânt.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Avut-ai dumnezeiască dragoste Tatiana, muceniţă slăvită şi te-ai făcut mieluşea Stăpânului, pentru aceasta te rog eu netrebnicul în dragoste inima mea întăreşte-o, mireasă a Domnului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Izvoare de vindecări creştinilor, dăruieşte-mi de Dumnezeu Născătoare că pe Izvorul vieţii născut-ai, ci curăţeşte-mă cu rugăciunea mea de multele întinăciuni şi mă spală de toate păcatele.

Condac glas 2 (Păzitoarea creştinilor):

Cu luminile mucenicești te-ai încununat şi cu haină înfrumuseţată te-ai îmbrăcat, stând înaintea Celui dorit al tău şi mijlocind de-a pururea la Tronul Dumnezeirii, muceniţă Tatiana cerând să se mântuiască de greşeli pierzătoare de suflet cei ce te cântă şi te laudă pe tine, mieluşeaua lui Dumnezeu.

Cântarea a VII-a

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te pentru noi.***

Pentru dragostea lui Hristos, te-ai luptat Tatiana fără de temere, cunună nestricată purtând cu vrednicie şi la scaunul cel de sus, pentru noi te rogi acum Stăpânului, a toate.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te pentru noi.***

Porumbiţă frumoasă şi grădină închisă, te ştiu pe tine slăvită muceniţă, sfinţeşte-mă pe mine picurând în inima mea dulceaţa harului ceresc, ca să te slăvesc de-a pururi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Muceniţă curată întru dragostea Domnului întăreşte-mă, ca cea ce în suflet porţi chipul cel de taină al iubiri dumnezeieşti, pe mine cel ce te slăvesc cu dragoste pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preacurată Stăpână, ce cântare de laudă eu netrebnicul din buze necurate, îţi voi aduce ţie, ca pe Fiul tău să-l arăţi prea milostiv şi iertător spre mine păcătosul.

Cântarea a VIII-a

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te pentru noi.***

Liturghisire întru Hristos a iubirii pentru oameni, având Tatiana sfinţeşte poporul ce ţie se închină.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te pentru noi.***

Celor ce cheamă numele tău cu credinţă, mângâierea de sus o revarsă, cu rugile tale de har izvorâtoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Glasul tău dulce ne trage spre pocăinţă, cu zdrodirea iubirii de sine a inimii înfrânte, sfinţită Tatiana.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Altă nădejde nu am afară de tine, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ca să îmblânzească pe dreptul Judecător.

Cântarea a IX-a

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te pentru noi.***

O, candelă aprinsă de focul iubirii celei cereşti, muceniţă a lui Hristos cu mirul faptelor bune şi eu să mă sfinţesc.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te pentru noi.***

Icoană a iubirii şi vas al nădejdii, te-ai arătat muceniţă a lui Hristos, împărtăşindu-ne nouă tainele sfinţilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lumină din lumina cea neînserată şi călăuză a celor ce rătăcesc, te-ai cunoscut muceniţă, podoaba Olteniei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Liman de mântuire, pe tine, ştiindu-te de Dumnezeu Născătoare, te chem să scoţi din stricăciune viaţa mea cu milostivirea ta.

Megalinariile

Dor nepotolit după Dumnezeu şi liturghisire a Cuvântului te-ai făcut, Sfântă Tatiana, podoaba Craiovei şi mieluşeaua Domnului roagă-te pentru noi.

Bucură-te, stâlpul Bisericii, făclie nestinsă a întregii înţelepciuni, care pe cei ce-ţi cântă curată muceniţă, moştenitori ai Raiului arată-i cu darul tău.

Bucură-te, fiică a lui Hristos, locaş înfrumuseţat al iubirii dumnezeieşti te bucură mireasma cea bună a creştinilor şi facerea de bine nedrămuită.

Bucură-te, foc înfricoşător pentru cei nelegiuţi, muceniţă a lui Hristos şi prea luminoasă făclie a iubirii de oameni şi de Dumnezeu, mireasă a Domnului.

***

Paraclisul Sfintei muceniţe Tatiana - Psalţii Catedralei Patriarhale (partitura)
https://psaltiicatedraleipatriarhale.files.wordpress.com/2009/05/paraclisul-sfintei-mucenite-tatiana-terminat_layout-1.pdf

Paraclisul Sfintei muceniţe Tatiana

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare:

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Psalmul 142

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Când te-ai luminat din destul cu lumina Domnului, avuţia ai urât, numai cea cerească iubind. Şi îmbucurându-te arătat cu tărie mucenicească, ai alergat către

osteneli peste măsură, drept aceea surpând pe vrăjmaşul, ţi-ai împletit cununi de biruinţă, o, Tatiano, de Dumnezeu fericită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Când ai curăţit întinăciunea sufletului şi văpaia păcatului cu roua dumnezeiescului Duh, care îţi ajută, atunci ai legat gurile fiarelor în mijlocul priveliştii, dându-ţi bărbăteşte trupul spre chinuri, pentru aceasta surpând pe vrăjmaşul, ţi-ai împletit cunună de biruinţă, o, Tatiano, de Dumnezeu fericită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nici sabie, nici foc, nici chinuri sau scârbe, nici foamea, nici tot felul de munci nu au răcit dragostea ta către Domnul. Căci căutându-L pe El cu inima fierbinte, toate cele văzute le-ai defăimat, muceniţă, şi ai locuit înlăuntrul cămării celei dumnezeieşti a Mirelui, făcându-te mireasa Împăratului tuturor.

Pesna 1

Stih:*Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Fiind înfrumuseţată cu lumini mucenicesti, stai înaintea Preacuratului tău Mire, muceniţă, cerând să se mântuiască de greşelile pierzătoare de suflet, cei ce te laudă pe tine.

Stih:*Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Avuţia cea stricăcioasă nici nu ai băgat-o în seamă, muceniţă, cu osârdie căutând avuţia cea nestricăcioasă şi vecuitoare în ceruri şi, bucurându-te, ai intrat în priveliştea mucenicilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Spre chinuri, spre dureri, şi spre bătăi de multe feluri, ai alergat fără temere muceniţă, că ai avut întru ajutor darul Mântuitorului întărindu-te.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce ai născut izvorul nepătimirii, tămăduieşte-mă pe mine, cel ce sunt rănit de patimi şi din focul cel veşnic mă răpeşte, ceea ce singură eşti de Dumnezeu dăruită, Fecioară.

Pesna 3

Stih:*Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Întreitele valuri ale chinurilor împresurându-te, nu au putut mişca turnul inimii tale, prea lăudată, căci era întărit pe piatra dragostei lui Hristos, căruia Îi strigai: Nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Stih:*Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Cel ce a purtat neputinţa oamenilor, a întraripat neputinţa ta cu puterea Sa. Pentru aceasta, pe balaurul, ca pe un neputincios l-ai trântit la pământ, muceniţa, strigând cu credinţă: Nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Râurile nelegiuirii le-ai uscat, cu râurile sângiuirilor tale, fericită. Iar acum te îndulceşti de râul desfătării şi locuieşti în lumina neînserată, strigând: Nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Zămislirea şi naşterea ta este mai presus de cuvânt, că ai născut pe Cel ce a făcut veacurile cu cuvântul, care a izbăvit de necuvântare marginile lumii, Fecioară neispitită de bărbat, pe care roagă-L totdeauna, să ne mântuim noi.

Irmosul (glasul al 2-lea): "Pe piatra credinţei, întărindu-mă, lărgit-ai gura mea asupra vrăjmaşilor mei, că s-a veselit duhul meu a cânta: Nu este sfânt ca Dumnezeul nostru şi nu este drept afară de Tine, Doamne".

(Ectenia. Miluieşte-ne pe noi... şi pomenirile.)

Sedelnă (glas 1): Pre urmele iubitului tău urmând, cinstito Tatiano, cu osârdie ai râvnit morţii Aceluia şi patimii celei curate: Pentru aceasta ai şi aflat cămara cea cerească, purtând cunună nestricată, după vrednicie, şi slavă nemuritoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin

A ta folosinţă agonisind, Preacurată, şi cu rugăciunile tale din nevoi izbăvindu-ne, cu crucea Fiului tău pretutindeni fiind păziţi, după datorie pe tine toţi, cu bună credinţă, te mărim.

Pesna 4

Stih:*Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Frumoasă statornicie a sufletului având Tatiana, strălucind cu frumuseţea bunei credinţe şi cu lumina muceniciei minunat, se sălăşluieşte cu Mirele cel curat.

Stih:*Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Pe cei fără de lege ce îţi zgâriau obrazul cu fier, îi chinuiau nevăzut îngerii cereşti, fiind trimişi de la Dumnezeu spre ajutorul tău, muceniţă, care s-au minunat de răbdarea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Propovăduind pe Hristos, după lege, ai biruit pe cei fără de lege şi te-ai adus Lui jertfă fără prihană, bine primită şi prea desăvârşită, strigând: Pe Tine iubindu-Te, Mântuitorule, mă jertfesc.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Către liman liniştit îndrepteaza-mă, Mireasă a lui Dumnezeu prea sfântă, că furtuna şi valul păcatului mă viscolesc, suflându-se cumplit de vânturile duhurilor celor viclene, care mă necăjesc.

Pesna 5

Stih:*Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Frica lui Dumnezeu primind-o în pântecele cugetului, ai născut minunat duh de mărturisire mântuitoare şi de mucenicie, ceea ce eşti cu cuget viteaz, pătimind tare şi biruind începătoriile cele potrivnice.

Stih:*Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Ceea ce s-a împreunat cu tine prin nepătimire, urmând patimii Tale celei cinstite şi fericite, Dătătorule de viaţă, Hristoase, pătimeşte cu osârdie, tăindu-i-se mădularele, strigând: Alt Dumnezeu afară de Tine nu ştiu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu rază luminătoare străluceşti, luminându-te cu lumânarea Sfântului Duh, şi luminezi inimile credincioşilor risipind întunericul păcatului, muceniţă a lui Hristos, purtătoare de chinuri prea cinstită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Norul cel luminos al soarelui, luminează-mi mie lumină ca să risipească întunericul păcatelor mele. Dă-mi mâna, celui căzut în noroiul păcatelor, ridică-mă de unde zac, că tu singura eşti îndreptarea lui Adam cel căzut.

Pesna 6

Stih:*Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Dacă a cunoscut cinstită muceniţa că ai fost întins pe lemn, Hristoase, rabdă spânzurare şi zgârieturile trupului, pentru dragostea Ta, Atotputernice.

Stih:*Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Sălbaticele fiare s-au ruşinat de tine, când te chinuiai bărbăteşte în mijlocul priveliştii, ca şi mai înainte Tecla, ceea ce a pătimit, a cărei râvnă ai avut, pururea fericită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Venindu-ţi îngeri cereşti în mijlocul temniţei, te-au luminat cu lumina, uşurându-te de dureri şi mărindu-te ca pe o mieluşea a lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Din toate neamurile te-a ales pe tine podoaba lui Iacov, pe care te-a iubit Făcătorul, Prea curată, şi din tine răsărind, S-a arătat.

Irmosul (glasul al 2-lea): Întru adâncul păcatelor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii cel neurmat, din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

(Ectenia mică. Iară şi iară...)

Condacul, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi lumina Ta, Doamne, s-a însemnat peste noi, care cu cunoştinţă Te lăudăm. Venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Luminat ai strălucit întru pătimirea ta, răbdătoare de chinuri, şi ca o frumoasă porumbiţă, către cer ai zburat, Tatiano! Roagă-te dar pentru cei ce pururea te cinstesc pe tine.

Prochimen, glas 4: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui.

Apoi citirea **Sfintei Evanghelii de la Marcu**

Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Aveţi credinţă în Dumnezeu, că amin zic vouă, că cela ce ar zice muntelui acestuia: Ridică-te şi te aruncă în mare, şi nu se va îndoi în inima sa, ci va crede că ce zice, va fi, fi-va lui orice va zice.

Pentru aceea zic vouă: toate câte cereţi, rugându-vă, să credeţi că veţi lua şi va fi vouă. Şi când staţi de vă rugaţi, iertaţi orice aveţi asupra cuiva, ca şi Tatăl vostru Cel din ceruri să ierte vouă greşelile voastre.

Cereţi şi se va da vouă, căutaţi şi veţi afla; bateţi şi se va deschide vouă. Că tot cel ce cere, ia, şi cel ce caută, află, şi celui ce bate, i se va deschide.

Sau care este omul acela dintre voi, de la care de va cere fiul lui pâine, au doară piatră îi va da lui? Sau de va cere peşte, au doară şarpe îi va da lui? Deci dacă voi, răi fiind, ştiţi să daţi daruri bune fiilor voştri, cu cât mai vârtos Tatăl vostru cel din ceruri va da cele bune celor ce cer de la dânsul?

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile Sfintei muceniţe Tatiana, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Sfântă muceniţă Tatiana, ceea ce ai pătimit pentru Hristos, Mirele tău, mijloceşte pentru iertarea păcatelor şi pentru izbăvirea noastră din necazuri şi primejdii, ca ceea ce ai îndrăzneală către Mântuitorul şi Domnul, prea fericită.

(Preotul: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău... şi cu mila şi cu îndurările…)

Pesna 7

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tăindu-te tare cu sabia, ai răbdat cu tărie tăierea sânilor, ca o nebiruită, şi cu foc din cer ai ars, muceniţă, pe cei ce nu voiau să se închine lui Dumnezeu, pe care toată făptura mărindu-L, Îl laudă.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtând în inimă dumnezeiescul foc al dragostei Tale, Hristoase, cea pururea pomenită nu s-a temut de focul cel asemenea cu dânsa rob, asemănându-se la bărbăţie şi la tărie tinerilor celor de mai înainte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sălbăticia fiarelor s-a supus ţie, căscările leilor le-ai trecut nevătămată, mărindu-te pe tine Dumnezeu, pe care L-ai slăvit, plinind patimile Lui în trupul tău, prea lăudată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce ai născut nouă viaţă ipostatică, care cu moartea pe moarte arătat o ai pierdut, omoară patimile trupului nostru, care te cinstim pe tine, cu credinţă curată, ca pe o Născătoare de Dumnezeu şi proslăvită.

Pesna 8

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împodobindu-te cu bunătăţi, te-ai înfrumuseţat cu podoabele muceniciei şi te-ai logodit cu mirele cel mai frumos decât toţi oamenii, strălucind cu frumuseţea nemuririi, Tatiano, de Dumnezeu cugetătoare.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împreună cu slujitorii cei fără de trup, preamăreai la închisoare pe mărirea dumnezeieştii străluciri, rămânând neapropiată de toţi cei ce erau ţinuţi de întunericul înşelăciunii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Zdruncinarea mădularelor tale a slăbit meşteşugirile vrăjmaşului şi curgerea sângiuirilor a uscat pâraiele cele cumplite ale nedumnezeirii, arătându-ne nouă mulţimea minunilor tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mântuieşte-ne şi milostiveşte-te spre noi, ceea ce ai născut mai presus de cuvânt, pe Îndurătorul Dumnezeu Mântuitorul, ridicând de la noi arsurile cugetelor şi zăduful patimilor, cu rugăciunile tale, Maică, prea curată fecioară.

Irmosul:

Să lăudăm bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la cei trei tineri credincioşi şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L, lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pesna 9

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După chinurile cele multe, cumplitul judecător te-a pus la osânda sabiei, muceniţă, la a cărei suire s-au veselit cetele îngereşti, iar Hristos te-a încununat pe tine, cu dreapta cea atotputernică, ca pe una ce te-ai chinuit după lege.

Stih: ***Sfântă muceniţă Tatiana, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împreună cu cetele cele prea luminate ale mucenicilor te-ai sălăşluit şi, apropiindu-te mai arătat la Dumnezeu, vezi cele ce văd îngerii şi ca o fecioară curată locuieşti în cămara Mirelui tău, rugându-te să se mântuiască cei ce cu dragoste te cinstesc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Izvor pecetluit şi grădină închisă, dar cinstit şi sfinţit, mireasă a lui Hristos nestricată, jertfă şi junghiere, mieluşea şi porumbiţă a Stăpânului tuturor, te propovăduim, Tatiano.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce primeşti glasurile celor ce cu credinţă cer de la tine folosinţă, care singură eşti scăparea credincioşilor, mântuieşte, milostiveşte-te Stăpână, păzeşte de stricăciune şi de toată asuprirea pe cei ce cu dragoste şi cu credinţă pururea te măresc.

Irmosul: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, carele cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam, cel căzut prin mâncare întru stricăciune, din

sfânta Fecioară negrăit întrupându-se pentru noi, credincioşii, cu un gând întru laude Îl mărim.

Apoi : ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.***

(Ectenia. Miluieşte-ne pe noi... şi pomenirile.)

Troparul, glas 4: Mieluşeaua ta, Iisuse, Tatiana, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc, şi spre Tine căutând mă chinuiesc, şi împreună mă răstignesc, şi împreună mă îngrop cu botezul Tău, şi pătimesc pentru Tine, ca să şi împărăţesc întru Tine, şi mor întru Tine, ca să viez întru Tine, ci ca pe o jertfă fără prihană, primeşte-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru dragostea lui Hristos ai răbdat chinuri, tu, Tatiano, cea cu gând vitejesc, şi puterea dracilor vitejeşte o ai pierdut. Pentru aceasta, toţi, cu credinţă, te fericim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Taina cea din veac ascunsă, şi de îngeri neştiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat. Dumnezeu întrupându-se întru unire neamestecată, şi crucea de bunăvoie pentru noi primind, prin care înviind pe cel întâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

Apoi otpustul.

Sursa:
http://www.sarbatori-crestine.ro/rugaciuni/paraclise-si-canoane/paraclisul-sfintei-muceni%C8%9Be-tatiana/

Imnografie

Condacul Sfintei muceniţe Tatiana, diaconiţa: Luminat-ai strălucit întru pătimirea ta, răbdătoare de chinuri, ceea ce te-ai înroşit în sângiurile tale şi ca o frumoasă porumbiţă, către cer ai zburat, Sfântă muceniţă Tatiana. Roagă-te deci pentru cei ce pururea te cinstesc pe tine.

Troparul Sfintei muceniţe Tatiana, diaconiţa: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Tatiana, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuiește sufletele noastre.

Sinaxar - Sfânta muceniță Tatiana Diaconița - 12 ianuarie:
https://www.trinitas.tv/sfanta-mucenita-tatiana-diaconita-12-ianuarie/

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfintei muceniţe Tatiana fecioară şi a celor împreună cu dânsa

Sfânta muceniţă Tatiana s-a născut în Roma cea veche, din părinţi de neam mare, pentru că tatăl său a fost de trei ori antipat, însă bine credincios creştin şi temător de Dumnezeu, păzind în taină sfânta credinţă, în care şi pe fiica sa, adică pe Sfânta Tatiana, a crescut-o cu bunăcuviinţă şi frică de Dumnezeu, învăţând-o şi dumnezeieştile cărţi.

Venind aceasta în vârstă şi nevrând să se însoţească cu bărbat, îşi petrecea în feciorie şi curăţie viaţa, pentru că s-a făcut mireasă lui Hristos, fiind rănită de dragostea Lui şi Aceluia şi slujea ziua şi noaptea, omorându-şi trupul în post şi rugăciuni şi robindu-l duhului. Apoi s-a învrednicit de slujbă bisericească pentru viaţa sa îmbunătăţită şi slujea lui Dumnezeu îngereşte, deşi era în trup; după aceea, cu mucenicească cunună a încununat Hristos Dumnezeu pe mireasă Sa, a cărei pătimire a fost astfel:

Fiind ucis de romani prea nelegiuitul împărat al Romei, Antonin Eliogabal (218-222), al cărui trup a fost târât spre batjocură prin cetate, aruncat în râul Tibru; după dânsul a fost ridicat la împărăţie tânărul copil Alexandru Sever (222-235), care era numai de 16 ani.

Acela avea mamă creştină, numită Iulia Mamia, de la care învăţase a cinsti pe Hristos, însă nu cu dreaptă credinţă, că nici pe idoli nu-i lepăda, ci se închina lor ca unor vechi zei ai Romei, având în palatele sale şi chipul lui Hristos şi pe al

necuratului Apolon, pe al lui Avraam, cel din legea veche, şi al lui Orfeu cel elinesc, precum şi alţi idoli.

Drept aceea, Alexandru nu prigonea pe creştini, ca cel născut din maică creştină, însă antipaţii şi eparhii lui făceau mare răutate credincioşilor; căci din pricina tinereţii lui, cârmuirea împărăţiei era încredinţată unora din boieri, între care mai întâi era Ulpian, eparhul cetăţii, aspru din fire şi mare vrăjmaş al creştinilor. Aceia, ocârmuind toate în numele împărătesc, trimiteau porunci pretutindeni, ca "galileenii" (aşa numeau ei pe creştini) cu chinuri şi cu moarte să fie siliţi la închinarea zeilor romanilor; şi erau aleşi spre pierderea creştinilor cei mai cumpliţi slujitori idoleşti: Vitalie, comitul, Vas Cubicolariu şi Caius Domesticus. Şi se vărsa ca apa sângele creştinilor, fără cruţare, atât în Roma, cât şi în toate părţile stăpânirii romane.

Într-acea vreme, Sfânta fecioară Tatiana, diaconiţa Bisericii Romei, a fost prinsă de cei necredincioşi şi adusă în capiştea lui Apolon, să se închine acestuia. Ea însă s-a rugat lui Hristos, Dumnezeul său, şi îndată s-a făcut cutremur, încât a căzut idolul, zdrobindu-se în bucăţi; apoi a căzut şi o parte din templu şi a ucis pe mulţi dintre necredincioşii care erau acolo înăuntru, precum şi pe slujitori; iar diavolul care locuia în idol, răcnind cu mare glas, a fugit cu tânguire din locul acela, auzind toţi chiotul lui şi văzându-l fugind în întuneric, prin văzduh.

Atunci păgânii au dus-o la judecată şi la chinuire; dar mai întâi au bătut-o fără milă peste obraz slujitorii tiranilor şi apoi i-au scos ochii cu undiţele. Multă vreme fiind chinuită, chinuitorii au slăbit, pentru că sfânta era înaintea celor ce o băteau ca o nicovală tare, încât cei ce o chinuiau aveau dureri mai mari decât muceniţa; ba încă şi de îngerii, care stăteau nevăzuţi lingă dânsa, erau loviţi peste obraz. Deci strigau către judecătorul cel fără de lege, rugându-l să le poruncească să înceteze a chinui pe nevinovata fecioară, fiindcă singuri spuneau că primesc mai multă muncă decât dânsa.

Iar ea se ruga lui Dumnezeu pentru chinuitorii ei, să le dea cunoştinţa adevărului; şi a fost auzită, pentru că li s-a arătat o lumină cerească, şi ochii lor cei sufleteşti deschizându-li-se, au văzut patru îngeri înconjurând pe sfântă, apoi au auzit un glas din cer care venea spre sfântă, şi au căzut la pământ înaintea ei, zicând: *"Iartă-ne, slujitoarea adevăratului Dumnezeu, iartă-ne de cele ce ţi-am făcut fără de voie"*. Deci, au crezut în Hristos, fiind opt la număr, şi s-au botezat în sângele lor; căci au fost chinuiţi cumplit, pentru mărturisirea lui Hristos şi li s-au tăiat capetele cu sabia.

Într-altă zi, judecătorul cel nedrept şezând în divan, a pus iarăşi de faţă la întrebare pe Sfânta fecioară Tatiana, care a stat înainte întreagă şi sănătoasă cu

trupul, având faţa luminată şi ochii veseli, dar neputând cu cuvinte s-o înduplece la idoleasca jertfă, a poruncit s-o dezbrace şi să-i taie trupul cu brice. Feciorescul ei trup era alb ca zăpada şi când o atingeau cu bricele, curgea din răni lapte în loc de sânge şi ieşea o mireasmă plăcută ca dintr-un vas de aromate.

Sfânta, ridicându-şi ochii spre Mirele său Hristos, se ruga în chinuri. Apoi au întins-o la pământ, în chipul crucii, şi mai mult au bătut-o cu toiagul, ostenind şi schimbându-se mulţi slujitori; pentru că îngerii lui Dumnezeu, ca şi mai înainte, stând acolo nevăzuţi, loveau pe cei ce băteau pe sfânta şi slujitorii adevereau aceasta că sunt bătuţi de o mână nevăzută cu vergi de fier, pentru care au murit nouă dintr-înşii, fiind ucişi de mâna îngerilor, iar ceilalţi au căzut zdrobiţi abia cu viaţă; iar sfânta batjocorea pe judecător şi pe chinuitorii ei, defăimând pe idolii lor.

După aceasta, trecând ziua, au aruncat-o în temniţă, unde toată noaptea rugându-se şi cântând, lumina cerească o acoperea şi îngerii lui Dumnezeu cântau împreună cu dânsa; iar a doua zi, scoţând-o iarăşi la judecată, se arăta cu corpul mai sănătoasă şi cu faţa mai frumoasă ca mai înainte, încât s-au mirat toţi, deşi cu cuvinte amăgitoare o îndemnau să se plece la un gând cu ei şi să aducă jertfă Artemizei, zeiţa lor cea mare.

Sfânta fecioară se arătă ca şi cum s-ar fi învoit cu sfatul lor şi o duseră cu slavă în templul Artemizei; dar diavolul cel ce locuia în idolul acesta, înţelegând venirea Tatianei, cu glas mare a strigat: *"Vai mie! Vai mie! Unde voi fugi de la Duhul Tău, Dumnezeule al cerului, pentru că foc din cele patru unghiuri ale templului mă izgonesc".*

Când s-a apropiat sfânta de templu, a făcut semnul Sfintei Cruci şi, ridicându-şi ochii în sus, s-a rugat lui Dumnezeu, şi îndată s-au făcut fulgere şi un tunet înfricoşat, apoi căzând foc din cer, a ars templul şi idolul împreună cu slujitorii; iar jertfele le-au prefăcut în cenuşă şi mulţi din popor au căzut morţi, fiind loviţi de trăsnet. Pentru aceasta, au dus-o în divan şi acolo au spânzurat-o, şi cu unghii de fier au însîngerat-o; atunci şi sânii ei au fost rupţi cu acele fiare. Apoi, aruncând-o din nou în temniţă, îngerii lui Dumnezeu cu lumina cerească au venit iarăşi la dânsa şi, tămăduind-o de rane, au făcut-o sănătoasă, fericindu-i pătimirea ei cea bărbătească.

A doua zi a fost dată spre mâncare unui leu înfricoşat, în privelişte, care, văzând-o, a început a se gudura şi a-i mângâia picioarele. Când l-au luat pe leu din privelişte şi-l duceau la locul său, s-a repezit pe neaşteptate la un boier cinstit, anume Eumenie, şi l-a ucis pe loc.

Apoi iarăşi au spânzurat pe Sfânta Tatiana şi mai cumplit au zgâriat-o; iar chinuitorii ei erau loviţi şi omorâţi de îngeri nevăzuţi. După aceea, aruncând-o în foc, focul nu ardea, pentru că îşi potolea puterea sa arzătoare, cinstind pe roaba lui Hristos. Toate aceste preamărite minuni se socoteau de păgâni nu ca puteri ale lui Hristos, ci ca vrăjitorie. Deci, i-au tuns părul capului ei, pentru că ziceau că în perii săi are farmece, care o apără de orice vătămare.

După tăierea părului, au închis-o în templul lui Jupiter, pentru că li se părea că de acum nu mai poate să facă nici un rău idolului lor, de vreme ce, odată cu părul s-au luat de la dânsa şi vrăjile. ***Sfânta a petrecut în acea închisoare două zile, cu lumina cea obişnuită ce venea din cer strălucind, mângâindu-se de îngeri.*** A treia zi au venit slujitorii cu poporul, vrând să aducă jertfă zeului Jupiter. Când au deschis templul, au văzut pe idolul lor căzut la pământ şi sfărâmat ca praful; iar sfânta se veselea în Hristos, Dumnezeul său.

Atunci au dus-o iarăşi la divan şi, neştiind judecătorul ce să-i mai facă, a pedepsit-o cu moartea şi i-a tăiat sfântul cap, împreună cu al tatălui său, pentru că l-au dovedit că este creştin, după ce mai întâi l-au scos din dregătoria sa şi i-

au luat averile; apoi, osândindu-l la moarte prin tăiere, a murit pentru Hristos, împreună cu sfânta sa fiică.

Şi amândoi au primit cununile mucenicești de la Hristos Dumnezeu, căruia I se cuvine mărire, în veci. Amin.

Sfânta muceniță Tatiana, diaconița - drumul spre sfințenie

Născută în Roma cea veche, copila a fost învățată dreapta credință de către tatăl ei care, deși lucrase pentru împărat, în taină Îi slujea lui Dumnezeu. Crescând cu dor de cele sfinte, Tatiana a refuzat să fie mireasa unui om și să se îndulcească de bucuriile lumii acesteia, logodindu-se cu Domnul.

Iubea mult rugăciunea și postul, încât se asemăna unui înger și, pentru curăția și înțelepciunea ei, a fost aleasă diaconiță a Bisericii din Roma. Fiind atunci împărat Alexandru Sever, în vârstă de numai 16 ani, lăsase cârmuirea cetății în mâinile dregătorilor săi care, slujitori la idoli fiind, îi urau și îi prigoneau pe creștini, chinuindu-i și omorându-i. Așa a fost prinsă și Sfânta Tatiana, cu gândul că o vor face să se închine idolilor și să renunțe la iubirea ei pentru Dumnezeu.

Ce s-a întâmplat apoi a fost însă un chin mai degrabă pentru ei, decât pentru sfântă, căci îngerii care o înconjurau îi băteau în chip nevăzut pe dregători, unii dintre ei murind, iar alții ajungând să creadă în Hristos și să moară pentru El.

Tânăra reușise, prin rugăciuni, să zdrobească trei zei, pe Apolon, Artemiza și Jupiter, templele lor fiind distruse de cutremur și fulgere, iar duhurile cele necurate din zei fiind izgonite.

Pe Sfânta Tatiana au încercat în fel și chip să o omoare, au bătut-o fără milă, i-au scos ochii, i-au tăiat trupul, au aruncat-o unui leu înfricoșător, dar din rănile ei curgea lapte și izvora din ea un miros de bună mireasmă, iar Domnul o făcea iarăși sănătoasă și mai frumoasă, de la o zi la alta.

Crezând că este o vrăjitoare, slujitorii împăratului i-au tuns părul, dar văzând că puterea ei nu stă în această podoabă și rămânând fără idei prin care să o poată tortura până la moarte, au decis să îi taie capul cu sabia.

Nu doar Sfânta Tatiana a primit cununa mucenicească, ci și tatăl ei, cel care o învățase din dumnezeieștile cărți, trecând amândoi la viața cea veșnică după care râvniseră atât de mult.

Sinaxar - Pomenirea Sfintei muceniţe Tatiana

În această lună (ianuarie), în ziua a douăsprezecea, pomenirea Sfintei muceniţe Tatiana.

Această sfântă muceniţă era de neam din Roma cea veche, şi a trăit pe timpul împărăţiei lui Alexandru.

Tatăl ei a îndeplinit de trei ori dregătoria de consul, iar în timpul împăratului Alexandru Sever (222-235) a devenit şi diacon al Bisericii.

Iar sfânta, pentru că mărturisea pe Hristos au dus-o la împărat. Intrând împreună cu împăratul în templul idolilor, prin rugăciunea ei, s-au zguduit şi au căzut jos idolii din templu. Pentru aceasta a fost supusă la felurite chinuri şi apoi i s-a tăiat capul.

Acum, ***sfântul ei cap se află în Catedrala mitropolitană din Craiova, în aceeaşi raclă cu sfintele moaşte ale sfântului ierarh Nifon, patriarhul Constantinopolului şi ale Sfinţilor mucenici Serghie şi Vah.***

Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta muceniţă Tatiana, diaconiţa

Sfânta muceniţă Tatiana (†230) era din vechea Romă şi a trăit pe vremea împăratului Alexandru Sever (222-235). S-a născut din părinţi credincioşi, iar tatăl ei era consul, bucurându-se de multă cinste în senatul roman, neştiindu-se că este creştin. Şi a crescut Tatiana în casa părinţilor ei cu bună cuviinţă şi cu frică de Dumnezeu, învăţând tainele credinţei creştine. Ajungând la vârsta maturităţii, fericita nu a voit să se mărite, ci îşi petrecea viaţa în curăţie şi în dragoste faţă de Hristos, dorind din tot sufletul să fie mireasa Lui.

Sfânta muceniţă Tatiana şi-a dedicat întreaga viaţă lui Dumnezeu, căruia Îi slujea ziua şi noaptea, împodobindu-se cu fapte bune. Aceasta s-a învrednicit de cinstea de a fi diaconiţă a Bisericii din Roma, după rânduielile de atunci ale Bisericii.

În acea vreme, deşi împăratul nu prigonea el însuşi, totuşi îi lăsa pe dregătorii mai mici să facă ce vor cu creştinii. Deci, pornindu-se prigoană împotriva creştinilor din partea necredincioşilor, Tatiana a fost prinsă şi dusă în templul zeului Apolo, dar sfânta s-a rugat lui Dumnezeu şi idolul a căzut la pământ, sfărâmându-se.

Atunci, din porunca mai marilor cetăţii, a fost supusă unor chinuri cumplite: bătăi, scoaterea ochilor, scrijelirea pe trup cu bricele, aruncarea la fiare, aruncarea în foc, spânzurarea şi strujirea trupului la stâlp ş.a. Pe toate le-a îndurat cu putere de sus, de parcă nu simţea nici o durere, propovăduind neîncetat pe Hristos, încât mulţi necredincioşi veneau la adevărata credinţă. Atunci, au poruncit să i se taie capul atât ei, cât şi tatălui ei.

Capul sfintei se află astăzi în Catedrala Mitropoliei Olteniei din Craiova, fiind adus în ţară de Sfântul voievod Neagoe Basarab (1512-1521).

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta muceniţă Tatiana, diaconița

Sfânta muceniţă Tatiana era din vechea Romă şi a trăit în vremea împăratului Alexandru Sever (222-235). S-a născut din părinţi credincioşi; tatăl ei a avut dregătoria de consul, în trei rânduri, şi se bucura de multă cinste în senatul roman, fără a se şti că este creştin. Fericita Tatiana a crescut în casa părinţilor ei cu bună cuviinţă şi cu frică de Dumnezeu, învăţând cu bucurie tainele dreptei credinţe.

Ajungând la vârsta căsătoriei, Tatiana n-a voit să se căsătorească, ci vieţuia în curăţie, cu dragoste creştinească. Dorea din tot sufletul să fie mireasă lui Hristos, Căruia Îi slujea ziua şi noaptea, jertfindu-se pe sine şi împodobindu-se cu fapte bune. Era fericită că părinţii ei binecuvântau această hotărâre şi slujea Domnului cu mai mare râvnă, încât s-a învrednicit de cinstea de a fi diaconiţă a Bisericii din Roma, ajutând la catehizarea şi botezarea femeilor.

În vremea aceea, deşi împăratul nu prigonea pe creştini el însuşi, totuşi, îi lăsa pe dregătorii mai mici să se poarte după voia lor cu aceştia. Astfel, pornindu-se prigoană din partea necredincioşilor, Sfânta Tatiana a mărturisit că este creştină, a fost prinsă şi dusă în templul zeului Apolo. Sfânta s-a rugat lui Dumnezeu şi idolul a căzut la pământ, sfărâmându-se, precum şi o parte din templu.

Atunci, din porunca mai marilor cetăţii a fost supusă la chinuri cumplite: bătăi, scoaterea ochilor, goliciunea trupului, scrijelirea pe trup cu brice, aruncarea în temniţă, tăierea sânilor, aruncarea spre a fi mâncată de către fiare, spânzurarea şi strujirea trupului, aruncarea în foc. Dar toate le-a îndurat cu putere de sus, de parcă nu simţea nici o durere, şi, cu toate că era schingiuită de prigonitori, propovăduia neîncetat celor de faţă despre puterea şi chemarea Mântuitorului,

încât mulţi păgâni veneau la credinţa în Hristos. De aceea, au poruncit să fie decapitaţi sfânta şi tatăl ei.

În secolul al XVI-lea, capul Sfintei muceniţe Tatiana a fost adus în ţara noastră de Sfântul voievod Neagoe Basarab (1512-1521) şi se află, în prezent, în Catedrala Mitropoliei Olteniei din Craiova.

Proloagele din 12 ianuarie

Luna ianuarie în 12 zile: pomenirea Sfintei muceniţe Tatiana (†235).

Aceasta a fost din Roma veche, pe vremea împărăţiei lui Alexandru Sever (223-235), din părinţi credincioşi, tatăl ei, în trei rânduri, a fost în dregătoria de guvernator şi se bucura de multă cinste în senatul roman, neştiindu-se că era creştin. Şi a crescut fericita în casa părinţilor ei, cu bună cuviinţă şi cu fricã de Dumnezeu şi cu bucurie se împărtăşea din tainele nepieritoare ale credinţei.

Şi, ajungând ea în vârstă, n-a voit să se mărite, ci îşi petrecea viaţa în curăţie şi în dragostea lui Hristos, dorind din tot sufletul să-I fie mireasă Lui, Căruia Îi slujea ziua şi noaptea, jertfindu-se pe sine şi cu fapte bune împodobindu-se. Deci, fericita, ca şi părinţii ei binecuvântau această hotărâre, Tatiana cu şi mai mare râvnă slujea Domnului, încât s-a învrednicit şi de cinstea de a fi diaconiţă a Bisericii din Roma, după rânduielile de atunci ale Bisericii.

Şi împăratul, pe vremea aceea, nu prigonea el însuşi, dar lăsa pe dregătorii mai mici să facă ce vor cu creştinii. Şi, pornindu-se prigoana contra creştinilor, din partea necredincioşilor, a fost prinsă şi Tatiana, mărturisind că este creştină. Şi, nevoind ca să se lepede de Hristos, din porunca mai-marilor cetăţii, a fost pusă la chinuri şi munci cumplite: bătăi, scoaterea ochilor, golătatea trupului, scrijelirea pe trup cu bricele, aruncarea în temniţă, tăierea sânilor, aruncarea la fiare, spânzurarea şi strujirea trupului la stâlp, aruncarea în foc. Dar toate le-a îndurat cu putere de Sus, de parcă nici o durere nu simţea, dimpotrivă, cu toate schingiuirile prigonitorilor, ea neîncetat vestea poporului de faţă, puterea şi chemarea lui Hristos, că mulţi necredincioşi veneau la credinţa Mântuitorului. Deci, au poruncit să i se taie capul şi, împreună cu ea, s-a tăiat capul şi tatălui ei.

Şi se află capul ei astăzi în Catedrala Mitropoliei Olteniei, din Craiova, adus în ţară de evlaviosul Domn Neagoe Basarab.

Mai multe despre Pătimirea Sfintei muceniţe Tatiana fecioara şi a celor împreună cu dânsa sunt scrise în Vieţile Sfinţilor.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Atanasie, despre călcarea de lege.

Cel ce nu face voile lui Dumnezeu, în cursa diavolului este. Cã precum o pasãre, chiar dacã nu cu tot trupul, ci numai de un picior s-ar prinde într-o cursã, se aflã în întregime în stãpânirea celui ce a pus laţul, aşa şi noi, prin viaţa şi prin credinţa cea rea, cãdem în stãpânirea diavolului.

Cãci grãieşte Domnul: „Nu tot cel ce-Mi zice Mie, Doamne, Doamne, va intra în Împãrãţia Cerurilor.” Şi iarãşi zice: „Nu vã ştiu pe voi, depãrtaţi-vã de la Mine toţi cei ce lucraţi fãrãdelegea.” Vedeţi oare ce fel de dobândã avem dintr-o credinţã fãrã de fapte bune? Cã şi fecioarelor, tot aşa le-a zis: „Nu vã ştiu pe voi!” Deci, ce au câştigat din fecioria cea cu atâta ostenealã agonisitã, dacã nu vrea sã le ştie pe dânsele Stãpânul?

Şi mai sunt, şi în alte locuri din Scripturã mulţi neosândiţi pentru credinţã, dar chinuiţi pentru viaţa lor cea rea. Dar cei ce nu pãzesc poruncile, aceia de tot vor pieri. Cã şi fecioarele acelea, nu pentru desfrânare n-au intrat în viaţã, nici pentru beţie, nici pentru zavistie, nici pentru rea credinţã, ci numai pentru lipsa untdelemnului, ca cele ce nu fãceau milostenie. Cã untdelemnul milostenie însemneazã, ca aceea ce curãţeşte tot pãcatul şi apropie pe om de Dumnezeu. Cã aţi auzit şi pe Însuşi Domnul, zicând cãtre cei nemilostivi: „Duceţi-vã de la Mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic.” şi nu le-a adus aminte de nici un pãcat de alt fel, ci numai atât le-a zis: „Cã n-aţi fãcut milostenie, nici aţi hrãnit pe fraţii mei, pentru aceea nu vã ştiu pe voi.”

Întru aceastã zi, cuvânt al Sfântului Evagrie, despre smerenie şi înãlţare.

Pentru ce te mândreşti omule, tinã fiind şi gunoi. Şi de ce te umfli şi, mai presus de nori, te înalţi? Cercetează şi-ţi cunoaşte firea ta, cã pãmânt eşti şi cenuşã şi, peste puţinã vreme, în ţãrânã te risipeşti. Acum eşti mândru şi peste puţin, vierme. De ce îţi înalţi ceafa care, dupã puţinã vreme, putrezeşte? Este mare omul ajutorat de Dumnezeu, cã, pãrãsit fiind, şi-a cunoscut neputinţa sa. Cã nici un bine nu ai, pe care sã nu-l fi luat de la Dumnezeu, pentru ce, dar, te faci minunat, trãind doar numai pânã dimineaţa? De ce te împodobeşti cu darul lui Dumnezeu, ca şi cum l-ai fi câştigat de aiurea? Sã cunoşti pe Cel Preaînalt şi sã nu te înalţi peste fire; zidire a lui Dumnezeu fiind, sã nu te lepezi de Cel ce te-a zidit. Ajutor primind de la Dumnezeu, nu întoarce spatele Dãtãtorului Cel Bun. La înãlţime de viaţã te-ai suit, dar El ţi-a dat-o. Ai sãvârşit vreo faptã bunã, dar El ţi-a ajutat, lucrând cu tine împreunã. Mãrturiseşte pe Cel ce te-a ridicat pe tine.

Om eşti, sã nu-ţi treci marginea firii. Cunoaşte-ţi ce-i al tãu, ca şi ce-i al firii tale. Sã nu te lepezi, din rãutate de neam şi de fire, chiar dacã acesta-i smerit şi simplu, iar tu ai ajuns mare, cã Acelaşi Ziditor pe amândoi v-a zidit. Sã nu

asupreşti pe cel smerit, cã-i mai tare decât tine şi, mergând mai aproape de pãmânt, nu cade rãu, iar cel înalt, de va cãdea, se va sfãrâma.

Putred scaun este mândria, cã cel ce şade pe ea, degrabã cade. Iar cel smerit totdeauna stã tare, şi mândria nu-i clatinã lui piciorul niciodatã. Omul cel mândru, este ca un copac fãrã rãdãcini, nu suferã furtuna vânturilor. Gândul cel smerit cetate îşi zideşte şi cel ce locuieşte în el nesurpat este. Spuma de pe apã piere şi pomenirea celui mândru nu rãmâne dupã moarte. Cuvântul celui smerit este tãrie sufletului, iar cuvântul celui mândru este plin de mânie. Rugãciunea celui smerit trece şi soseşte la Dumnezeu, iar a celui mândru mânie pe Dumnezeu.

Când ai ajuns chiar la vârful faptelor bune, nici atunci nu este trebuinţã sã te lauzi. Cã cel ce cade jos, de pe pãmânt, degrabã se scoalã, iar cel ce cade de sus, capãtã ranã de moarte. Toiagul este chip şi semn al învãţãturii, cã, pe acesta avându-l omul, trece Iordanul vieţii. Toiagul în mâinile cãlãtorului este de trebuinţã pretutindenea şi la tot lucrul. Şi învãţãtura cea din fapte, îndreptează viaţa omului. Toiagul cel aruncat s-a prefãcut în şarpe. Şi învãţãtura cea din fapte, aruncatã în dulceaţa cea trupeascã, cãlcatã şi stricatã se face.

Întru aceastã zi, cuvânt din "Scara", despre rãbdarea în ascultare.

Marele meu prieten, Ioan Savaitul mi-a povestit nişte întâmplãri vrednice de auzit. Iar tu, cuvioase, cunoaşte din pãţaniile lui, cã acel bãrbat era om fãrã de patimã şi curat de orice minciunã.

El mi-a povestit urmãtoarele: „În mãnãstirea mea din Asia, era un bãtrân vestit de leneş şi de nestãpânit, dar grãiesc nu judecându-l, ci ca sã dau pe faţã adevãrul. Şi el dobândise, nu ştiu cum, un ucenic mai tânãr, cu numele Acachie, cam simplu cu duhul, dar înţelept cu gândul. El atâta a rãbdat de la un bãtrân ca acela, încât multora li se pãrea de necrezut, cãci îl chinuia cumplit în fiecare zi, nu numai cu sudãlmi şi necinstiri, ci pânã şi cu lovituri cu bãţul. Rãbdarea lui era însã de dobitoc.

Deci, vãzând eu cum suferã el, în fiecare zi, rele pãtimiri, în cel mai de pe urmã hal, ca un rob cumpãrat, l-am întrebat, într-una din multele mele întâlniri cu el: „Ce mai e nou pe la voi, frate Acachie? Cum merg treburile pe ziua de azi?”

Iar el îmi arãta fãrã gând rãu, o datã un ochi învineţit, altã datã grumazul plin de vânãtãi, iar altã datã capul plin de cucuie. Deci, cum îl ştiam iubitor de pãtimiri, i-am spus: „Mergi bine, mergi bine, rabdã şi te vei folosi.”
Deci, petrecând el în acest chip la acel bãtrân nemilostiv, nouã ani, s-a dus cãtre Domnul. Şi, dupã cinci zile de la îngroparea lui în cimitirul pãrinţilor, bãtrânul

acelui Acachie s-a dus la un mare duhovnic din cei de acolo şi i-a spus: „A murit fratele Acachie, părinte!”

Iar duhovnicul, cum a auzit vestea, a răspuns celui ce grăia: „Bătrâne, crede-mă că eu nu te cred.”

El a zis: „Vino şi vezi!” Atunci s-a sculat repede bătrânul şi s-a dus la cimitir cu stareţul fericitului luptător şi, dacă, a ajuns acolo, a strigat bătrânul, ca la unul ce trăieşte, către cel ce cu adevărat viază întru adormire şi îi zise: „Murit-ai frate Acachie?”

Iar înţeleptul, arătându-se şi după moarte ascultător, răspunse marelui bătrân: „Cum e cu putinţă, părinte, să moară un iubitor de ostenelile ascultării?”

Atunci bătrânul, care îi fusese mai înainte îndrumător, cuprins de spaimă, a căzut la pământ, curgându-i lacrimi pe faţă, şi, cerând de la egumen o chilie în apropierea mormântului, a trăit de atunci înainte acolo, înţelepţeşte, zicând necontenit către părinţi: „Rugaţi-vă pentru mine, că am săvârşit ucidere!”

Dumnezeului nostru, slavă !

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei muceniţe Tatiana

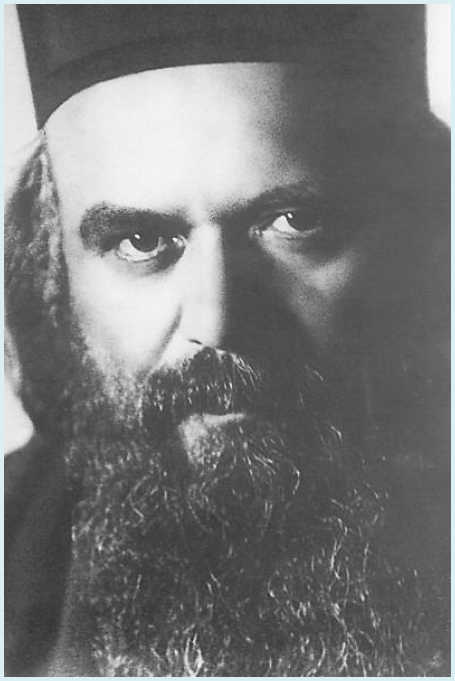

Tatiana era de neam roman şi dintr-o familie imperială. Ea era nu doar creştină ci şi diaconiţă a Bisericii.

După moartea împăratului Heliogabalus, a domnit în Roma împăratul Alexandru, a cărui mamă, Mammea, era şi ea creştină. Alexandru era nestatornic şi nehotărât în credinţă, cum se poate vedea din aceea că ţinea statui ale lui Hristos, Apollo, Avraam şi Orfeu în palatul său, ca şi mulţi creştini ortodocşi români contemporani: icoana pe televizor alături de scrumiere (n. tr.).

Primii lui sfătuitori îi persecutau pe creştini chiar în lipsa ordinelor împăratului. Când au adus-o de faţă şi pe Tatiana la chinuri, ea se rugă pentru schingiuitorii ei.Şi iată, ochii lor s-au deschis şi au văzut patru îngeri care o înconjurau pe muceniţă. Văzând aceasta, opt dintre ei au crezut în Hristos, pentru care au fost şi ei torturaţi şi înjunghiaţi.

Chinuitorii au continuat să o tortureze pe Tatiana biciuind-o, tăindu-i părţi din corp, şi sfâşiind-o cu gheare de fier. Astfel transformată într-o masă sângerândă, Tatiana a fost aruncată în temniţă în acea seară, urmând ca a doua zi să o tortureze din nou, în alte feluri. Dar Dumnezeu a trimis îngerii Săi în temniţă, care au vindecat-o complet şi au întărit-o, astfel încât în fiecare dimineaţă Tatiana apărea înaintea călăilor ei deplin sănătoasă şi întreagă.

Au aruncat-o în faţa unui leu cumplit, dar leul s-a îmblânzit la picioarele ei, nefăcându-i nici un rău. I-au tăiat părul, gândind, în mintea lor păgână, că acolo stă puterea «magică» a «vrăjitoriilor» ei.

În sfârşit, Tatiana şi-a primit moartea prin decapitare, împreună cu tatăl ei. Aşa şi-a sfârşit viaţa muceniţă lui Hristos, în anul 225 de la venirea Sa pe pământ.

Fragilă fiind cu trupul ei de femeie, dar puternică şi eroică cu duhul ei de creştină, ea a trecut la veşnica împărăţie şi a primit cununile neveştejite ale slavei celei cereşti.

Cântare de laudă la Sfânta Tatiana

Noi plângem după tinereţea trupului, O de ne-am înţelepţi!
După tinereţea cea trecătoare oare merită să plângem?
Adevărata tinereţe este doar una, cea din veşnicie,
Aceea este adevărata tinereţe, cea fără de moarte.

Pe aceea deci să o căutăm, să o cerem, pentru ea să plângem,
Chiar de va trebui să plătim pentru ea
cu moartea trupului acestuia trecător.

Tatiana cu cele mai mici,
pe cele mai mari şi le-a cumpărat.

A dat ţarină şi apă,
şi a luat în schimb vin Dumnezeiesc.

Şi-a dat trupul stricăcios,
şi a luat tinereţea cea veşnică.

A dat lacrimi de puţină vreme,
şi bucuria îngerilor a dobândit.

Mireasa lui Hristos împăratul cel veşnic,
A rămas credincioasă Mirelui ei;

Prin puterea duhului celui mai curat a zdrobit ispitele
Şi cu vitejie a îndurat cele mai crunte schingiuiri.
în jurul ei se auzeau paşii îngerilor;
Trupul şi l-a lepădat ca pe un strai vechi,
Şi cu sufletul eliberat din legături,
S-a înălţat în cămara de nuntă a împărăţiei,
Cea jură de întristare, şi fără de suspin.

Preafericitului patriarh Chiril - Chipul sfintei muceniţe Tatiana ne farmecă. Dacă tinerii de azi ar putea cunoaşte viaţa ei!

Aş vrea să atrag atenţia dumneavoastră doar la o singură circumstanţă. Fiind fiica consulului roman, aparţinând la aristocraţia romană, Tatiana şi-a terminat viaţa ca o muceniţă. Ce semnifică să-ţi sacrifici viaţa pentru convingere? Este o manifestare a unei forţe interne ieşite din comun! Această capacitate de a merge până la capăt pe calea aleasă, fără a-ţi fi frică chiar de moarte, noi o numim credinţă, manifestată pentru cineva. Sfânta Tatiana a fost credincioasă lui Hristos Mântuitorul. Ea a fost credincioasă acelei alegeri, pe care a făcut-o şi nici un fel de groază în faţa torturilor nu o putea îndepărta de a fi împreună cu Hristos şi a rămâne fidelă la tot ce a perceput prin mintea şi inima sa prin Evanghelie.

Este uimitor, dar cuvântul „credinţă", „fidelitate" are o enormă importanţă în utilizarea lui pentru multe circumstanţe ale vieţii noastre. Parcă poate exista un colectiv unit de savanţi sau producători fără fidelitate faţă de cauza lor? Parcă se poate păstra o familie fericită fără a fi credincioşi unii altora - soţ şi soţie, copii şi părinţi? Noi ştim că fidelitatea, credinţa provine din profunzimea conştiinţei umane, din adâncul sufletului.

În viaţa de toate zilele există şi un alt cuvânt, împrumutat din alte limbi, care este chemat parcă să lase în umbră măreaţa noţiune a fidelităţii – este cuvântul „loialitate". Dar dacă e să ne clarificăm, atunci vedem că în loialitate nu este un sentiment cordial. Loialitatea este pragmatică. Loialitatea poate fi descrisă ca fiind o colaborare sigură, o existenţă sigură. Loialitatea, desigur, nu presupune

trădare, dar nici nu o exclude, deoarece nu cere de la om o jertfire deplină a propriei personalităţi. Este un fenomen superficial, deşi necesar deseori pentru formarea aceloraşi corporaţii, colective de muncă etc.

Însă fidelitatea, credinţa, cu adevărat atinge profunzimea existenţei omeneşti. Nu este întâmplător că şi cuvântul „credinţă" are sens atât pentru relaţia cu vreo persoană apropiată, cât şi pentru relaţia cu Dumnezeu. Nu este întâmplător acest lucru, deoarece în conştiinţa poporului nici un fel de credinţă a unei persoane, a unei cauze, nu poate exista fără credinţă în Dumnezeu. Credinţa a fost formată de convingeri religioase profunde, de conştiinţa faptului că de asupra noastră a tuturor este judecata lui Dumnezeu, că nu se admite a face o potlogărie, nu se poate de înşelat, nu se poate de trădat, deoarece acest lucru nu este doar etic faţă de altă persoană, dar e şi un păcat faţă de Dumnezeu.

Chipul Sfintei muceniţe Tatiana ne farmecă. Dacă tinerii de azi ar putea cunoaşte viaţa ei! Din păcate nu este aşa. Cu toată forţa torentului informaţional contemporan astfel de povestiri, precum este cea despre Sfânta muceniţă Tatiana, ocupă un loc infim. Însă chipul ei este capabil să descopere în faţa omului ceva destul de esenţial pentru el însuşi. Tânără, frumoasă, de succes, această domnişoară refuza la multe distracţii, obicee ale vieţii de atunci şi îşi concentra atenţia asupra convingerilor proprii, creştea într-un erou al duhului, căpăta puterea de a chema la provocare pe chinuitori, a căror mână era îndreptată de puterea supremă de stat a celui mai puternic imperiu din lume. După chipul domnişoarei tinere se ascundea o putere de duh inimaginabilă şi această forţă s-a format din cauza că ea credea în Dumnezeu, în Hristos - aceasta era piatra unghiulară a convingerilor ei.

Fidelitatea adevărată este acolo, unde este frica de Dumnezeu. Frica de Dumnezeu - nu este o eliminare a adrenalinei în sânge, nu este acea frică, pe care o simte şoferul care a încălcat drepturile de circulaţie, când este oprit de poliţist. Frica de Dumnezeu este o noţiune etică, care trece prin toată viaţa omului. Puterea fricii lui Dumnezeu poate corecta comportamentul nostru. Noi conştientizăm că Dumnezeu este alături de noi, că El vede faptele noastre şi dacă noi credem în El, noi Îi încredinţăm Lui viaţa noastră. Atunci orice fel de trădare devine imposibilă, precum imposibile devin multe altele, ceea ce azi distrug viaţa personală, viaţa familială, relaţiile sociale, ceea ce loveşte în însăşi existenţa civilizaţiei umane. Este un păcat, ridicat la rang de normă, dar el nu este posibil atunci, când omul păstrează credinţa şi fidelitatea faţă de Domnul.

Eu din toată inima aş vrea să doresc studenţilor şi profesorilor Universităţii de Stat de la Moscova, ai tuturor instituţiilor de învăţământ din ţară, să se gândească asupra faptului ce semnifică să fii credincios, fidel, ce semnifică să crezi în Dumnezeu. Astăzi un mare număr de oameni care aparţin la

intelectualitate, deja au descoperit pentru sine drumul ce duce la biserică. Noi vedem ce se întâmplă în Patria noastră. Şi când ni se spune că există o anumită contradicţie insurmontabilă dintre intelectualitate şi Biserică, că Biserica prin comportamentul său respinge de la sine intelectualitatea – acestea sunt cele dorite, care sunt arătate ca cele reale de către un cerc îngust de persoane, pentru care este importantă nu apartenenţa la intelectualitate, dar lupta împotriva credinţei.

Noi am pomenit azi evenimentele tragice, legate de închiderea acestei biserici, de distrugerea credinţei în ţara noastră. Parcă totul ce azi se vorbeşte despre Biserică nu s-a spus în anii groaznici de înainte de revoluţie, în anii de teroare şi distrugere a Rusiei şi a Bisericii Ruse? Toate acestea s-au spus şi se vorbea mult mai drastic, decât acum…

Noi afirmăm că nu există nici un fel de contradicţii dintre intelectualitate şi Biserică, dacă şi una, şi alta îşi păstrează credinţa faţă de marile valori morale, care există în viaţa poporului nostru. Biserica este deschisă faţă de dialog. Noi suntem gata să ne întâlnim chiar cu adversarii, noi suntem gata să ne întâlnim cu fiecare, noi suntem gata să dăm explicaţii cu smerenie la întrebările apărute. Dar noi nu suntem gata să fim statişti, după cum o doresc anumite cercuri în lupta cu Biserica. Biserica nu va fi statist - ea cu smerenie şi putere interioară întotdeauna va mărturisi despre Dumnezeu Cel Viu, despre acea lege, care a fost dată de El oamenilor, despre faptul cum această lege, reflectându-se în viaţa poporului, apare azi în acele valori tradiţionale morale, pe care le apără Biserica.

(Din Predica Preafericitului patriarh Chiril de ziua pomenirii sfintei muceniţe Tatiana - 25 ianuarie 2013)

Sfânta muceniţă Tatiana, puterea fecioriei, războiul împotriva inocenţei şi conştiinţa de a fi mădular al bisericii în mijlocul prigoanei şi al pătimirii mucenicești - Predica PS Macarie Dragoi şi cuvântul către credincioşii din Bergen

16.01.2019

Episcopia Europei de Nord: Predica PS părinte Episcop Macarie Drăgoi al Episcopiei Europei de nord despre Sfânta muceniță Tatiana, Bergen, 12 ianuarie 2019 - Sfânta muceniță Tatiana diaconița sau puterea de nebiruit a fecioriei

https://www.youtube.com/watch?time_continue=1&v=fULG1mikjsE&feature=emb_logo

***

În numele Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh!

Prea cucernici părinți, iubiți frați și surori împreună rugători, Sfânta muceniță Tatiana, ocrotitoarea parohiei noastre din Bergen, a fost fiica unui creștin cu funcție importantă din Roma imperială a veacului al treilea. Pe acel timp, creștinii trăiau clandestin. Ei puteau ocupa și funcții importante în imperiu, să fie mari funcționari sau mari conducători militari, dar își practicau credința în ascuns, din cauza prigoanei. Cu toate acestea, erau relativ ușor de descoperit: refuzau să participe la ceremoniile păgânești, fie cele dedicate idolilor, fie cele dedicate împăratului deificat. Deseori, mulțimile întărâtate împotriva creștinilor

îi duceau pe aceştia în templele idoleşti pentru a-i forţa să apostazieze, fie să refuze închinarea la idoli şi astfel, să se auto-denunţe drept creştini.

Tatiana, crescută de mică în credinţa creştină, de către ambii părinţi, hotărăşte să ducă viaţa în feciorie, dedicându-se integral vieţii în Hristos. Urmare a vieţii sale duhovniceşti foarte înalte şi dedicate, ea a slujit şi ca diaconiţă în biserică, ajutând la catehizarea şi botezarea altor femei.

Prinsă de o gloată de păgâni care vâna creştinii, Tatiana este dusă cu forţa într-un templu închinat idolului Apollo fiind forţată să se închine acestuia sau dacă nu, să se denunţe drept creştină. Sfânta Tatiana, însă, s-a rugat Mântuitorului Hristos, iar statuia zeului Apollo s-a dărâmat, alături de o parte din templu.

A urmat martirizarea Sfintei Tatiana. Ce este uimitor la martirizarea sa este că, spre deosebire de alte vieţi de mucenici, ni se arată că sfinţii îngeri au fost în toate clipele alături de ea, întărind-o în chinuri şi chiar mustrându-i pe chinuitori. Unii dintre cei care o torturau s-au convertit descoperind minunea, şi au fost martirizaţi, la rândul lor, alături de Sfânta Tatiana.

Chinurile la care a fost supusă sfânta au fost atroce: jupuirea, smulgerea cărnii şi a pielii de pe trup prin brice şi strujire, tăierea sânilor, scoaterea ochilor, bătăi cumplite şi aruncarea la fiarele sălbatice. După fiecare rundă de torturi, peste noapte, Sfânta Tatiana era vindecată în mod miraculos. În cele din urmă, Sfânta Tatiana a fost decapitată alături de tatăl său.

Minunată viaţă, prea iubiţii mei, şi minunată pildă de mucenicie. Dar, cum putem înţelege mai îndeaproape această viaţă? Cum o putem urma?

Primul lucru pe care trebuie să-l înţelegem este că Sfânta muceniţă Tatiana a fost ajutată şi vindecată de îngeri, dar ea nu ştia, înainte de a trece prin chinuri, că se va întâmpla aşa. Ea s-a dus la chinuri înarmată doar cu credinţa în Hristos. Când i s-au scos ochii sau când i s-au tăiat sânii, ea nu ştia că va fi vindecată şi va fi mângâiată de îngeri. Ea a trebuit să îndure acestea cu curaj şi cu încredere numai în harul dumnezeiesc. Ajutorul îngeresc a fost o consecinţă a credinţei sale, iar nu invers.

Un lucru şi mai important pe care avem a-l înţelege este puterea fecioriei întregi, adică a fecioriei atât trupeşti, cât şi sufleteşti. Sufletul care a reuşit să rămână cât mai pur, cât mai inocent, este mult mai străveziu, mult mai permeabil lucrării harului dumnezeiesc. Astfel de sfinţi au o mare putere de la Dumnezeu, deoarece inima lor este curată, după cum spun fericirile evanghelice.

Această putere este concretă și o regăsim și în alte vieți de sfinte mucenițe, cum ar fi Sfânta Iuliana sau Sfânta Ecaterina. Astfel de creștine dărâmau, cu puterea lui Dumnezeu, la propriu, templele idolești, alungau demonii, iar îngerii „luptau” cot la cot cu ele împotriva prigonitorilor. Iată puterea fecioriei curate! Și iată și de ce astăzi se duce un război atât de înverșunat pentru a distruge inocența copiilor. Pentru că din astfel de inocenți se „recrutau”, înainte, în acest război nevăzut și văzut, sfinte ca Tatiana, care erau groaza demonilor.

Dar mai este un lucru, poate acesta este cel mai important. Sfânta Tatiana nu era singură în mâinile chinuitorilor nu doar pentru că îngerii îi erau alături, ci pentru că avea deplina conștiință de sine că este mădular al Trupului lui Hristos, adică mădular al Bisericii. Nu în mod ideatic, nu la modul abstract. Vechii creștini trăiau aceasta ca pe o realitate concretă.

A avea această conștiință, că ești parte dintr-un întreg, înseamnă că tu știi și simți că nu ești singur, nu ești singură, nu ești abandonat în prigoană, în încercare. Știi și simți că nu doar ție ți se scot ochii, ci că întreg Trupul suferă pentru că suferi și tu. Pentru că ești conectată, ești conectat ființial, existențial, la toți ceilalți care alcătuiesc Biserica. Iar dacă pe unul îl doare, îi doare pe toți. Și dacă îi doare pe toți, atunci Trupul vindecă mădularul său rănit pentru că este deschis lucrării harului dumnezeiesc, este un Trup prin care, iată, curg prin vene rugăciunile fraților și dragostea pentru celălalt. De aceea există și vindecare de pe urma torturilor, de altfel, aceste vindecări fiind întâlnite și în alte vieți de martiri din perioada primelor secole creștine.

Să ne rugăm Bunului Dumnezeu să ne dăruiască această conștiință de parte a întregului Hristos! Amin.

Ioniţă Apostolache - Martiriul diaconiţei care a refuzat să jertfească idolilor

Sfânta muceniţă Tatiana s-a născut în Roma veche, din părinţi de neam mare, care au cunoscut şi au păzit în taină credinţa creştină. ***Datorită curăţiei în care îşi ducea viaţa, Sfânta muceniţă Tatiana a fost aşezată de biserica din Roma în rândul diaconiţelor.*** A suferit martiriul, prin decapitare, în timpul împăratului roman Alexandru Sever (223-235), pentru că a refuzat să jertfească idolilor. ***Capul sfintei muceniţe a fost adus de boierii Craioveşti, de la Constantinopol, la Mănăstirea Bistriţa (1453), iar de aici a fost mutat de către domnitorul Neagoe Basarab la biserica domnească din Curtea de Argeş. După reorganizarea Mitropoliei Olteniei (1950-1955), capul sfintei a fost depus mai întâi la Episcopia Râmnicului şi apoi adus la Catedrala mitropolitană „Sfântul Dimitrie“ din Craiova, unde se găseşte şi astăzi.*** De numele ei se leagă numeroase biserici şi mănăstiri din Rusia, Ucraina şi chiar Basarabia.

Sfânta muceniţă Tatiana, diaconiţa, pe care Biserica noastră o pomeneşte astăzi, s-a născut în Roma veche, într-o familie nobilă, dar care cunoscuse credinţa creştină şi o păstra în taină din cauza persecuţiilor împăratului roman Antonim Eliogabal (218-222), renumit pentru fărădelegile sale. Tatăl Sfintei Tatiana fusese de trei ori consul, însă era creştin binecredincios şi temător de Dumnezeu, păzind în taină credinţa cea dreaptă, pe care a împărtăşit-o şi fiicei sale. După moartea persecutorului Antonim, pe tronul Romei a urcat tânărul împărat Alexandru Sever (223-235). Avea doar 16 ani când a ajuns la domnie.

Mama sa era creştină, Mammea, de la ea învăţând să-L cinstească pe Hristos, însă nu cu dreaptă credinţă, acceptând şi cultul zeilor, în palatul său găsindu-se, pe lângă chipul lui Hristos, şi statuile zeilor Apolo şi Orfeu, dar şi imaginea lui Avraam, cel din legea veche. Alexandru, deşi nu-i prigonea pe creştini, ca cel născut din maică creştină, era amăgit de antipaţii săi, care făceau mult rău celor ce-L cinsteau pe Hristos.

Pentru râvna cu care slujea Biserica, Sfânta muceniţă Tatiana a suferit martiriul în timpul acestui împărat, refuzând să jertfească idolilor.

Cutremur în templu, în urma rugăciunii ei

Ajungând la vârsta majoratului, sfânta muceniţă nu a voit să se mărite, ci a ales să trăiască în curăţie şi în dragoste faţă de Hristos, rugându-se ziua şi noaptea, ajutându-i pe cei bolnavi şi nevoiaşi. Părinţii sfintei nu s-au împotrivit acestei hotărâri, aşa că sfânta a mers mai departe, punându-se cu totul în slujirea bisericii. ***Datorită curăţiei în care îşi ducea viaţa, Sfânta muceniţă Tatiana a fost aşezată de Biserica din Roma în rândul diaconiţelor.***

Deşi împăratul nu era cel care-i prigonea pe creştini, primejdia venea din partea dregătorilor mai mari sau mai mici, care căutau cu tot dinadinsul să dezrădăcineze credinţa în Hristos. Aşa se face că s-a dezlănţuit o mare prigoană, iar sfânta muceniţă care l-a mărturisit fără frică pe Hristos înaintea acestora a fost prinsă şi supusă la chinuri groaznice.

Mai întâi a fost dusă în templul zeului Apolo, pentru a-l cinsti şi a-i aduce jertfe. Ea însă s-a rugat lui Hristos şi îndată s-a făcut cutremur, iar statuile zeului au fost distruse împreună cu o parte a templului. Foarte mulţi persecutori şi idolatri au murit atunci, iar diavolii care-şi făcuseră locaş între zidurile templului aceluia au fugit, tânguindu-se în întuneric.

S-a rugat pentru chinuitorii ei, iar unii dintre aceştia s-au întors la Hristos

Multe chinuri şi bătăi a suferit sfânta de la cei necredincioşi. Astfel, pe când era chinuită de ighemoni, îngerii din ceruri au venit în ajutorul ei, stând nevăzuţi lângă dânsa şi lovindu-i pe cei ce o chinuiau, iar aceştia, nesuportând chinuirea nevăzută, îl rugau pe judecător să le poruncească să înceteze chinul muceniţei, pentru că se simţeau mai munciţi decât ea.

În aceste momente de durere, Sfânta Tatiana se ruga pentru chinuitorii ei, ca şi aceştia să cunoască adevărul. Nu a durat mult şi rugăciunea ei a fost auzită, iar ighemonilor li s-a arătat o lumină cerească, care deschizându-le

ochii sufletelor au putut vedea pe cei patru îngeri care stăteau în ajutorul sfintei şi căzând cu faţa la pământ au zis: „Iartă-ne, slujitoarea adevăratului Dumnezeu, iartă-ne de cele ce ţi-am făcut fără de voie.“

Toţi aceştia, opt la număr, au devenit într-o clipă, din persecutori, martiri prin mărturisirea lui Hristos, botezându-se în sângele lor după ce li s-au tăiat capetele.

Aruncată în foc şi dusă la fiare

În altă zi, muceniţa a fost dusă de judecător la templul zeiţei Artemis, pentru a aduce jertfă acesteia. Fecioara s-a arătat ca şi cum s-ar fi învoit acestui compromis şi, ajungând ea în apropierea templului, diavolul care locuia aici s-a cutremurat de venirea ei, şi a zis: „Vai mie, vai mie!, unde voi fugi de la Duhul Tău, Dumnezeule al cerului, pentru că foc din cele patru unghiuri ale templului mă izgonesc?“.

În momentul în care sfânta s-a apropiat de templul acesta, fulgere au coborât la rugăciunea ei din cer, arzând templul şi tot ce era în el. Altă dată, chinuitorii au aruncat-o în foc, dar focul nu o ardea potolindu-şi puterea şi cinstind pe roaba lui Hristos.

După multe chinuri care nu au făcut-o să-i cinstească pe idoli, ighemonii au aruncat-o la un leu, crezând că acesta, flămând fiind, o va sfâşia. Leul, simţind sfinţenia muceniţei, s-a aşezat la picioarele ei.

După ce a fost luat de lângă dânsa, leul a atacat pe unul dintre ighemoni, omorându-l.

I-au tuns părul, crezând că aşa o vor birui

După foarte multe încercări de a o face pe sfântă să renunţe la credinţa creştină, ighemonii i-au tuns părul capului, crezând că aşa o vor birui. După ce au tuns-o, au închis-o în templul zeului Die, pentru că li se părea că de acum nu mai putea face nici un rău idolului lor, de vreme ce, o dată cu părul, s-au luat de la dânsa şi vrăjile. După două zile, ighemonii au venit la templu pentru a aduce jertfă zeului Die, dar când au intrat au găsit idolul sfărâmat şi pe sfânta luminată în rugăciune; toate rănile muncilor pe care le suferise parcă nu existaseră niciodată.

După mai multe pedepse (bătăi, scoaterea ochilor, flagelarea cu biciul, aruncarea în temniţă, tăierea sânilor, aruncarea la fiare, aruncarea în foc), care nu au avut nici un rezultat, judecătorul a hotărât moartea sfintei prin tăierea capului.

Sfânta muceniţă Tatiana, diaconiţă - miniatură din Menologhionul lui Vasile al II-lea Macedoneanul (985. Vatican Library. Roma.)

Scos din dregătoria sa, lângă dânsa a suferit martiriul, prin decapitare, şi tatăl ei.

Muceniţa care a poposit în cetatea Băniei

Moaştele sfintei au ajuns pentru prima dată în ţara noastră în anul 1204, atunci când renumita familie a Asăneştilor îi aduce capul la Târnovo şi apoi la

Bucovăţ, lângă Craiova. În anul 1393, capul sfintei este dus de la Roma la Niceea, şi apoi la biserica „Sfinţii Apostoli“ din Constantinopol.

După ce Constantinopolul cade sub turci (1453), în timpul domniei lui Neagoe Basarab boierii Craioveşti aduc capul sfintei muceniţe Tatiana, împreună cu moaştele Sfântului Grigorie Decapolitul, la Mănăstirea Bistriţa, în judeţul Vâlcea.

Cu prilejul sfinţirii bisericii domneşti din Curtea de Argeş, au fost aduse moaştele Sfintei muceniţe Tatiana (capul) de la Mănăstirea Bistriţa, alături de cele ale sfinţilor Serghie şi Vah.

După reorganizarea Mitropoliei Olteniei (1950-1955), capul sfintei a fost depus mai întâi la Episcopia Râmnicului şi apoi adus la Catedrala mitropolitană „Sfântul Dimitrie“ din Craiova, unde se găseşte şi astăzi.

Capul sfintei muceniţe a venit la Craiova, alături de moaştele Sfântului Nifon şi de cele ale Sfinţilor Serghie şi Vah, prin stăruinţele mitropolitul Olteniei din aceea vreme, Firmilian. Astfel, prin hotărârea Sfântului Sinod şi prin rânduiala lui Dumnezeu, capul sfintei se găseşte şi astăzi la Catedrala mitropolitană din Craiova.

Nume cu rezonanţă latină şi de cinstire slavă

Numele muceniţei este de origine latină şi derivă din numele bărbătesc Tatius, nume purtat şi de un rege al Sabelilor. Cu toate acestea, este un nume foarte des folosit în spaţiul slavon, sfânta găsindu-se la mare cinste în bisericile rusă, ucraineană şi chiar basarabeană.

În cinstea sfintei muceniţe s-au construit în Rusia numeroase mănăstiri şi biserici.

Sfânta muceniţă Tatiana este cinstită de Biserica Ortodoxă pe data de 12 ianuarie a fiecărui an.

Pr. Ioniță Apostolache - Sfânta Tatiana, slujire martirică şi mărturisitoare în primele veacuri

12 ian, 2021

Originară din Roma veche, născută într-o vestită familie nobiliară, Sfânta mucenită Tatiana L-a descoperit pe Hristos, lăsând toate cele lumeşti în urmă şi îmbrăcând mucenicescul veşmânt al diaconiei. A suferit martiriul prin decapitare în timpul împăratului roman Alexandru Sever (223-235), fiind executată pe motiv că a refuzat să jertfească idolilor. Tatăl său, deşi fusese de trei ori consul, era creştin binecredincios şi temător de Dumnezeu, păzind în taină credinţa cea dreaptă, pe care a împărtăşit-o şi fiicei sale.

Mama sfintei era, de asemenea, creştină şi se numea Mammea. Despre ea se spune că practica un sincretism pietist, ţinând în casă, alături de icoana lui Hristos, şi statuile zeilor Apolo şi Orfeu, precum şi imaginea patriarhului Avraam. După moartea persecutorului Antonim, pe tronul Romei a urcat tânărul împărat Alexandru Sever (223-235). Sfânta avea doar 16 ani pe vremea aceea. Alexandru, deşi nu-i prigonea pe creştini, fiind el însuşi născut din maică creştină, se lăsa adesea influenţat de antipaţii săi, luând de multe ori decizii extreme.

Piatră de poticnire pentru păgâni

La vârsta majoratului, sfânta mucenită nu a voit să se mărite. A ales să trăiască în curăţie şi în dragoste de Hristos, rugându-se ziua şi noaptea, ajutându-i pe cei

bolnavi şi nevoiaşi. Părinţii nu s-au împotrivit acestei hotărâri, aşa că Tatiana a mers mai departe, punându-se cu totul în slujirea Bisericii. Pentru râvna arătată în lucrarea filantropiei şi în rugăciune, a fost aşezată de Biserica din Roma în rândul diaconiţelor.

Sub influenţa antipaţilor, împăratul roman Alexandru Sever a dezlănţuit o mare prigoană împotriva Bisericii. Sfânta Tatiana s-a numărat printre primii care L-au mărturisit pe faţă pe Domnul, fiind aşadar prinsă şi supusă la chinuri groaznice. A fost dusă mai întâi în templul lui Apolo şi obligată să-i aducă jertfe. Ea însă s-a rugat lui Hristos şi îndată s-a făcut cutremur, iar statuile zeului au fost distruse împreună cu o parte a templului. Foarte mulţi persecutori şi idolatri au murit atunci, iar diavolii care-şi făcuseră lăcaş între zidurile templului aceluia au fugit, tânguindu-se în întuneric.

În rugăciune pentru persecutori

La ceasurile de supliciu, sfânta a suferit nenumărate chinuri şi bătăi de la necredincioşi. În acele clipe, îngerii din ceruri au venit în ajutorul ei, stând nevăzuţi lângă dânsa şi lovindu-i pe cei care o chinuiau, iar aceştia, nesuportând chinuirea nevăzută, îl rugau pe judecător să le poruncească să înceteze chinul muceniţei, pentru că se simţeau mai munciţi decât ea.

În aceste momente de durere, Sfânta Tatiana se ruga pentru chinuitorii ei, ca şi aceştia să cunoască adevărul. Nu a durat mult şi rugăciunea ei a fost auzită, iar ighemonilor li s-a arătat o lumină cerească, şi, deschizându-le ochii sufletelor, i-au putut vedea pe cei patru îngeri care stăteau în ajutorul sfintei, apoi, căzând cu faţa la pământ, au zis: „Iartă-ne, slujitoarea adevăratului Dumnezeu, iartă-ne de cele ce ţi-am făcut fără de voie”.

Toţi aceştia, opt la număr, au devenit într-o clipă din persecutori martiri prin mărturisirea lui Hristos, botezându-se în sângele lor după ce li s-au tăiat capetele.

Mărgăritare mucenicеşti

În altă zi, muceniţa a fost dusă de judecător la templul zeiţei Artemis, pentru a aduce jertfă acesteia. Fecioara s-a arătat ca şi cum s-ar fi învoit acestui compromis şi, ajungând ea în apropierea templului, diavolul care locuia aici s-a cutremurat de venirea ei şi a zis: „Vai mie, vai mie!, unde voi fugi de la Duhul Tău, Dumnezeule al cerului, pentru că foc din cele patru unghiuri ale templului mă izgonesc?”

În momentul în care sfânta s-a apropiat de templul acesta, fulgere au coborât la rugăciunea ei din cer, arzând templul şi tot ce era în el. Altă dată, chinuitorii au aruncat-o în foc, dar focul nu o ardea potolindu-şi puterea şi cinstind pe roaba lui Hristos.

După multe chinuri care nu au făcut-o să-i cinstească pe idoli, ighemonii au aruncat-o la un leu, crezând că acesta, flămând fiind, o va sfâşia. Leul, simţind sfinţenia muceniţei, s-a aşezat la picioarele ei. După ce a fost luat de lângă dânsa, leul l-a atacat pe unul dintre ighemoni, omorându-l.

După foarte multe încercări de a o face pe sfântă să renunţe la credinţa creştină, cei potrivnici i-au tuns părul capului, crezând că aşa o vor birui. După ce au tuns-o, au închis-o în templul zeului Die, pentru că li se părea că de acum nu mai putea face nici un rău idolului lor, de vreme ce, odată cu părul, s-au luat de la dânsa şi vrăjile. După două zile, păgânii au venit la templu pentru a aduce jertfă zeului Die, dar când au intrat au găsit idolul sfărâmat şi pe sfânta luminată în rugăciune; toate rănile muncilor pe care le suferise parcă nu existaseră niciodată.

După mai multe pedepse (bătăi, scoaterea ochilor, flagelarea cu biciul, aruncarea în temniţă, tăierea sânilor, aruncarea la fiare, aruncarea în foc), care nu au avut nici un rezultat, judecătorul a hotărât moartea sfintei prin tăierea capului.

Scos din dregătoria sa, lângă dânsa a suferit martiriul, prin decapitare, şi tatăl ei.

În cetatea Băniei

Moaştele sfintei au ajuns pentru prima dată în ţara noastră în anul 1204, atunci când renumita familie a Asăneştilor îi aduce capul la Târnovo şi apoi la Bucovăţ, lângă Craiova. În anul 1393, capul sfintei este dus de la Roma la Niceea şi apoi la Biserica „Sfinţii apostoli” din Constantinopol.

După ce Constantinopolul cade sub turci (1453), în timpul domniei lui Neagoe Basarab, boierii Craioveşti aduc capul Sfintei muceniţe Tatiana, împreună cu moaştele Sfântului Grigorie decapolitul, la Mănăstirea Bistriţa, în judeţul Vâlcea.

Cu prilejul sfinţirii bisericii domneşti din Curtea de Argeş, au fost aduse moaştele Sfintei muceniţe Tatiana (capul) de la Mănăstirea Bistriţa, alături de cele ale Sfinţilor Serghie şi Vah.

După reorganizarea Mitropoliei Olteniei (1950-1955), cinstitul cap al sfintei a fost depus mai întâi la Episcopia Râmnicului şi apoi adus la Catedrala Mitro-

politană „Sfântul Dimitrie” din Craiova, unde se găseşte şi astăzi. Capul sfintei muceniţe a fost adus la Craiova, alături de moaştele Sfântului Nifon şi de cele ale Sfinţilor Serghie şi Vah, prin stăruinţele mitropolitului Olteniei din acea vreme, Firmilian. Astfel, prin rânduiala lui Dumnezeu, în urma hotărârii Sfântului Sinod, capul sfintei se găseşte şi astăzi la Catedrala Mitropolitană din Craiova.

Tatiana - nume de rezonanţă latină şi cu cinstire slavă

Numele muceniţei este de origine latină şi derivă din numele bărbătesc Tatius, nume purtat şi de un rege al sabinilor. Cu toate acestea, este un nume foarte des folosit în spaţiul slavon. În cinstea sfintei muceniţe s-au construit în Rusia numeroase mănăstiri şi biserici.

Miracole creştine: Sfânta Tatiana, ocrotitoarea tinerilor

Biserica Ortodoxă o prăznuieşte luni, 12 ianuarie, pe Sfânta muceniţă Tatiana, făcătoare de minuni, recunoscută de creştinătate ca ocrotitoare a tinerilor şi a clerului.

Sfânta Tatiana s-a născut şi a trăit la Roma, într-o familie de nobili, în secolul al III-lea, în vremea împăraţilor Alexandru Sever şi Maximian, recunoscuţi în epocă pentru cruzimea manifestată faţă de creştini.

Tatăl muceniţei, deşi a fost ales de trei ori proconsul în administraţia imperială, îmbrăţişa pe ascuns credinţa creştină şi fiica lui a fost crescută în spiritul iubirii de Hristos. La vremea când trebuia să se mărite, Tatiana a refuzat să-şi întemeieze o familie şi a ales viaţa monahală. Pentru dăruirea cu care-şi împlinea misiunea, ea a fost numită diaconiţă într-o biserică din Roma.

Rolul diaconiţelor

În zorii creştinismului, în Biserica primară, diaconiţele făceau parte dintr-un ordin clerical, fiind hirotonite de preot. Ele aveau misiunea să-l ajute pe preot la administrarea Sfintelor Taine (Botezul şi Mirungerea- ungerea cu Sfântul Mir a fetelor şi femeilor care se botezau), la catehizarea lor. Potrivit uzanţelor severe ale vremii, botezul nu se împlinea la vârsta prunciei, ci la maturitate, iar fetele şi femeile care doreau să se boteze, nu puteau fi atinse de un bărbat, chiar dacă acesta era preot. De aceea, preotul era ajutat la împlinirea ritualului de o diaconiţă. Mai târziu, Mirungerea, ungerea cu Sfântul Mir împlinită de diaconiţe, s-a păstrat doar în anumite lăcaşuri creştine: în Biserica rusă şi în Biserica greacă, instituţia diaconiţelor există şi astăzi. În ţara noastră, în Biserica română, doar în unele mânăstiri, preotul este ajutat de o femeie care împlineşte misiunea diaconiţei şi este îmbrăcată cu un veşmânt special.

În misiunea ei, Tatiana s-a dedicat slujirii lui Dumnezeu: îşi petrecea vremea în post şi rugăciune, ajuta la îngrijea bolnavilor, îi ajuta pe cei care se confruntau

cu necazuri şi- l ajuta pe preot de câte ori era nevoie în Biserică. Totuşi, pentru acele vremuri, când împăratul se ruga şi aducea jerfe idolilor, Tatiana ducea o viaţă periculoasă.

Patimile Tatianei care n-a renunţat la credinţă

Chemată de puternicii zilei în templul lui Apollo pentru a-i aduce zertfe, Tatiana a refuzat şi s-a rugat cu credinţă lui Hristos. Din acel moment au început pătimirile Tatianei. La început i s-a tăiat părul, iar trupul i-a fost împus cu suliţa; a fost spânzurată şi aruncată în cuşca unui leu fioros. Ajunsă din nou în templul care adăpostea idolii, Tatiana a refuzat să le aducă jerfe, iar prin rugăciunile ei, adresate lui Hristos, s-au prăbuşit statuile acestora, iar muceniţa a fost supusă din nou chinurilor. De fiecare dată, îngerii au salvat-o şi în ziua următoare, călăii Tatianei constatau că rănile ei se vindecau ca prin minune. Mai mult, când a fost aruncată în cuşca leului fioros, călăii au constatat cu stupoare că fiorosul animal a început să se gudure la picioarele diaconiţei.

Patimile Tatianei au continuat zile în şir, iar ea era salvată de la supliciu de Hristos pe care-l invoca în rugăciuni şi de o ceată de îngeri, aşa cum se menţionează în Vieţile sfinţilor.

În cele din urmă, preoţii păgâni au fost convinşi că Tatiana este vrăjitoare şi aşa se explică şansa ei de a scăpa cu bine din orice chin. De aceea, i-au tuns părul pentru a alunga diavolii ascunşi în pletele ei. Pentru a fi convinsă să se roage idolilor, Tatiana a fost închisă în Templul lui Zeus. În ziua următoare, preoţii păgâni au constatat cu stupoare că statuia acestuia zăcea la pământ, sfărâmată în zeci de bucăţele.

Într-o zi de 12 ianuarie, în jurul anului 225, d.Hristos, Tatiana şi tatăl său au fost omorâţi prin decapitare şi au primit cununa mucenicească.

În Biserica Ortodoxă, Sfânta Tatiana este prăznuită cu multă evlavie în ziua de 12 ianuarie. Minunile săvârşite în rândul credincioşilor şi al tinerilor care i-au cerut ajutorul, acolo unde aceştia se roagă la moaştele ei, au făcut ocolul pământului.

În ţara noastră, tinerii cer ajutorul sfintei muceniţe

Capul Sfintei a fost adus de la Constantinopol la începutul secolului al XVI-lea (în anul 1517) de Neagoe Basarab. Domnitorul l-a dăruit Mănăstirii Curtea de Argeş, care este ctitoria sa. Începând cu anul 1949, moaştele sale au fost mutate la Catedrala Metropolitană Sfântul Dumitru din Craiova, unde se păstrează şi astăzi.

Mii de tineri pelerini se îndreaptă în ziua praznicului spre Catedrala din Craiova unde se roagă pentru sănătate, pentru reuşite la examene, pentru căsătorie şi spor în munca lor.

Puterea exemplului

Minunile pe care le-a făcut sfânta în viaţa celor care i-au cerut ajutorul îi îndeamnă pe mulţi studenţi din diferite centre universitare să vină să se roage la cinstitele moaşte.

În lume, Sfânta Tatiana este ocrotitoarea tinerilor şi studenţilor, iar în Rusia, Ucraina şi Belarus, sărbătoarea este cunoscută şi ca zi a studenţilor.

De asemenea, Sfânta Tatiana este şi protectoarea clerului, pentru că ea a slujit ca diaconiţă la Sfântul altar.

Părticele din moaştele sale se găsesc în multe lăcaşuri de cult

Mâna dreaptă Sfintei se odihneşte în Biserica Mânăstirii Adormirea Maicii Domnului a Peşterilor din Rusia;

Părticele din moaştele muceniţei se mai găsesc în Biserica Sfintei Tatiana din Moscova, iar un fragment din moaştele sale, la care se închină pelerinii americani, se găsesc în religvariul Mănăstirii Schimbarea la Faţă din Brookline, Massachusetts.

Povestire pentru copii - Leul și Sfânta mucenița Tatiana

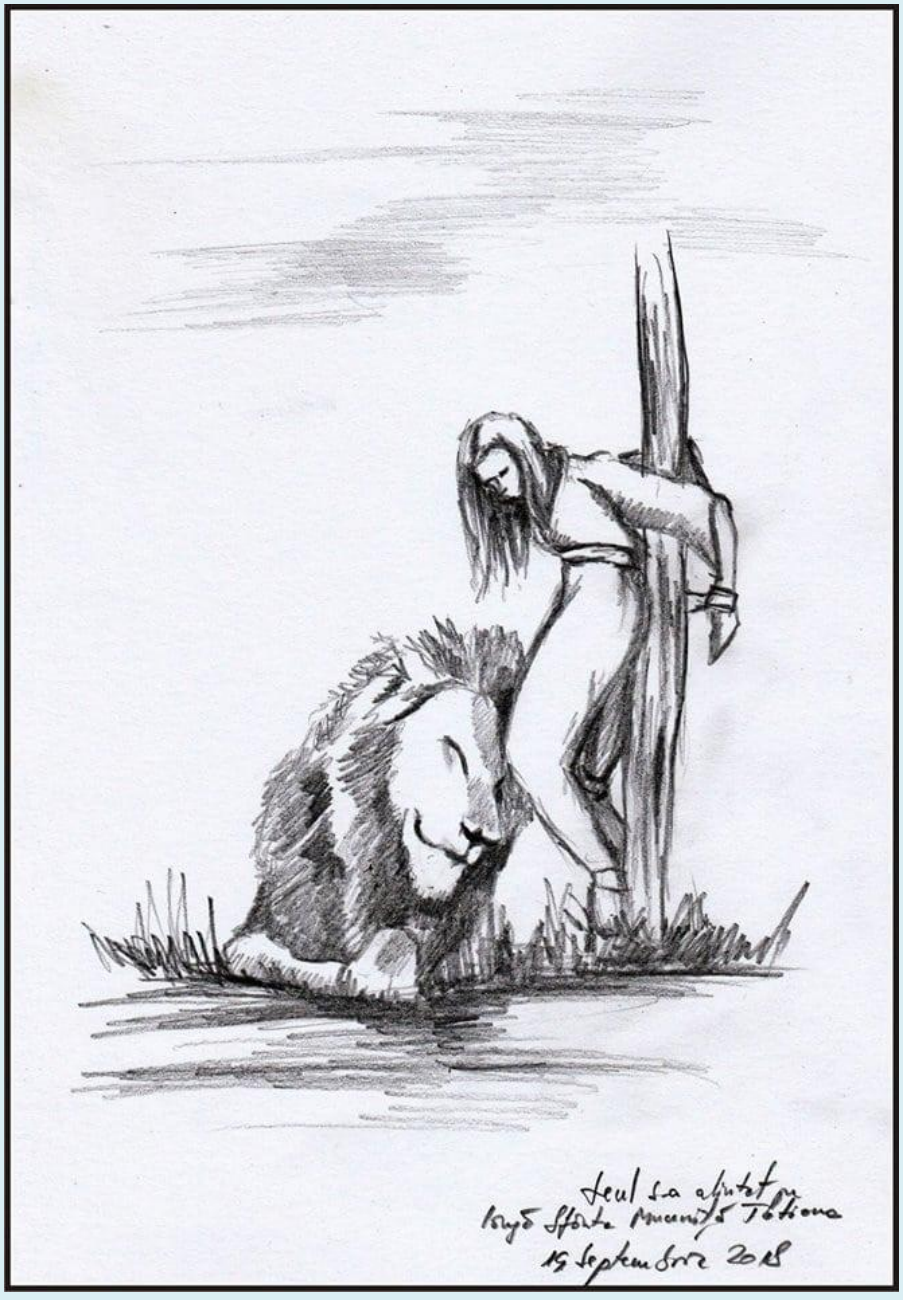

Lumina adevărului și viața în credință - Tatiana și leul - Adevărata credință îți dă putere de a lupta - Leul îmblânzit de Dumnezeu pentru a nu-i răni pe cei care cred în El - Adevărul este soarele vieții, călăuza noastră

Tatiana, fiică de roman, devine creștină

Sfânta Tatiana era fiica unui bărbat roman vestit, care era creștin în taină. Ajungând la vârsta potrivită, ea a fost numită diaconiță (femeie care îndeplinea anumite ceremonii în cadrul bisericii și îngrijea bătrânii și bolnavii).

În anul 226, în timpul unei prigoane împotriva creștinilor, tânăra a fost prinsă. Tatiana a fost dusă într-un templu păgân, dar a refuzat cu hotărâre să aducă jertfe zeului Apollo. Atunci a fost supusă unor chinuri îngrozitoare.

Chinurile îndurate din cauza alegerii sale

La scurt timp după ce sfânta a început să fie bătută cu bețe de fier, călăii au început să-l roage pe judecător să dea ordin să înceteze chinuirea, deoarece ei se răneau mai mult decât mucenița în timp ce o loveau. Tatiana se ruga ca Dumnezeu să le descopere chinuitorilor săi lumina adevărului. Și, deodată, călăii au văzut patru îngeri care o înconjurau pe sfântă. Atunci au refuzat să continue torturile, iar la întrebarea mirată a judecătorului au răspuns că sunt creștini. După acestea toți opt au fost chinuiți până la moarte și au primit baia botezului în propriul sânge.

Leul nu-i face nimic Sfintei mucenițe Tatiana

Atunci tânăra a fost scoasă pe arena circului, unde a fost slobozit un leu fioros. Însă leul se alinta pe lângă sfântă și îi lingea picioarele.

Judecătorul s-a gândit că Tatiana are puterea de a face vrăji și a poruncit să i se taie părul, crezând că odată cu pierderea părului ea se va lipsi și de puterea vrăjitorească. Tatiana a fost tunsă și întemnițată în templul lui Zeus. Însă atunci când preoții păgâni au venit a treia zi împreună cu poporul în templu, ei au văzut că statuia lui Zeus fusese spartă în bucăți, iar Tatiana era bucuroasă. Judecătorul a poruncit ca sfânta să fie ucisă și a fost tăiată cu sabia.

Împreună cu ea a fost ucis și tatăl său, romanul creștin.

„Prietenia minunată - Povestiri pentru copii, Editura Egumenița, 2014”

Grafică imagine: Ovidiu Mușetescu
A consemnat Mihaela Mușetescu

Sursa: https://jurnalspiritual.eu/leul-si-sfanta-mucenita-tatiana/

Moaştele Sfintei Tatiana

Capul Sfintei muceniţe Tatiana a fost adus de la Constantinopol, unde s-a aflat până în secolul al XVI-lea, de binecredinciosul voievod Neagoe Basarab în anul 1517, fiind aşezată în biserica Mănăstirii Curtea de Argeş. Moaştele sfintei au fost mutate în 1949 în Catedrala mitropolitană din Craiova, aflându-se în aceeaşi raclă cu moaştele Sfântului ierarh Nifon al Constantinopolului şi ale Sfinţilor mucenici Serghie şi Vah.

Mâna dreaptă a Sfintei se găseşte în biserica Mănăstirii „Adormirea Maicii Domnului” a Peşterilor din Pskov (Rusia), alte două fragmente din moaştele Sfintei se mai găsesc în biserica Sfintei Tatiana din Moscova şi un alt fragment în relicvariul mănăstirii „Schimbarea la Faţă” din Brookline, Massachusetts.

Teodor Danalache - Moaştele Sfintei Tatiana din Craiova

Sfânta Tatiana este o sfântă muceniţă ale cărei cinstite moaşte se află şi în ţara noastră, fiind păstrate cu mare bucurie în Catedrala Mitropolitană din Craiova.

În data de 12 ianuarie, când Biserica Ortodoxă o cinsteşte pe Sfânta Tatiana, la catedrala din Craiova are loc slujba de priveghere, procesiunea cu moaştele sfintei şi Sfânta Liturghie arhierească.

Sfânta Tatiana s-a născut în Roma, pe la începutul secolului al III-lea, din părinţi creştini, a fost numită diaconiţă a Bisericii creştine din Roma, iar mai apoi L-a slăvit pe Dumnezeu cu moarte mucenicească, în vremea persecuţiilor împăratului păgân Alexandru Sever (223-235).

Moaştele Sfintei Tatiana din Craiova

Sfânta Tatiana s-a născut în Roma, pe la începutul secolului al III-lea, din părinţi creştini şi de neam mare. Deşi tatăl ei se bucura de mare cinste în senatul roman, fiind ales de trei ori guvernator, nici un alt senator nu ştia că el este creştin. Nevoind a se căsători, pentru curăţenia vieţii ei, tânăra Tatiana a fost rânduită în ceată diaconiţelor, ajutând în biserica din Roma.

Sfânta diaconiţă Tatiana a slăvit pe Dumnezeu cu moarte mucenicească sub persecuţia care a avut loc în vremea împăratului Alexandru Sever (223-235). Împăratul fiind prea tânăr, multe dintre treburile împărăţiei erau rânduite de înalţii dregători. Astfel, când sfânta diaconiţă a fost prinsă, dregătorii au luat-o cu ei în templul păgânesc al lui Apolo, spre a aduce împreună jertfe; când sfânta

a intrat însă în templu, rugându-se cu putere, acesta s-a clătinat în întregime, ca în urma unui cutremur, iar idolii au căzut de pe soclu, sfărâmându-se.

Moaştele Sfintei Tatiana din Craiova

Pentru că a refuzat să se lepede de Hristos şi să jertfească idolilor, sfânta a fost îndelung chinuită; în timp ce sfânta era chinuită, opt dintre prigonitorii ei au crezut în Hristos, pentru aceasta fiindu-le tăiate capetele; a doua zi, sfânta a fost adusă într-un templu păgânesc al zeiţei Artemis, dar şi pe acesta l-a cutremurat, pentru aceasta ea fiind aruncată în foc; nefiind vătămată, ea a fost aruncată la lei, şi de această dată rămânând însă întreagă; mai apoi, fiind tunsă, sfânta a fost închisă în templul zeului Die, însă şi pe acesta l-a zdruncinat din temelii; în cele din urmă, sfintei muceniţe i-a fost tăiat şi ei cinstitul cap; fiind scos din dregătoria lui, odată cu fericita Tatiana, a primit moarte mucenicească şi tatăl ei.

Cinstitul cap al Sfintei muceniţe Tatiana a fost adus pentru prima dată în ţara noastră în anul 1204, când membri ai familiei conducătoare (dinastia Asaneştilor) îl aşează într-o biserică din Târnovo (Bulgaria) şi apoi în Mănăstirea Bucovăţ (lângă Craiova). Mai apoi însă, în anul 1393, capul sfintei este dus într-o biserică din localitatea Niceea (oraş în care s-a adunat Primul Sinod Ecumenic), iar apoi în Constantinopol, fiind aşezat în Biserica Sfinţii Apostoli.

În anul 1453, după cucerirea Constantinopolului de către turci, în timpul domniei lui Neagoe Basarab, boierii Craioveşti aduc în ţară capul Sfintei muceniţe Tatiana şi trupul întreg al Sfântului Grigorie Decapolitul, pe care le aşează în biserica Mănăstirii Bistriţa. Din mănăstirea vâlceană, Moaştele sfintei diaconiţe au fost luate de Sfântul voievod Neagoe Basarab (15 septembrie 1521) şi duse la biserica domnească din Curtea de Argeş.

Mai târziu, odată cu reorganizarea Mitropoliei Olteniei (1950-1955), cinstitul cap al Sfintei Tatiana a fost luat din Curtea de Argeş şi adus în Catedrala Episcopală din Râmnicu Vâlcea. În cele din urmă, cinstitele moaşte au fost aşezate statornic în Catedrala Mitropolitană din Craiova.

Moaştele Sfintei Tatiana din Craiova

Astăzi, cinstitele moaşte ale Sfintei Tatiana se află păstrate, cu mare cinste, în Catedrala Mitropolitană "Sfântul mare mucenic Dimitrie" din Craiova, alături de moaştele Sfântului ierarh Nifon şi ale Sfinţilor mucenici Serghie şi Vah (toate sunt aşezate în aceeaşi raclă).

Prea cinstită şi întru tot lăudată Sfântă muceniţă Tatiana, care prin aleasă slujire te-ai învrednicit a fi diaconiţă a lui Hristos şi prin nenumăratele şi grelele munci pe care le-ai suferit, ai întărit mărturisirea credinţei într-un singur Dumnezeu, zdrobind capiştea idolească prin puterea rugăciunilor tale şi ai primit cununa muceniciei prin tăierea capului, auzi rugăciunea noastră şi ne izbăveşte de toată înconjurarea duşmanilor văzuţi şi nevăzuţi şi mai ales apără turma lui Hristos, care este Biserica, de toate eresurile şi rătăcirile şi ne ajută ca într-o unire să-I cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Sfinţii mucenici Serghie şi Vah

Sfinţii mucenici Serghie şi Vah erau senatori romani şi credincioşi sfetnici ai împăratului Maximian. Creştini fiind, îşi tăinuiau credinţa, din pricina prigonirii creştinilor ce se făcea în vremea aceea. Când a venit însă vremea muceniciei lor, a îngăduit Domnul de au fost pârâţi împăratului pentru credinţa ce o aveau în Hristos.

Maximian îi iubea, pentru credincioşia lor în slujba pe care o aveau, pentru vitejia şi neînfricarea pe care o dovediseră în nenumărate rânduri însă el nu putea suferi ca zeii lui să fie defăimaţi. A socotit astfel să îi prindă cu vicleşug pe cei doi iubitori de Dumnezeu. A făcut un praznic în capiştea lui Die şi,

băgând de seamă că cei doi (pe care, de fapt, îi urmărea, să vadă ce vor face) nu intraseră în capişte să aducă jertfe idolului, i-a întrebat despre credinţa lor şi aceştia au mărturisit că sunt creştini.

Maximian a încercat să-i înduplece cu vorbă bună şi cu promisiuni de răsplătiri pământeşti ca să se lepede de Hristos. Dar Sfinţii au mărturisit dumnezeirea lui Iisus Hristos şi l-au sfătuit pe împărat să îmbrăţişeze credinţa în Adevăratul Dumnezeu. Maximian s-a înfuriat însă n-a îndrăznit să îi supună el însuşi la chinuri, ci i-a trimis în părţile de răsărit, la un ighemon pe nume Antioh. Dar Antioh a încercat să-i înduplece şi el spre închinarea la idoli, nevrând nici el să îi piardă pe cei doi iubiţi ai lui Hristos, mai ales că el însuşi beneficiase cândva de ajutorul acestora. Sfinţii Serghie şi Vah au mărturisit încă o dată credinţa lor nezdruncinată în Dumnezeul cel Viu şi Adevărat şi Antioh a hotărât să îi dea spre a fi chinuiţi.

Sfântul Vah a fost bătut până când şi-a dat duhul în mâinile Domnului. Iar Sfântul Serghie a fost aruncat în temniţă. Şi acolo se întristă pentru despărţirea de prietenul său. Noaptea însă i s-a arătat Sfântul Vah în slava ce o primise de la Hristos şi l-a încurajat. Mângâindu-se astfel şi prinzând mai multă înflăcărare şi mai mult curaj pentru mărturisirea lui Hristos, Sfântul Serghie nu s-a mai întristat, ci a aşteptat cu bucurie chinurile ce aveau să vină asupra sa.

A doua zi, ighemonul Antioh a încercat din nou să îl convingă să se lepede de Hristos. Dacă a văzut pe sfântul neînduplecat în hotărârea sa, a pus să fie încălţat cu încălţăminte de fier, care avea înăuntrul său piroane de fier, ascuţite şi lungi şi, astfel încălţat, a fost pus să alerge înaintea şaretei ighemonului, până la o altă cetate, unde acesta se ducea. Ajungând la destinaţie, sfântul a fost dus în temniţă. Iar noaptea, îngerul Domnului a venit şi i-a vindecat rănile. A doua zi, când l-au văzut întreg şi nevătămat, păgânii au socotit că Sfântul e vrăjitor. L-au încălţat din nou cu acea încălţăminte şi din nou l-au pus să alerge înaintea şaretei până la o cetate ce se afla la o şi mai mare depărtare. În cele din urmă, nevrând să se lepede de Hristos, i s-a tăiat capul şi aşa s-a dus la Cel pe Care Îl mărturisise cu atâta curaj.

Iar după o vreme, pe locul unde Sfântul Seghie a pătimit moartea sa mucenicească, s-a ridicat o biserică în numele lui. Şi de mirare era că, în fiecare an, animalele sălbatice ieşeau din ascunzătorile lor şi veneau să dea ocol locului, purtându-se cu blândeţe şi cu sfială, nevătămând pe nimeni, apoi se întorceau la locurile lor. Căci Dumnezeu aşa preamăreşte pe Sfinţii Săi, încât se fac minuni prin sfintele lor moaşte şi toată zidirea îi cinsteşte, chiar şi făptura necuvântătoare.

Astăzi, o parte din sfintele moaşte ale Sfinţilor Serghie şi Vah se află în Catedrala Mitropolitană din Craiova, alături de sfintele moaşte ale Sfântului Nifon, patriarhul Constantinopolului, şi ale Sfintei muceniţe Tatiana.

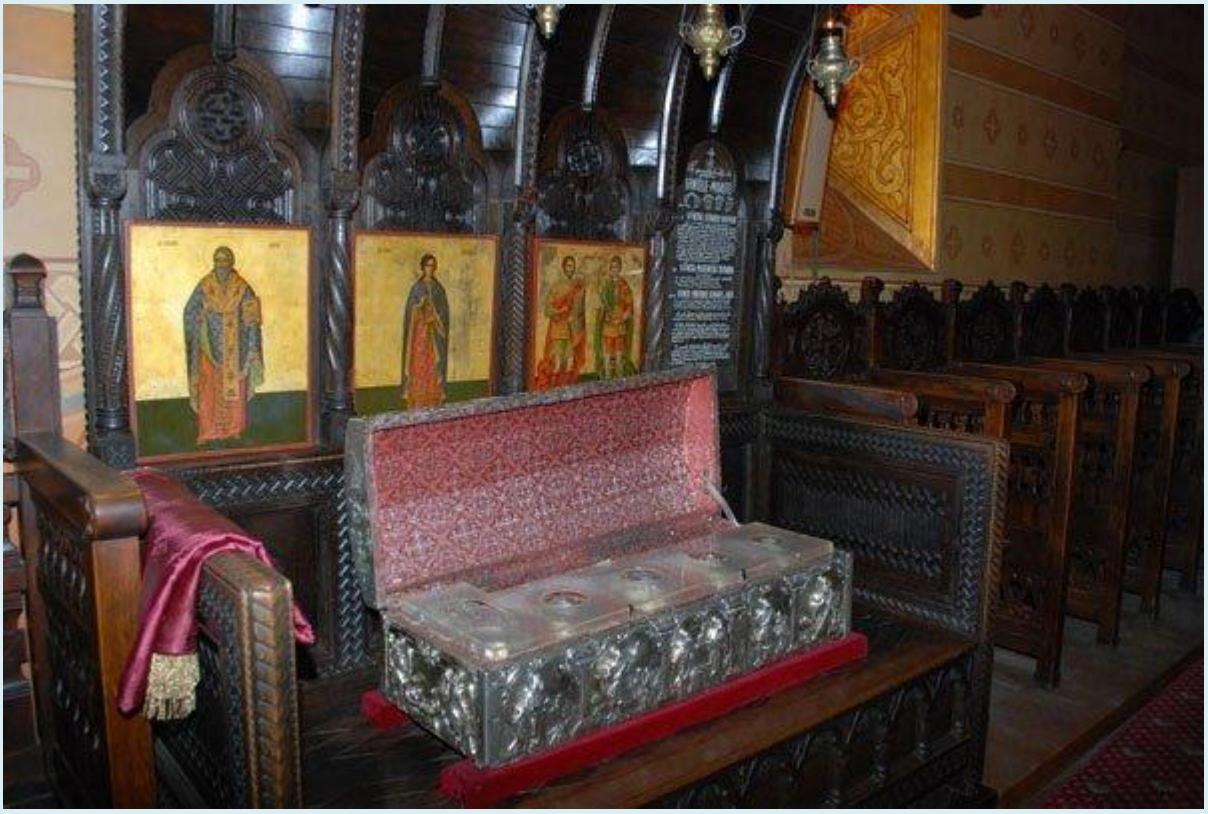

Pentru ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi.

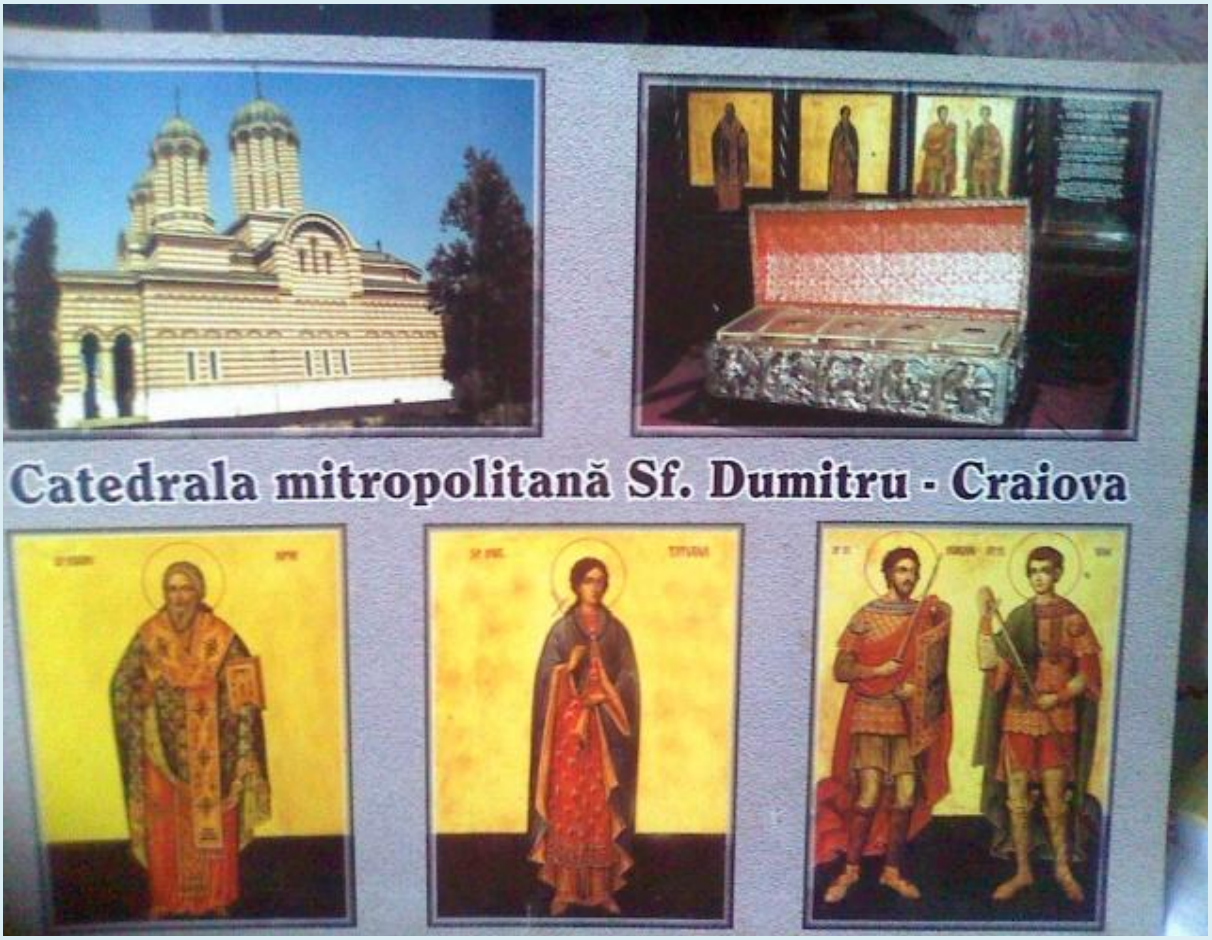
Catedrala mitropolitană Sf. Dumitru - Craiova

Nicolae Pintilie - Sfințenie și istorie în Catedrala Craiovei

Este cea mai veche biserică a oraşului şi s-a născut, parcă, o dată cu el. Despre Catedrala Mitropolitană a Olteniei, a Sfântului mare mucenic Dimitrie, se vorbeşte oficial din 1645, pe când era numită Biserica Domnească. Însă, păreri neconfirmate documentar o duc până în vremea lui Mircea cel bătrân şi chiar spre secolele XII-XIII, la strămânii asănești din sudul Dunării.

Toată istoria acestei părți de țară se învârte în jurul acestui Altar al lui Dumnezeu. În umbra bisericii domnești erau, odinioară, casele banilor Craiovei, ale marilor familii boierești, dar și prima școală în limba română din Oltenia. Toți marii domnitori ai Țării Românești și-au legat destinul, într-un fel sau altul, de această ctitorie.

Pentru a ne da seama de importanța bisericii pentru neamul românesc, este suficient să vorbim, în același context, despre ea și voievodul Matei Basarab - sau despre domnii Sfinți Neagoe Basarab și Constantin Brâncoveanu.

Biserica este amintită și de arhidiaconul Paul de Alep din Siria, cel care a străbătut țările române alături de tatăl său, patriarhul Macarie al Antiohiei.

Clericii sirieni au fost uimiți de frumusețea bisericii: „Am fost întâmpinați la intrarea în Craiova de banul Olteniei, de boieri și popor. Aceștia ne-au condus în

biserica cea mare, de piatră, zidită de ultimul Matei Vodă, cu hramul Sfântul Dumitru, care seamănă întocmai cu biserica din Curtea din Târgoviște, fiind ridicată pe patru stâlpi înalți și având un aspect luminos și încântător".

Din păcate, construcția inițială nu a rezistat dintelui istoriei. Sfântul Constantin Brâncoveanu a pus și el umărul la înfrumusețarea acestei biserici, adăugându-i la exterior o adevărată podoabă arhitectonică.

Dar, în secolul al XIX-lea, din ctitoria originală se mai păstra doar clopotnița. Anul 1849 a adus o umbră asupra bisericii domnești din Craiova, aceasta fiind închisă.

Cu sprijinul regelui Carol I şi al reginei Elisabeta, biserica a fost rezidită din temelii de arhitectul francez Andre Lecomte de Nouy, între anii 1889 și 1893. Sfinţirea a avut loc la 16 octombrie 1893, cu fast deosebit, sub păstoria episcopului Bartolomeu Stănescu. Astfel, ctitoria domnească și-a recăpătat strălucirea de odinioară, strălucire de care ne bucurăm până astăzi.

Este o adevărată catedrală mitropolitană - rol ce l-a preluat de la sărbătoarea Bunei Vestiri a anului 1939. Însă, nu vechimea, nici eleganța, nici mărimea, nici vitraliile unice nu sunt cununa acestei biserici. Ceea ce o transformă într-un izvor de lumină este prezența, aici, a moaștelor Sfinţilor mucenici Serghie şi Vah şi ale Sfântului ierarh Nifon, patriarhul Constantinopolului, dar și ale moaștelor Sfintei mucenițe Diaconițe Tatiana - pe care astăzi, 12 ianuarie, o sărbătorim.

Programul liturgic închinat praznicului Sfintei muceniţe Tatiana, la Craiova

Sute de credincioşi sunt aşteptaţi să ia parte, începând din această seară, la praznicul Sfintei muceniţe Tatiana, diaconiţa la Catedrala Mitropolitană „Sfântul Dimitrie” din Craiova. Programul liturgic va începe cu slujba Vecerniei unită cu Litia, după care racla în care se găsesc moaştele sfintei muceniţe, ale Sfinţilor Serghie, Vah şi Nifon va fi scoasă în procesiune, în jurul sfântului locaş.

Mâine, 12 ianuarie, Sfânta şi Dumnezeiasca Liturghie va fi săvârşită de Înalt-preasfinţitul Părinte Irineu, arhiepiscopul Craiovei, înconjurat de un sobor de preoţi şi diaconi. Răspunsurile liturgice vor fi date de Grupul psaltic „Sfântul mare mucenic Dimitrie”, sub bagheta dirijorului Victor Şapcă.

Moaştele Sfintei muceniţe Tatiana au ajuns pentru prima dată în ţara noastră în anul 1204, atunci când renumita familie a Asăneştilor îi aduce capul la Târnovo

şi apoi la Bucovăţ, lângă Craiova. În anul 1393, capul sfintei este dus de la Roma la Niceea şi apoi la Biserica „Sfinţii Apostoli” din Constantinopol.

După ce Constantinopolul cade sub turci (1453), în timpul domniei lui Neagoe Basarab, boierii Craioveşti aduc capul Sfintei muceniţe Tatiana, împreună cu moaştele Sfântului Grigorie Decapolitul, la Mănăstirea Bistriţa, în judeţul Vâlcea.

Cu prilejul sfinţirii bisericii domneşti din Curtea de Argeş, au fost aduse moaştele Sfintei muceniţe Tatiana (capul) de la Mănăstirea Bistriţa, alături de cele ale Sfinţilor Serghie şi Vah.

După reorganizarea Mitropoliei Olteniei (1950-1955), capul sfintei a fost depus mai întâi la Episcopia Râmnicului şi apoi adus la Catedrala Mitropolitană „Sfântul Dimitrie” din Craiova, unde se găseşte şi astăzi.

Capul sfintei muceniţe a venit la Craiova, alături de moaştele Sfântului Nifon şi de cele ale Sfinţilor Serghie şi Vah, prin stăruinţele Mitropolitului Olteniei din acea vreme, Firmilian. Astfel, prin hotărârea Sfântului Sinod şi prin rânduiala lui Dumnezeu, capul sfintei se găseşte şi astăzi la Catedrala Mitropolitană din Craiova.

Numele muceniţei este de origine latină şi derivă din numele bărbătesc Tatius, nume purtat şi de un rege al Sabelilor. În cinstea sfintei muceniţe s-au construit în Rusia numeroase mănăstiri şi biserici. Sfânta muceniţă Tatiana este cinstită de Biserica Ortodoxă pe data de 12 ianuarie a fiecărui an.

Sfânta muceniţă Tatiana sărbătorită la Catedrala Mitropolitană din Craiova

Pr. Ioniţă Apostolache
- 14 ian, 2021

Praznicul Sfintei muceniţe Tatiana a adunat zeci de credincioşi la rugăciune în Catedrala Mitropolitană „Sfântul mare mucenic Dimitrie” din Craiova, unde se găseşte spre binecuvântare cinstitul ei cap. În ajun, a avut loc o procesiune cu sfintele sale moaşte în jurul locaşului reprezentativ din cetatea Băniei.

Ca în fiecare an, cinstirea Sfintei Tatiana a început încă din ajunul sărbătorii, săvârşindu-se în sfântul locaş din Craiova Vecernia, Litia şi Privegherea. La momentul rânduit, racla în care este aşezat capul sfintei, alături de moaştele Sfinţilor Serghie şi Vah, a fost scoasă în procesiune în jurul Catedralei Mitropolitane.

Ziua praznicului, marţi, 12 ianuarie, a început prin slujba Acatistului Sfintei Tatiana şi a continuat cu Sfânta Liturghie săvârşită de un sobor de preoţi, în frunte cu arhimandritul Vladimir Dărângă, mare eclesiarh al Catedralei Mitropolitane din Craiova.
La finalul slujbei, părintele arhimandrit a rostit un cuvânt de binecuvântare în care a evidenţiat viaţa, faptele şi minunile făcute de Sfânta muceniţă Tatiana.

„Pentru noi, ziua aceasta de 12 ianuarie în care o prăznuim pe Sfânta mare muceniţă Tatiana diaconiţa, are o însemnătate deosebită, întrucât avem spre cinstire sfintele sale moaşte în catedrala din Craiova de peste 70 de ani. Sfânta Tatiana ne-a iubit şi pe noi, pentru că Dumnezeu a îngăduit ca, în 1204, să fie aduse sfintele ei moaşte aici, la Craiova, de către ţarul vlaho-bulgar Ioniţă Asan, rudă cu Basarabii. A venit la Craiova de la Târnovo, care era asediat de cruciaţi. De aceea, capul ei, pe care îl avem astăzi în sfânta noastră catedrală, a fost pentru o vreme adăpostit la Mănăstirea Coşuna. Ţarul vlaho-bulgar Ioniţă Asan l-a luat înapoi la Târnovo şi apoi, în 1393, când oraşul a căzut, a fost salvat şi dus la Niceea, lângă Constantinopol. Barbu Craiovescu, bunicul Sfântului Neagoe Basarab, atunci când a adus moaştele Sfântului Grigorie decapolitul de la Constantinopol, a adus şi capul Sfintei Tatiana şi le-a aşezat la Bistriţa. La 1793, alături de moaştele Sfinţilor mucenici Serghie şi Vah, capul Sfintei Tatiana a fost aşezat în caseta de argint pe care o avem şi astăzi, iar la 1869, credincioşii din Ploieşti au făurit racla cea mare în care au fost puse sfintele lor moaşte. De la Curtea de Argeş, moaştele sfinţilor mucenici au poposit un an la Râmnicu Vâlcea şi, din 1949, la iniţiativa mitropolitului Firmilian Marin, ele au fost aduse în catedrala din Craiova”, a spus arhimandritul Vladimir Dărângă.

COLECȚIA ACATISTE ȘI VIEȚI DE SFINȚI

Viața și Acatistul Sfintei Mucenițe TATIANA de la Craiova

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă

„Mielușeaua Ta, Iisuse, Tatiana, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc și, pe Tine căutându-Te, mă chinuiesc și împreună cu Tine mă răstignesc și împreună mă îngrop prin Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru Tine, ca să viez întru Tine; ci, ca pe o jertfă fără prihană, primește-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuiește sufletele noastre."

Troparul Sfintei Mucenițe
Tatiana de la Craiova

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-259-6

Icoane

Dionisie din Furna în Erminia sa (ed. Sophia, Bucureşti, 2000, p. 164) arată că Sfânta muceniţă Tatiana se zugrăveşte în rândul sfintelor muceniţe fecioare. Se zugrăveşte aşadar tânără şi purtând în mână crucea ca semn al muceniciei.

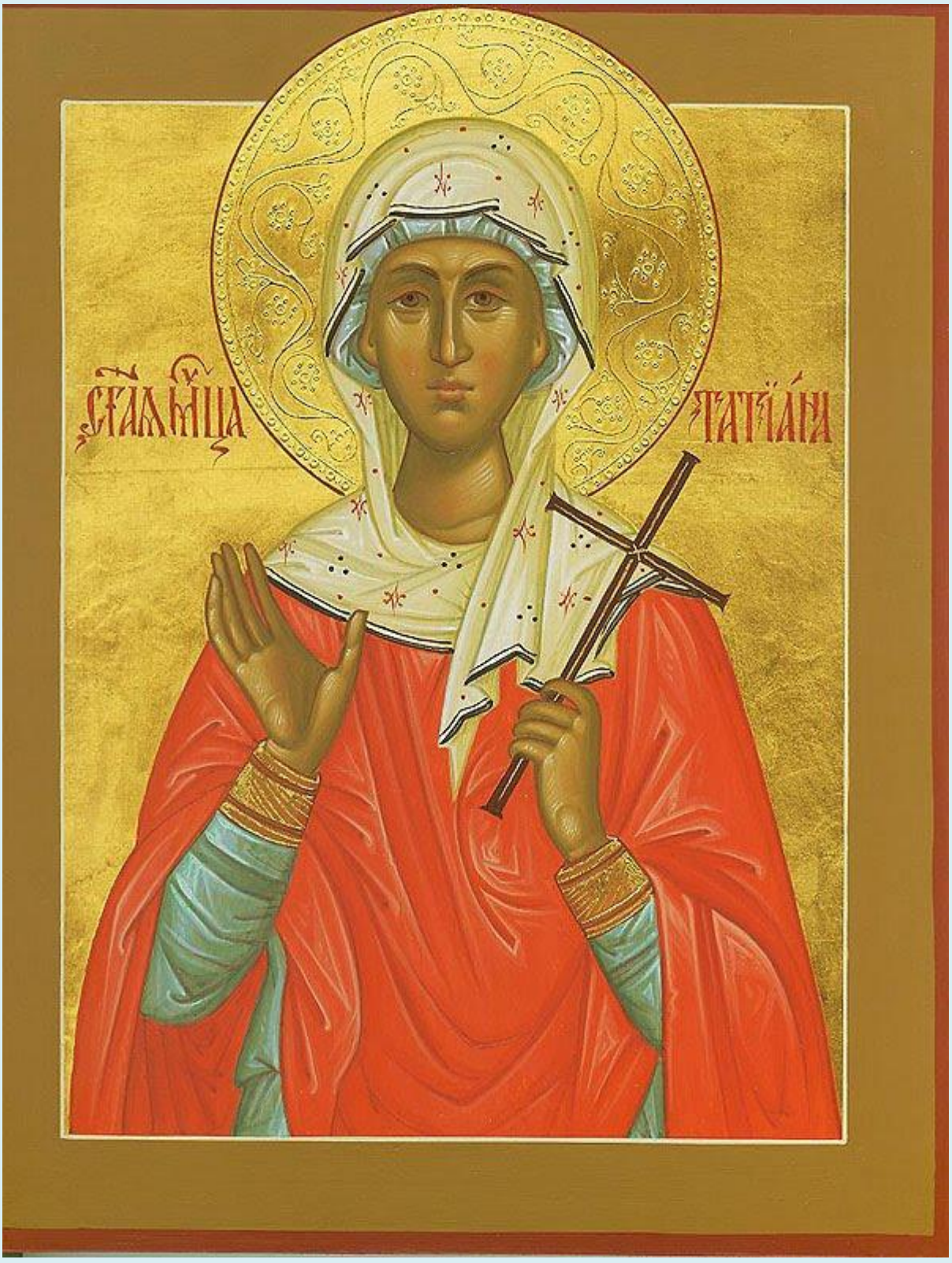

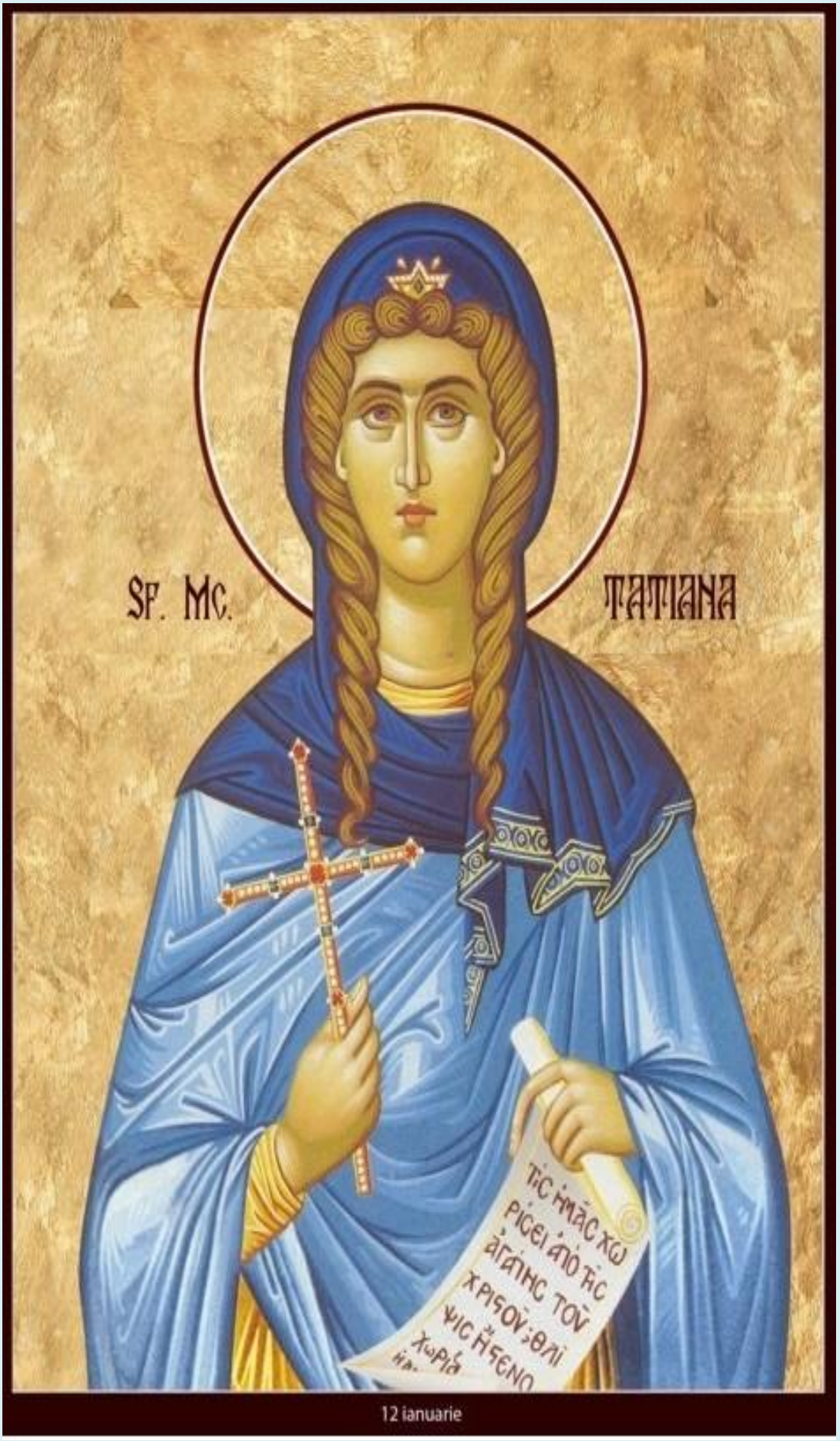
SF. MC.
TATIANA
12 ianuarie

SF. MC.
TATIANA
ΤΙΣ ΗΜΑΣ ΧΩ
ΡΙΣΕΙ ΑΠΟ ΤΗΣ
ΑΓΑΠΗΣ ΤΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ; ΘΛΙ
ΨΙΣ Ἢ ΣΤΕΝΟ

12 ianuarie

12 ianuarie

Павлскева.

ѠБРАЗЪ СВ МЧНЦЕ ТАТІАНЫ
СВЯЩЕ
ВЕЛИКОМУ
ТАТІАНА

ТАТІАНА

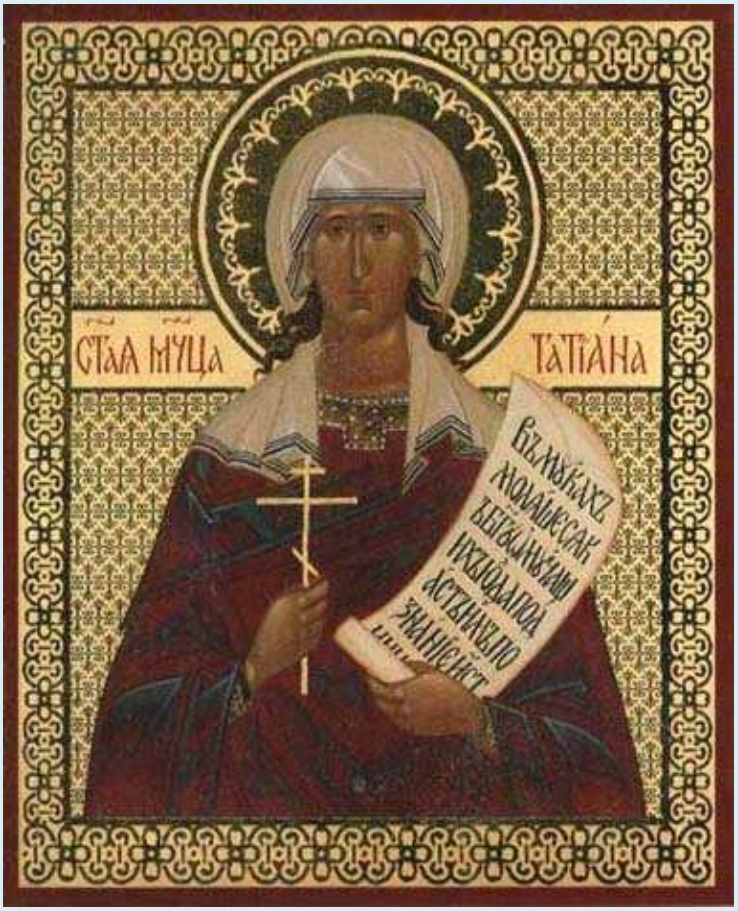
СТАА МУЦА
ТАТІАНА

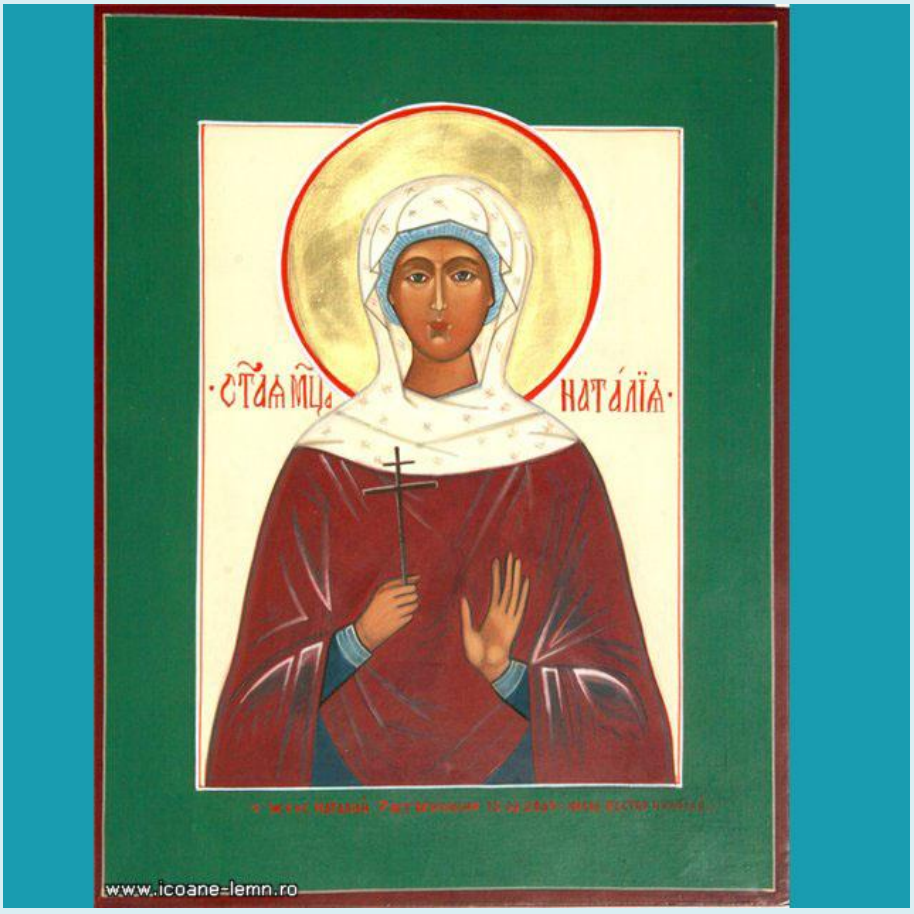
СТАА МЦА
НАТАЛІЯ
www.icoane-lemn.ro

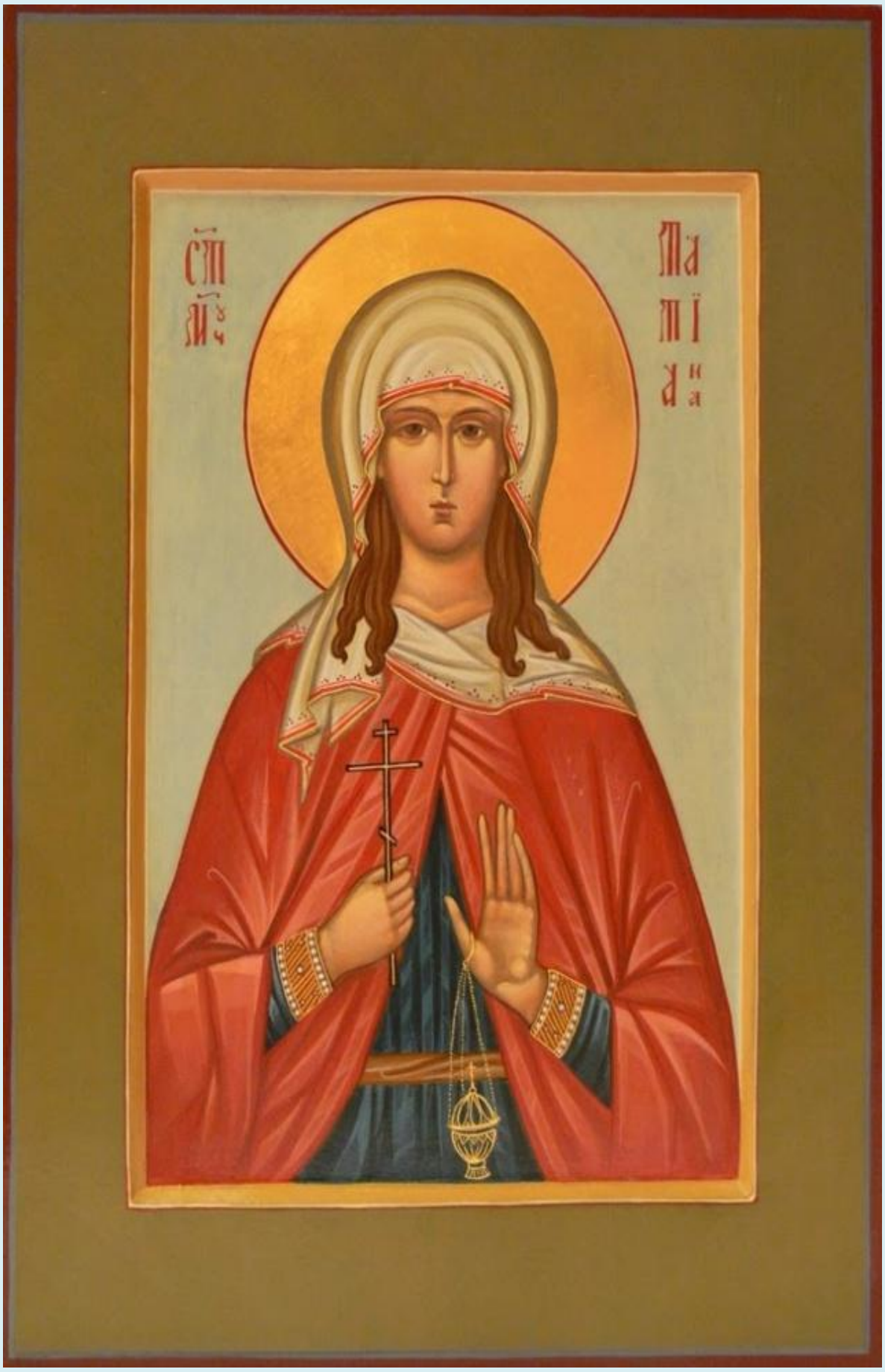
СТАЯ
МАРІЯ

Ἁγία Τατιάνα

ST·TATIANA
THE MARTYR

SF
MTA
TA
TI
ANA

ПЕЛАГІЯ
ТАТІЯНА

СВ КН
ИГОРЬ
СВ РАВНОАП
КН ОЛЬГА
СВ ЩА
ТАТІАНА

ОА·МЧН·
ТАТЇАНА

ТАТІАНА

СВ КН
ИГОРЬ
СВ РАВНОАП
КН ОЛЬГА
СВ ЩА
ТАТІАНА

СВ МЧЦА
ТАТЇАНА
ВК

Icoana de la Mănăstirea Milesi, Grecia (din chilia părintelui Porfirie)

Frescă - Mănăstirea Pângăraţi, Neamţ

Frescă din Biserica Seminarului Teologic de la Mănăstirea Neamț

СВ. ВИК.
ТАТИАНА

Sfânta muceniţă Tatiana şi Sfânta muceniţă Evtasia

Η ΑΓΙΑ
ΤΑΤΙΑΝΗ
Η ΑΓΙΑ
ΕΥΘΑΣΙ
1990
Η ΑΓΙΑ ΤΑΤΙΑΝΗ ΚΑΙ ΑΓΙΑ ΕΥΘΑΣΙΑ 12 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

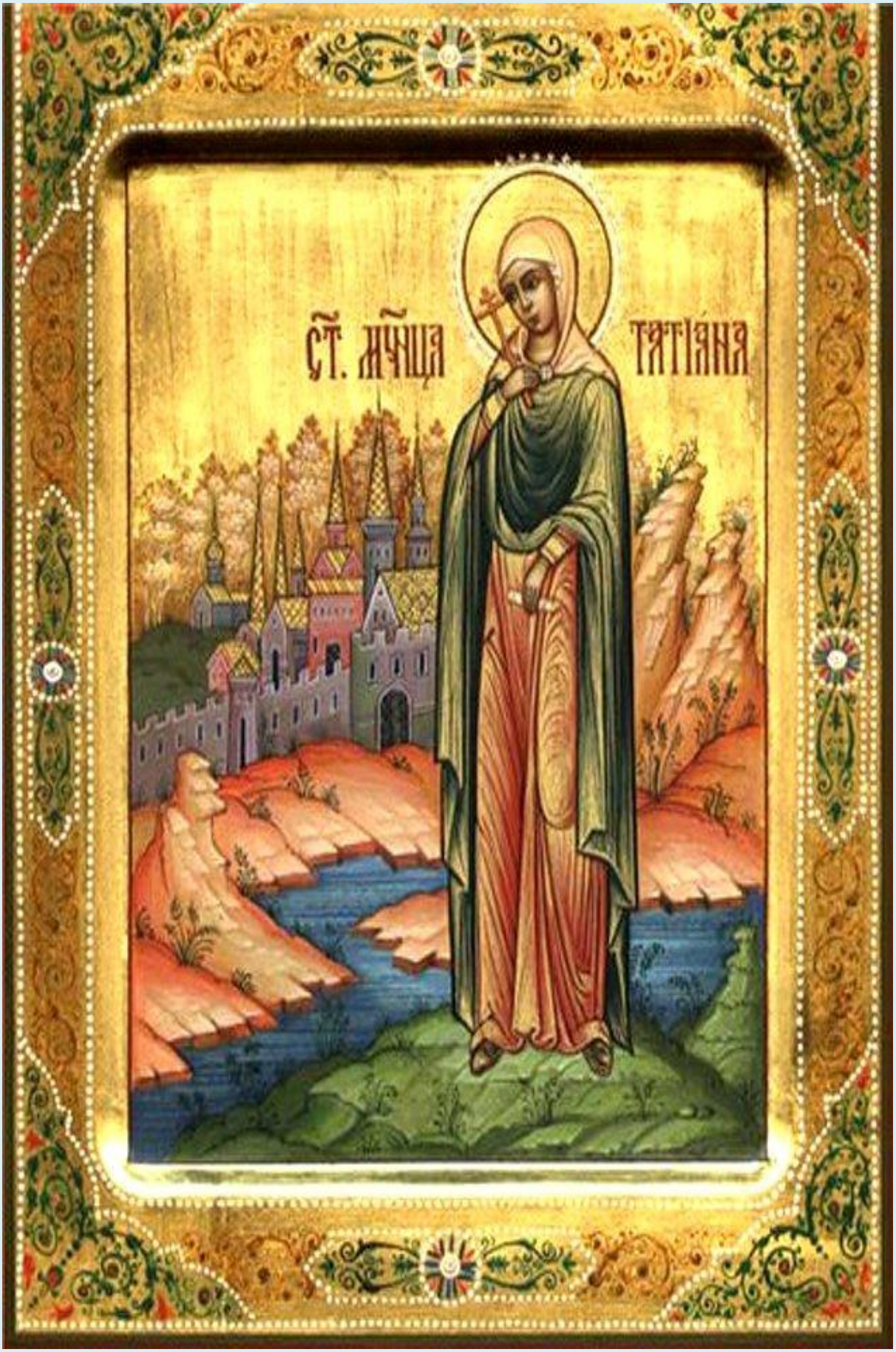
СТ. МЧЦА ТАТІЯНА

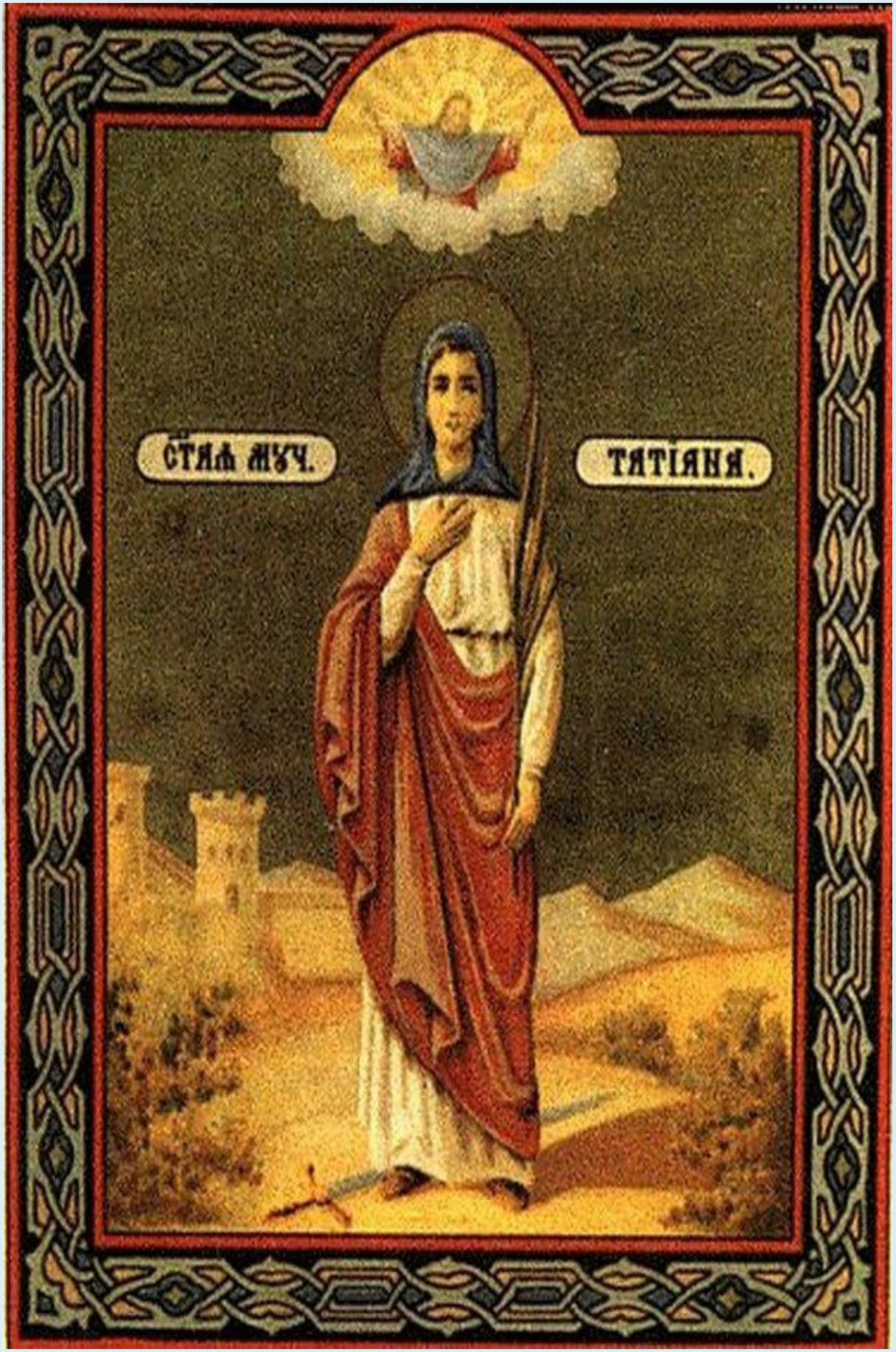
СТАѦ МЧ.
ТАТІАНА.

ΤΙΑΝΗ

СВ МУЧЕНИЦА ТАТИАНА

Leul s-a alintat pe
lângă Sfânta Muceniță Tatiana
19 septembrie 2018

СТ҃АА ТАТЇАНА

Sf. Mc.
Tatiana

12 ianuarie
Sfânta Mucenița
Tatiana
diaconița

Sf. Mc.
Tatiana

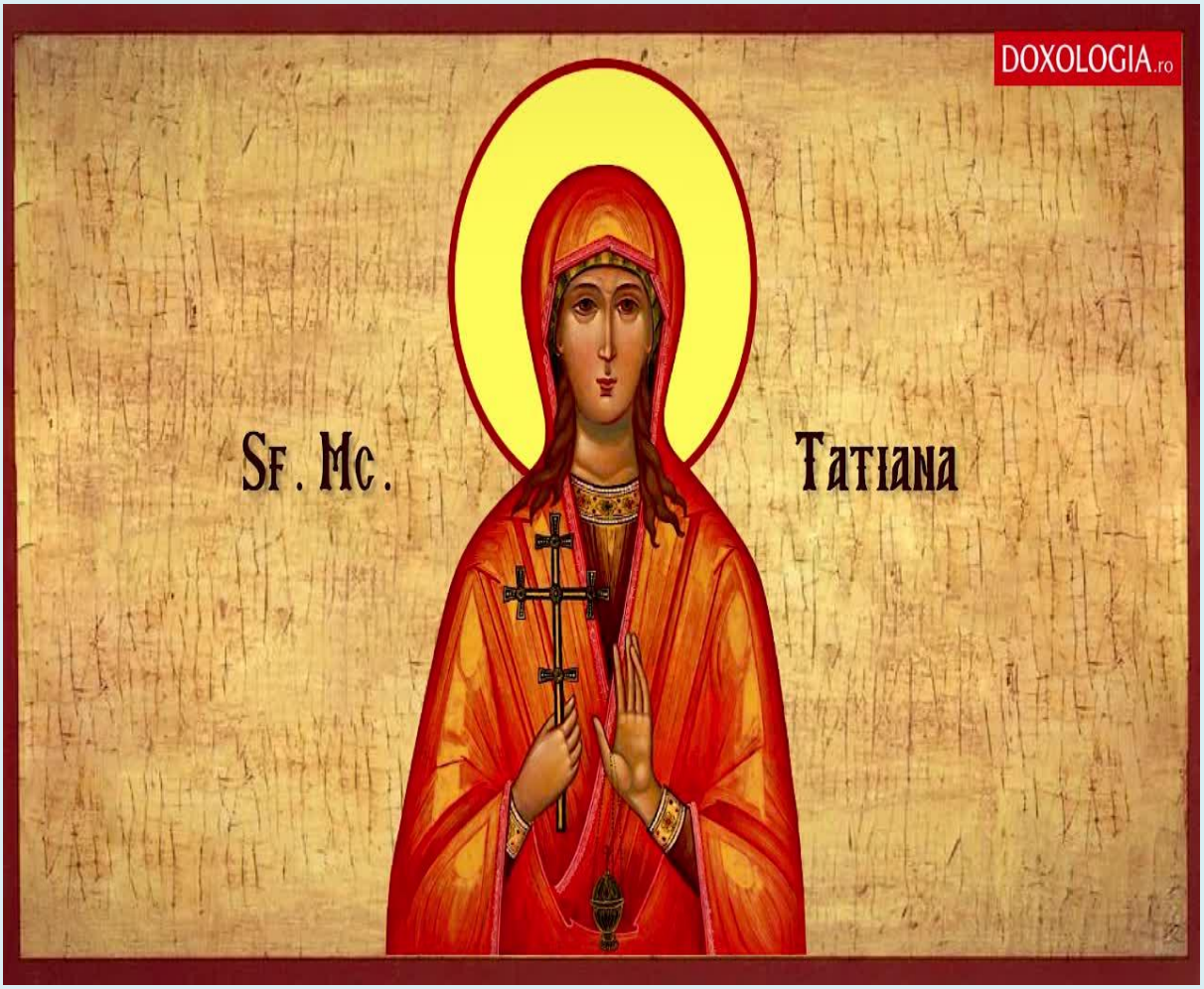
DOXOLOGIA.ro
Sf. Mc.
Tatiana

SF. MC.
TATIANA

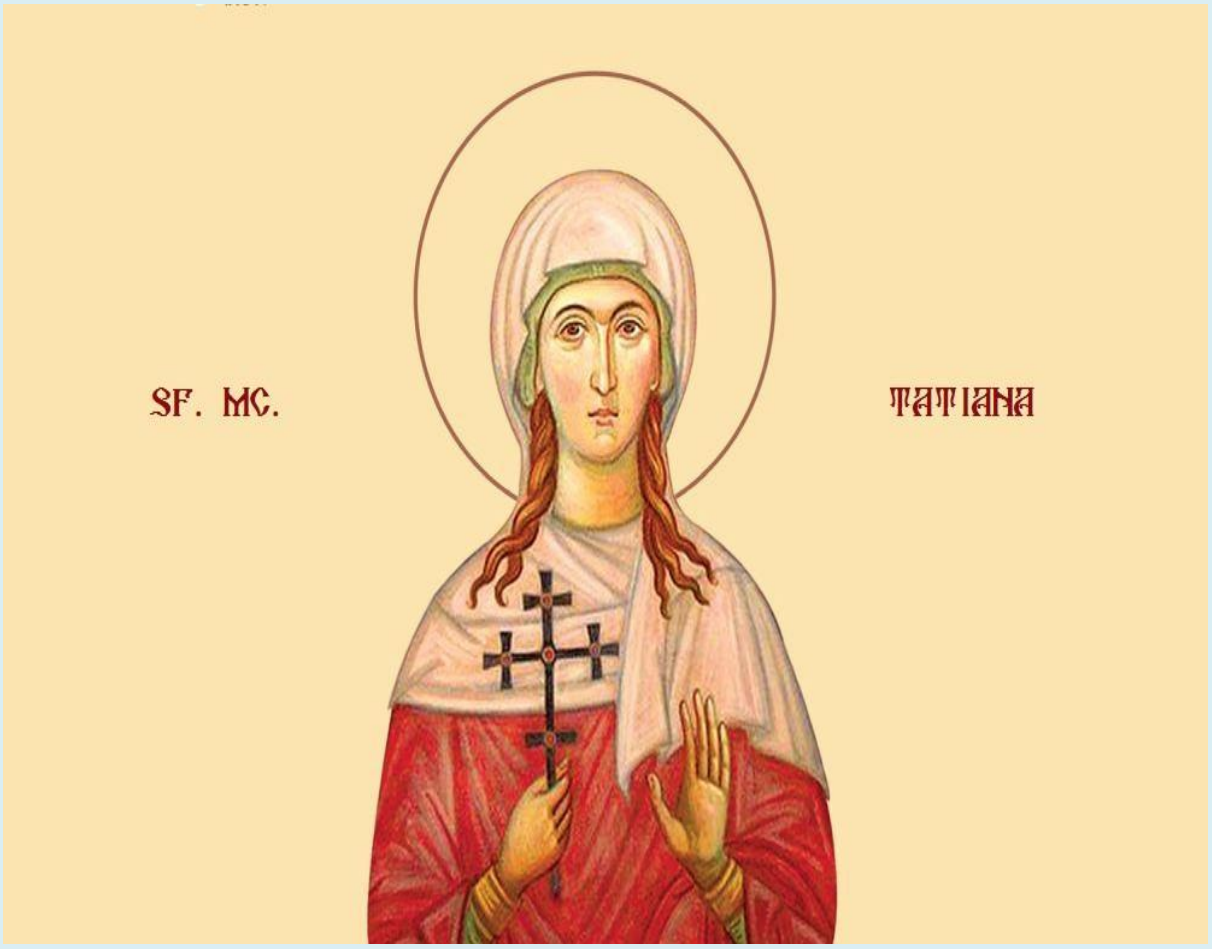
SF. MC.
TATIANA

Sfânta
Muceniță
TATIANA
Diaconița

СѢ ЇЦА
ТАТІАНА

DOXOLOGIA.ro
Sf. Mc.
Tatiana

Celor care o cinstesc drept
ocrotitor spiritual pe
Sf. Mc. Tatiana
le urăm să le dăruiască
Dumnezeu sănătate
și bucurii duhovnicești!
La mulți ani!
BASILICA.RO

Troparul Sfintei Mucenițe Tatiana, diaconița

12 Ianuarie - Glasul 4

Mieluşeaua Ta, Iisuse, Tatiana, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; şi

mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primeşte-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Troparul Sfintei Mucenițe Tatiana, diaconița

12 Ianuarie - Glasul 4

Mieluşeaua Ta, Iisuse, Tatiana, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; şi

mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primeşte-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Bucură-te, Sfântă muceniţă Tatiana, diaconiţă a lui Hristos!